

Prima pagină > Proceduri judiciare > Cauze civile > Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești > Cum se execută o hotărâre judecătorească

Cum se execută o hotărâre judecătorească

În cazul în care soluționarea unui litigiu se face prin intervenția instanței, există două etape care trebuie parcurse la terminarea procesului. Mai întâi, instanța trebuie să emită o hotărâre, iar ulterior hotărârea trebuie pusă în aplicare în mod concret.

Pentru a determina cealaltă parte (pârâtul sau debitorul) să respecte hotărârea pronunțată împotriva acesteia (de exemplu, să efectueze o plată), va trebui să faceți apel la autoritățile răspunzătoare de executarea hotărârilor. Numai acestea au competența de a-l obliga pe debitor să plătească, făcând apel la forțele de ordine dacă este necesar.

În temeiul **Regulamentului Bruxelles I (reformare)** care reglementează recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în cazuri transfrontaliere, dacă aveți o hotărâre executorie pronunțată într-un stat membru al Uniunii, puteți sesiza autoritățile de executare dintr-un alt stat membru - de exemplu, statul în care debitorul are active - fără a fi necesară nicio procedură intermediară (regulamentul anulează procedura „exequatur”). Debitorul împotriva căruia cereți executarea poate solicita în instanță refuzarea executării. Denumirea și adresele acestor instanțe competente și ale instanțelor unde pot fi introduse căile de atac sunt disponibile [aici](#).

În general, procedura de executare urmărește recuperarea unor sume de bani, însă aceasta poate viza și îndeplinirea unui alt tip de obligații (obligația de a face sau a nu face, cum ar fi livrarea de bunuri, încheierea lucrărilor sau neîncălcarea unei proprietăți).

Diferite proceduri europene (cum ar fi **Somația europeană de plată**, **Procedura europeană privind cererile cu valoare redusă** și **Titlul executoriu european**) pot fi utilizate în cauzele civile transfrontaliere, însă, pentru toate acestea, hotărârea judecătorească trebuie executată în conformitate cu normele și procedurile naționale din statul în care are loc executarea (de obicei locul unde se găsește debitorul sau activele sale).

În practică, trebuie să dispuneți de un act executoriu (o hotărâre judecătorească sau un act cu putere juridică) dacă doriți să solicitați executarea acestuia. Procedurile de executare și autoritățile care le efectuează (instanțe, agenții de recuperare a creanțelor și executori judecătorești) sunt stabilite de legislația națională a statului membru în care se dorește executarea.

Pentru informații detaliate de la nivel național, selectați drapelul țării care vă interesează.

Ultima actualizare: 18/01/2019

Această pagină este administrată de Comisia Europeană. Informațiile de pe această pagină nu reflectă în mod necesar poziția oficială a Comisiei Europene. Comisia nu își asumă nici o răspundere în legătură cu oricare din informațiile sau datele conținute în prezentul document sau la care acesta face referire. Vă rugăm să consultați avizul juridic în legătură cu normele privind drepturile de autor în cazul paginilor de internet ale Comunității Europene.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Belgia

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

În cazul în care un debitor nu se supune în mod voluntar unei hotărâri judecătorești, creditorul poate solicita în instanță executarea hotărârii; această procedură este cunoscută sub numele de executare silită. Pentru aceasta este necesar un titlu executoriu (articolul 1386 din Codul judiciar), întrucât această procedură implică o intruziune în sfera juridică a debitorului. Un astfel de titlu poate fi, de regulă, o hotărâre judecătorească sau un act notarial. Din respect pentru viața privată a debitorului, titlul nu poate fi executat în anumite perioade (articolul 1387 din Codul judiciar). Titlul este pus în executare de către un executor judecătoresc.

Executarea silită este utilizată, în general, pentru a recupera sume de bani, însă poate fi aplicată, de asemenea, pentru a asigura îndeplinirea unui act. Un alt element important îl reprezintă daunele cominatorii (articolul 1385a din Codul judiciar). Acestea sunt o modalitate de a exercita presiuni asupra unei persoane împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre judecătorească pentru a o determina să se conformeze hotărârii în cauză. Cu toate acestea, există anumite cazuri în care nu se poate dispune plata de daune cominatorii: atunci când, conform hotărârii, persoana trebuie să plătească o sumă de bani sau să se conformeze prevederilor unui contract de muncă, precum și atunci când acest lucru ar fi incompatibil cu demnitatea umană. Daunele cominatorii se execută pe baza titlului care dispune această măsură; niciun alt titlu nu mai este necesar.

În cazul în care, în urma unei hotărâri, o persoană trebuie să plătească o sumă de bani, creanța se execută asupra bunurilor debitorului și este numită sechestru. Se face o distincție în funcție de tipul de bunuri puse sub sechestru (mobile sau imobile) și de natura sechestrului (sechestrul asigurător și sechestrul dispus pentru executarea unei hotărâri). Sechestrul asigurător este utilizat în cazuri de urgență pentru a pune bunurile „sub protecția instanței”: situația este înghețată ca măsură de precauție în vederea unei executări ulterioare. Aceasta înseamnă că persoana ale cărei bunuri sunt puse sub sechestru nu mai poate deține controlul asupra acestora. De asemenea, aceasta nu le poate vinde sau ceda. Atunci când bunurile unui debitor sunt puse sub sechestru pentru executarea unei hotărâri, acestea sunt vândute, iar veniturile astfel obținute sunt transmise creditorului. Acesta din urmă nu are niciun drept asupra bunurilor puse sub sechestru ci numai asupra veniturilor provenite din vânzarea acestora.

În plus față de acest tip de sechestru, există, de asemenea, în conformitate cu articolul 1445 și următoarele din Codul judiciar, poprirea asigurătorie (a se vedea mai jos).

Pe lângă sechestrul asigurător normal și sechestrul pentru executarea bunurilor mobile și imobile, există reglementări speciale pentru sechestrul asupra navelor (articolele 1467-1480 și articolele 1545-1559 din Codul judiciar), confiscare (articolul 1461 din Codul judiciar), ridicarea sechestrului (articolele 1462-1466 din Codul judiciar) și punerea sub sechestru a fructelor și a culturilor agricole care nu au fost recoltate (articolele 1529-1538 din Codul judiciar). În prezentul document, doar sechestrul normal va face obiectul analizei.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Executorii judecătorești și judecătorii competenți în materie de sechestre. Aceștia din urmă sunt competenți să se pronunțe cu privire la contestațiile la executare.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

3.1 Procedura

2.1.1. Sechestrul asigurător

În principiu, pentru sechestrul asigurător este necesară autorizația judecătorului competent în materie de sechestre, iar cauzele respective trebuie să prezinte un caracter urgent (articolul 1413 din Codul judiciar). Această autorizație trebuie să fie solicitată printr-o cerere unilaterală (articolul 1417 din Codul judiciar). Nu poate fi utilizată aceeași cerere pentru sechestrul asigurător asupra bunurilor imobile și pentru sechestrul asigurător asupra bunurilor imobile. Pentru acesta din urmă, este întotdeauna necesară, în orice caz, o cerere separată.

Judecătorul competent în materie de sechestre pronunță o hotărâre în termen de maximum opt zile de la depunerea cererii (articolul 1418 din Codul judiciar). Acesta poate hotărî să respingă cererea creditorului sau să o aprobe, integral sau în parte. Hotărârea sa trebuie notificată debitorului: aceasta este transmisă unui executor judecătoresc care, ulterior, ia măsurile necesare pentru a o notifica.

Există o singură excepție importantă de la această regulă, în care autorizația judecătorului competent în materie de sechestre nu este necesară: orice hotărâre judecătorească constituie o autorizație de a impune sechestrul asigurător în aplicarea sentințelor pronunțate (articolul 1414 din Codul judiciar). Și în acest caz, trebuie să existe o situație de urgență. Hotărârea trebuie pur și simplu transmisă unui executor judecătoresc, care va lua măsurile necesare pentru punerea sub sechestrul asigurător a bunurilor.

Sechestrul asigurător poate fi transformat în sechestrul pentru executarea unei hotărâri (articolele 1489-1493 din Codul judiciar).

2.1.2. Sechestrul pentru executarea unei hotărâri judecătorești

A. Generalități

Acest tip de sechestrul poate fi instituit numai în baza unui titlu executoriu (articolul 1494 din Codul judiciar). Nicio hotărâre judecătorească și niciun act nu pot fi executate decât prin prezentarea copiei legalizate sau a minutei însoțite de formula executorie stabilită de lege.

Hotărârea instanței este, mai întâi, notificată părâtului (articolul 1495 din Codul judiciar). În cazul în care titlul executoriu este o hotărâre judecătorească, este obligatorie, în orice caz, notificarea prealabilă a debitorului. În cazul în care titlul executoriu este un act notarial, notificarea nu este necesară, întrucât debitorul va avea cunoștința de existența titlului. Termenul pentru o cale de atac ordinară începe de la pronunțarea hotărârii. Termenele în care se poate face apel au efect de suspendare a sechestrului pentru executarea unei hotărâri (însă nu și a sechestrului asigurător) în cazurile în care o parte a fost condamnată să plătească o sumă de bani. Executarea provizorie (hotărârile care sunt executorii cu titlu provizoriu) reprezintă o excepție de la efectul suspensiv al procedurilor de atac ordinar.

Cea de a doua etapă a eforturilor depuse de creditor în vederea obținerii executării silite este somația de plată (articolul 1499 din Codul judiciar). Aceasta reprezintă prima măsură executorie și ultimul avertisment pentru debitor, care, în acest stadiu, mai poate încă evita sechestrul. După emiterea somației de plată către debitor, există o perioadă de așteptare de o zi pentru punerea sub sechestrul a bunurilor mobile (articolul 1499 din Codul judiciar) și de 15 zile pentru bunurile imobile (articolul 1566 din Codul judiciar). Somația, care trebuie comunicată debitorului, constituie o notificare oficială de punere în întârziere, și anume un ordin de plată. Executarea poate fi aplicată exclusiv pentru recuperarea sumelor menționate în somația de plată.

La sfârșitul perioadei de așteptare, bunurile pot fi puse sub sechestrul prin dispoziția unui executor judecătoresc. Prin urmare, executarea se desfășoară prin intermediul unei autorități competente. Aceasta din urmă este considerată mandatarul creditorului. Funcția sa este stabilită prin lege, iar aceasta acționează sub mandat judecătoresc. Aceasta are responsabilitate contractuală față de creditor și responsabilitate necontractuală față de terți (conform legii și în baza obligației generale de diligență).

În termen de trei zile lucrătoare de la îndeplinirea actului, executorul judecătoresc trimite o notificare de sechestrul către registrul central al notificărilor de sechestrul, delegare, transfer, reglare colectivă a datoriilor și a obligațiilor neachitate [articolul 1390 alineatul (1) din Codul judiciar]. Notificarea este obligatorie atât pentru bunurile mobile, cât și pentru cele imobile. Nu este posibil să se instituie un sechestrul pentru executarea unei hotărâri sau a unei proceduri de împărțire a veniturilor fără consultarea prealabilă a notificărilor de sechestrul în registrul central al notificărilor (articolul 1391 alineatul (2) din Codul judiciar). Această reglementare a fost introdusă pentru a preveni sechestrul inutile și pentru a consolida dimensiunea colectivă a sechestrului.

B. Sechestrul pentru executarea unei hotărâri: bunuri mobile

În acest caz, este necesară o somație de plată, pe care debitorul are dreptul să o conteste. Punerea sub sechestrul este realizată prin dispoziția unui executor judecătoresc. Aceasta reprezintă, în primul rând, o măsură preventivă: bunurile nu sunt deplasate și nu se modifică proprietarul sau utilizarea acestora. Este posibil, de asemenea, să se pună sechestrul asupra bunurilor dintr-o altă locație decât domiciliul debitorului și aflate în posesia unui terț. În cazul bunurilor mobile, sechestrul nu este limitat la o singură procedură, însă este practic inutil să se instituie un al doilea sechestrul asupra acelorași bunuri, având în vedere costurile implicate. În ceea ce privește împărțirea proporțională a veniturilor provenite din vânzarea bunurilor debitorului, de aceasta vor beneficia și ceilalți creditori în afară de cel care a inițiat sechestrul (articolul 1627 și următoarele din Codul judiciar).

Se redactează un proces-verbal oficial cu privire la sechestrul. Bunurile puse sub sechestrul sunt vândute cel mai devreme în termen de o lună de la comunicarea sau notificarea copiei respectivului proces-verbal. Această perioadă are menirea de a acorda debitorului o ultimă șansă de a împiedica vânzarea. Vânzarea trebuie făcută publică prin afișe și anunțuri în ziare. Aceasta se desfășoară într-o sală de licitație sau într-o piață publică, cu excepția cazului în care se solicită un alt spațiu, mai adecvat. Vânzarea este organizată de către executorul judecătoresc, care întocmește un proces-verbal oficial și colectează veniturile rezultate din vânzare. Ulterior, în termen de 15 zile, executorul judecătoresc împarte veniturile în mod proporțional (articolul 1627 și următoarele din Codul judiciar). Procedura se desfășoară, de regulă, în mod amiabil. În caz contrar, litigiul este prezentat judecătorului competent în materie de sechestre.

C. Sechestrul pentru executarea unei hotărâri: bunurile imobile (articolele 1560-1626 din Codul judiciar)

Executarea începe cu notificarea somației de plată.

În continuare, punerea sub sechestrul se realizează în termen de minim 15 zile și maxim șase luni, în caz contrar somația încetând să mai fie valabilă din punct de vedere juridic. Dispoziția de sechestrul trebuie să fie transcrisă în consecință în registrul de ipotecă în termen de 15 și trebuie notificată în termen de șase luni. Actul de transcriere a dispoziției determină indisponibilitatea bunului și este valabil timp de maxim șase luni. În cazul în care dispoziția nu este transcrisă, sechestrul nu este valabil. Pentru bunurile imobile, spre deosebire de bunurile mobile, se aplică principiul unui singur sechestrul: bunurile care au fost deja puse sub sechestrul nu mai pot fi vizate de un al doilea sechestrul.

Ultima etapă constă în înaintarea unei cereri către judecătorul competent în materie de sechestre pentru a numi un notar care să se ocupe de vânzarea bunurilor puse sub sechestrul și de ierarhizarea creditorilor. Debitorul poate înainta judecătorului competent în materie de sechestre o contestație împotriva acțiunilor notarului numit. Celelalte reglementări privind vânzarea bunurilor sunt stabilite clar în lege (a se vedea articolul 1582 și următoarele din Codul judiciar). În mod normal, vânzarea este publică, însă la inițiativa judecătorului sau la cererea creditorului care inițiază sechestrul se poate organiza o vânzare privată. Veniturile rezultate din vânzare sunt împărțite ulterior între diferiți creditori în funcție de ordinea de prioritate stabilită (a se vedea articolele 1639-1654 din Codul judiciar). Litigiile referitoare la ierarhizarea creditorilor sunt aduse în fața judecătorului competent în materie de sechestre.

2.1.3. Poprirea

Poprirea reprezintă punerea sub sechestrul a creanțelor debitorului împotriva unui terț (de exemplu, poprirea salariului plătit de angajatorul acestuia). Prin urmare, terțul respectiv este debitorul secundar al creditorului care inițiază sechestrul. Poprirea (*beslag onder derden*) nu este același lucru cu punerea sub sechestrul a bunurilor care aparțin debitorului, dar care se află în posesia unui terț (*beslag bij derden*).

Creanța care se află la originea sechestrului este creanța creditorului împotriva debitorului ale cărui bunuri au fost puse sub sechestrul. Creanța pusă sub sechestrul este creanța pe care debitorul ale cărui bunuri au fost puse sub sechestrul o are împotriva unui terț/debitor secundar.

Reglementările detaliate privind poprirea pot fi consultate la articolele 1445-1640 din Codul judiciar cu privire la sechestrul asigurător și la articolele 1539-1544 din Codul judiciar cu privire la sechestrul pentru executarea unei hotărâri.

2.1.4. Costuri

Pe lângă costurile de judecată, în cazul sechestrului trebuie să se ia în considerare costurile legate de serviciile executorului judecătoresc. Onorariul pentru serviciile oficiale ale executorului judecătoresc este prevăzut în Decretul regal din 30 noiembrie 1976, care stabilește tarifele pentru serviciile acestuia în cauzele civile și comerciale și cuantumul anumitor suprataxe (a se vedea *Service public fédéral Justice*).

3.2 Condițiile principale

A. Sechestrul asigurător

Orice creditor a cărui creanță prezintă anumite caracteristici poate să inițieze sechestrul asigurător, indiferent de valoarea bunurilor puse sub sechestrul și de valoarea creanței (a se vedea articolul 1413 din Codul judiciar).

Prima condiție prealabilă pentru acest tip de sechestrul este urgența: este necesar ca solvabilitatea debitorului să fie în pericol, astfel încât vânzarea ulterioară a bunurilor să fie periclitată. Decizia privind îndeplinirea acestei condiții aparține instanței, pe baza unor criterii obiective. Este necesar ca situația să fie urgentă, nu numai în momentul în care este inițiat sechestrul, ci și în momentul în care se evaluează necesitatea menținerii sechestrului. Există unele excepții de la această condiție: sechestrul în caz de falsificare, sechestrul pentru datorii legate de cambii și executarea unei hotărâri pronunțate în străinătate. A doua condiție pentru sechestrul asigurător este ca reclamantul să aibă o creanță. Creanța trebuie să îndeplinească anumite condiții (articolul 1415 din Codul judiciar): aceasta trebuie să fie certă (să nu fie condiționată), exigibilă (se aplică, de asemenea, la garanțiile pentru creanțele viitoare) și lichidă (suma a fost stabilită sau poate fi stabilită). Natura și valoarea creanței sunt însă neimportante. Judecătorul competent în materie de sechestrul hotărăște dacă aceste condiții sunt îndeplinite, însă instanța care se va pronunța pe fondul cauzei nu este obligată să respecte hotărârea respectivă.

În al treilea rând, creditorul care dorește instituirea sechestrului asigurător trebuie să aibă capacitatea juridică în acest sens. Acesta este un simplu act de control (nu de folosință) care poate fi realizat, dacă este necesar, de către un reprezentant legal.

Este necesară autorizația unui judecător competent în materie de sechestrul, cu excepția cazului în care creditorul a obținut deja o hotărâre favorabilă (a se vedea mai sus). De asemenea, aceasta nu este necesară pentru poprirea asigurătorie, pentru confiscare sau atunci când creditorul a obținut deja o hotărâre favorabilă (articolul 1414 din Codul judiciar: orice hotărâre constituie titlu executoriu). Actele notariale sunt, de asemenea, titluri executorii.

B. Sechestrul pentru executarea unei hotărâri

În cazul sechestrului pentru executarea unei hotărâri este necesar, de asemenea, un titlu executoriu (articolul 1494 din Codul judiciar). Acesta poate fi o hotărâre judecătorească, un act autentic, o dispoziție de executare emisă de autoritățile fiscale, o hotărâre judecătorească pronunțată în străinătate cu exequatur etc.

Creanța trebuie stabilită printr-un act care îndeplinește anumite criterii. La fel ca în cazul sechestrului asigurător, creanța trebuie să fie certă, lichidă și exigibilă. Articolul 1494 alineatul (2) din Codul judiciar prevede că sechestrul instituit pe o creanță reprezentând venituri periodice se va aplica, de asemenea, plăților viitoare, atunci când acestea ajung la scadență.

De asemenea, titlul trebuie să fie actual. Judecătorul competent în materie de sechestrul nu va considera titlul ca fiind actual dacă reclamantul care a solicitat punerea sub sechestrul nu mai este creditor sau dacă creanța a încetat să mai existe, integral sau în parte (deoarece a fost prescrisă, a fost achitată sau a fost soluționată în alt mod).

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

A. Generalități

Numai bunurile mobile și imobile aflate în proprietatea debitorului pot fi puse sub sechestrul. Bunurile care aparțin unui terț nu pot fi puse sub sechestrul. În schimb, nu este relevant în posesia cărei persoane se află bunurile debitorului în momentul respectiv. Prin urmare, se poate pune sechestrul pe bunurile unei persoane aflate în posesia unui terț, cu condiția ca instanța să autorizeze acest lucru (articolul 1503 din Codul judiciar).

În mod normal, creditorul poate să își recupereze creanța numai din bunurile aflate în proprietatea debitorului la acel moment. În cazul în care debitorul devine insolubil cu rea credință, se poate, de asemenea, pune sechestrul pe bunurile aflate anterior în proprietatea acestuia. Punerea sub sechestrul a bunurilor viitoare este exclusă, de asemenea, în mod normal, cu excepția creanțelor care vor deveni scadente.

Produsele bunurilor puse sub sechestrul rămân, în mod normal, în posesia debitorului în cazul sechestrului asigurător. Cu toate acestea, în cazul sechestrului pentru executarea unei hotărâri, acestea sunt la rândul lor puse sub sechestrul și, prin urmare, revin creditorului care a instituit sechestrul.

Se poate pune sub sechestrul o cotă-parte indiviză de proprietate, însă vânzarea forțată a bunurilor este suspendată în acest caz până la împărțirea proprietății (a se vedea, printre altele, articolul 1561 din Codul judiciar). Pentru soți se aplică reglementări speciale.

B. Bunuri sechestrabile

Bunurile care fac obiectul sechestrului trebuie să poată fi puse sub sechestrul; există unele bunuri care nu pot fi puse sub sechestrul. Acestea nu pot fi exceptate de la punerea sub sechestrul decât prin legislație, ca urmare a naturii acestora sau pentru că prezintă o legătură strict personală cu debitorul. Astfel, de exemplu, nu este posibilă exceptarea bunurilor de la punerea sub sechestrul pe baza destinației acestora. Prin urmare, următoarele bunuri nu sunt sechestrabile:

bunurile enumerate la articolul 1408 din Codul judiciar. Restricția a fost introdusă pentru a garanta condiții rezonabile de viață pentru debitor și familia acestuia.

bunurile care nu au valoare de piață și, prin urmare, nu prezintă nicio utilitate pentru creditor;

bunurile care sunt inalienabile deoarece sunt strâns legate de persoana debitorului;

bunurile excluse de la punerea sub sechestrul prin prevederi legislative specifice (de exemplu, venitul și câștigurile minorilor, muzica și cărțile nepublicate, veniturile câștigate de deținuți din munca desfășurată în închisoare etc.);

salariile (sechestrul asupra câștigurilor) și prestațiile similare sunt sechestrabile, de regulă, numai într-o anumită măsură [a se vedea articolul 1409, articolul 1409a și articolul 1410 alineatul (1) din Codul judiciar]. Acestea includ, de exemplu, indemnizațiile de întreținere acordate de către instanță aceluia dintre soți care nu este culpabil. Anumite plăți, cum ar fi venitul minim pentru subzistență, sunt în întregime excluse de la punerea sub sechestrul [articolul 1410 alineatul (2) din Codul judiciar]. Cu toate acestea, restricțiile privind eligibilitatea pentru punerea sub sechestrul nu se aplică creditorilor obligației de întreținere, ale căror creanțe sunt prioritare (articolul 1412 din Codul judiciar).

În trecut, statul beneficia de imunitate împotriva acțiunilor de executare, astfel încât nu era posibil să se pună sub sechestrul bunurile aflate în proprietate publică. Prevederea în cauză a fost ușor modificată în prezent prin articolul 1412a din Codul judiciar.

Există norme speciale care reglementează punerea sub sechestrul a navelor și a aeronavelor (pentru sechestrul asigurător, a se vedea articolele 1467-1480 din Codul judiciar, iar pentru sechestrul pentru aplicarea unei hotărâri, a se vedea articolele 1545-1559 din Codul judiciar).

C. Kantonnement (Soluționarea parțială)

În cazul în care un obiect este pus sub sechestrul, sechestrul se aplică de regulă obiectului ca întreg, chiar dacă valoarea acestuia o depășește pe cea a creanței. Acesta reprezintă un dezavantaj major pentru debitor, care nu mai poate dispune în niciun fel de obiectul în cauză. Pentru a diminua impactul acestei norme, legiuitorul belgian a prevăzut posibilitatea de kantonnement: debitorul depune o anumite sumă (a se vedea articolele 1403-1407a din Codul judiciar) și i se permite să-și folosească din nou bunul.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

A. Sechestrul

Din momentul în care bunurile au fost puse sub sechestrul, debitorul pierde dreptul de a dispune de acestea. Cu toate acestea, sechestrul nu acordă creditorului care l-a solicitat o creanță preferențială. Interdicția înseamnă că debitorul nu are dreptul să vândă bunurile, să le înstrăineze sau să le greveze de sarcini. Acestea rămân însă în posesia debitorului. În practică, situația nu se schimbă; situația juridică însă este diferită.

În cazul încălcării acestei interdicții, acțiunile întreprinse de debitor nu sunt obligatorii pentru creditorul care a solicitat sechestrul.

Interdicția este, totuși, numai relativă, în sensul că aceasta se aplică numai în avantajul creditorului care a solicitat sechestrul. Ceilalți creditori trebuie să accepte în continuare fluctuațiile legate de bunurile debitorului. Pentru aceștia este însă simplu să se asocieze la sechestrul care a fost deja dispus.

Interdicția reprezintă prima etapă în procesul lichidării bunurilor. Acestea sunt plasate „sub controlul instanței”. Prin urmare, sechestrul pentru executarea unei hotărâri are, de asemenea, o funcție asigurătoare în primă instanță.

B. Poprirea

Această formă de sechestrul elimină controlul asupra întregii creanțe puse sub sechestrul, indiferent de valoarea acesteia. Terțul poprit poate face însă o plată parțială (*kantonneren*). Acțiunile care aduc atingere creanței nu sunt opozabile creditorului care a instituit sechestrul. După notificarea popririi, nu mai poate exista o soluționare amiabilă între debitor și creditorul care a instituit poprirea.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

A. Sechestrul asigurător

Sechestrul asigurător este valabil pe o perioadă de până la trei ani. În cazul sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și al popririi, termenul de trei ani începe de la data somației sau a dispoziției (articolele 1425 și 1458 din Codul judiciar). În cazul sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile, data de transcriere în registrul ipotecilor marchează începutul termenului de trei ani (articolul 1436 din Codul judiciar).

Această perioadă poate fi prelungită dacă există motive întemeiate în acest sens (articolele 1426, 1459 și 1437 din Codul judiciar).

B. Sechestrul pentru executarea unei hotărâri

În cazul sechestrului pentru executarea unei hotărâri, numai ordinul care precede sechestrul face obiectul unui termen maxim de valabilitate. Termenul este de zece ani în cazul bunurilor mobile (termenul-limită normal, în măsura în care nu se aplică prevederi speciale) și de șase luni în cazul bunurilor imobile (articolul 1567 din Codul judiciar). În ceea ce privește sechestrul asupra navelor, termenul este de un an (articolul 1549 din Codul judiciar).

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

A. Sechestrul asigurător

În cazul în care judecătorul competent în materie de sechestrul refuză să autorizeze sechestrul asigurător, reclamantul (și anume, creditorul) poate înainta o cale de atac împotriva acestei decizii la Curtea de Apel în termen de o lună. Aceasta este o procedură *ex parte*. În cazul în care sechestrul este obținut în urma căii de atac, debitorul are dreptul să introducă o acțiune de terță opoziție împotriva acestei decizii (articolul 1419 din Codul judiciar).

Dacă judecătorul competent în materie de sechestrul autorizează sechestrul asigurător, debitorul sau orice altă parte interesată poate introduce o acțiune de terță opoziție împotriva acestei decizii la instanța care a pronunțat-o. Termenul de introducere a acestei acțiuni este de o lună. Instanța va delibera ulterior într-o procedură în contradictoriu. Acțiunea de terță opoziție nu are, în general, efect suspensiv (a se vedea articolele 1419 și 1033 din Codul judiciar).

În cazul în care sechestrul asigurător poate fi impus fără autorizație judiciară, debitorul poate iniția o procedură de contestație a acestuia printr-o cerere de ridicare a sechestrului adresată judecătorului competent în materie de sechestrul (articolul 1420 din Codul judiciar). Această procedură de contestare a sechestrului este tratată ca o procedură referitoare la măsuri provizorii și poate fi însoțită, dacă este necesar, de impunerea unor daune cominatorii. Temeiul pentru solicitare poate fi, în special, lipsa urgenței (Cass. 14 septembrie 1084, Arr. Cass. 1984-85, 87).

În cazul în care situația se schimbă, fie persoana ale cărei bunuri au fost puse sub sechestrul (prin citarea tuturor părților pentru a se prezenta în fața judecătorului competent în materie de sechestrul), fie creditorul care a solicitat sechestrul (sau intermediarul acestuia) (printr-o cerere) poate solicita judecătorului competent în materie de sechestrul să modifice sau să ridice sechestrul.

B. Sechestrul pentru executarea unei hotărâri

Debitorul poate depune o contestație împotriva somației de plată, contestând astfel valabilitatea juridică a acesteia. Nu există un termen legal pentru această măsură, iar contestația nu are efect suspensiv. Printre motivele depunerii unei contestații se numără erorile de procedură și solicitarea unei perioade de grație (în cazul în care titlul executoriu este un act notarial).

Debitorul poate înainta o contestație judecătorului competent în materie de sechestrul împotriva vânzării bunurilor sale, însă nici această contestație nu are efect suspensiv.

Ceilalți creditori, în afara creditorului care a solicitat sechestrul, pot să conteste prețul de vânzare, însă nu și vânzarea însăși.

O parte terță care pretinde a fi proprietarul bunurilor puse sub sechestrul poate, de asemenea, să înainteze o contestație judecătorului competent în materie de sechestrul (articolul 1514 din Codul judiciar). Aceasta este o acțiune în revendicare. Această contestație are efect suspensiv.

Partea care solicită executarea hotărârii judecătorești nu primește decât o copie legalizată emisă de grefa instanței contra achitării unei taxe (dreptul de obținere a unei copii legalizate).

Formula executorie:

„Noi, Philippe, Regele belgienilor,

Facem cunoscut celor prezenți și celor care vor veni:

Ordonăm și dispunem ca toți executorii judecătorești solicitați să execute această hotărâre, sentință, decizie, ordin sau act;

Ca procurorii generali și procurorii publici din cadrul curților de primă instanță să o execute și ca toți responsabilii și reprezentanții autorităților publice să-și acorde sprijinul dacă sunt obligați prin lege în acest sens;

Drept pentru care această hotărâre, sentință, decizie, ordin sau act a fost semnat(ă) și ștampilat(ă) cu ștampila instanței sau a notarului.”

Pentru acțiunile referitoare la executarea hotărârii sau a actului, executorul judecătoresc răspunde în fața judecătorului competent în materie de sechestrul. În materie de etică, acesta răspunde în fața ministerului public și a filialei regionale a Camerei executorilor judecătorești.

Registrul din localitatea în care se află bunurile (articolul 1565 din Codul judiciar). Registrul oferă informații cu privire la bunurile imobile, de exemplu drepturile de proprietate, ipotecile aplicate asupra bunurilor.

Mai precis, toate părțile compar în audierea cauzei.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Codul judiciar prevede diverse reglementări în ceea ce privește bunurile care nu pot fi puse sub sechestrul (articolele 1408-1412 *quater* din Codul judiciar).

Următoarele bunuri pot fi excluse din acțiunile introduse de creditori: anumite bunuri mobile corporale necesare vieții de zi cu zi a debitorului și a familiei sale, profesiei sale sau pentru continuarea studiilor sau formarea profesională a debitorului sau a copiilor aflați în întreținerea acestuia care locuiesc în aceeași locuință (a se vedea articolul 1408 din Codul judiciar). O excludere parțială de la sechestrul și transfer se aplică în ceea ce privește veniturile obținute din activități profesionale și alte activități, precum și în ceea ce privește indemnizațiile, pensiile și alte venituri.

Pragurile în funcție de care se determină excluderea totală sau parțială de la punerea sub sechestru sunt prevăzute la articolul 1409 alineatul (1) din Codul judiciar și sunt ajustate în fiecare an. Pragurile progresive de eligibilitate pentru punerea sub sechestru sau transfer cresc în cazul în care debitorul are copii în întreținere.

Recursul în vederea obținerii executării condamnării pronunțate printr-o hotărâre judecătorească este, în principiu, supus unui termen general de prescripție de 10 ani.

Ultima actualizare: 04/08/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Bulgaria

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Executarea silită este ultima etapă a acțiunii în justiție. Aceasta permite solicitantului în favoarea căruia a fost pronunțată o hotărâre judecătorească să solicite ca autoritatea însărcinată cu executarea hotărârii să ia toate măsurile prevăzute de lege și care sunt de competența acesteia în vederea satisfacerii creanței sale.

Dreptul la executarea silită decurge din existența unei creanțe executorii care nu a fost achitată în mod voluntar și dintr-un act care permite executarea acesteia.

Printre măsurile de executare silită se numără:

- sechestrul asupra bunurilor mobile;
- sechestrul asupra bunurilor imobile;
- inventarierea și estimarea bunurilor imobile;
- vânzarea la licitație publică a bunurilor imobile;
- poprirea contului bancar al debitorului;
- confiscarea unui vehicul;
- recuperarea;
- confiscarea bunurilor mobile;
- executarea în ceea ce privește titlurile de participare la o societate;
- executarea obligației de restituire a unui copil;
- executarea în ceea ce privește bunurile matrimoniale.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

În Bulgaria, există două tipuri de agenți însărcinați cu punerea în aplicare a executărilor silite (executori judecătorești):

1. executori judecătorești publici;
2. executori judecătorești privați.

Statutul executorilor judecătorești privați este reglementat de Legea privind aplicarea dreptului privat [*Zakon za chastnoto sadebno izpalnenie (ZChSI)*].

Articolul 2 din ZChSI definește executorul judecătorec privat ca fiind un agent delegat de către stat pentru a asigura executarea silită a creanțelor private.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

3.1 Procedura

În conformitate cu articolul 404 din Codul de procedură civilă [*Grazhdanski protsesualen kodeks (GPK)*], o acțiune de executare silită poate fi inițiată din următoarele motive:

1. - hotărâri și ordonanțe care au dobândit autoritate de lucru judecat (*res judicata*); decizii pronunțate de o curte de apel; ordonanță de executare; reglementare judiciară; hotărâri și ordonanțe executorii sau hotărâri și ordonanțe declarate executorii în prealabil sau imediat; și decizii ale instanțelor de arbitraj, precum și reglementările prevăzute de instanțele respective;
2. - hotărâri, acte și reglementări judiciare pronunțate de instanțele din alte țări decât Bulgaria, în cazul în care acestea sunt aplicabile în Bulgaria fără alte formalități;
3. - hotărâri, acte și reglementări judiciare pronunțate de instanțele din alte țări decât Bulgaria și hotărârile și reglementările prevăzute de instanțele de arbitraj din alte țări decât Bulgaria, în cazul în care acestea sunt declarate aplicabile în Bulgaria.

În conformitate cu articolul 405 din GPK, titlurile executorii se eliberează pe baza unei cereri scrise, fără a fi necesară notificarea sau comunicarea unei copii a acesteia debitorului.

În conformitate cu articolul 405 alineatul (2) din GPK, următoarele instanțe sunt competente să soluționeze cererile depuse:

- în cazurile menționate la articolul 404 alineatul (1) din GPK, instanța de prim grad de jurisdicție care a judecat cauza sau care a pronunțat ordonanța de executare și, în cazul în care un act este executoriu imediat, instanța care a pronunțat hotărârea sau care a emis ordonanța de executare;
- în cazurile menționate la articolul 404 alineatele (2) și (3) din GPK, instanța competentă să dispună executarea;
- în ceea ce privește hotărârile pronunțate de instanțele de arbitraj naționale și reglementările prevăzute de respectivele instanțe în cadrul procedurilor de arbitraj, Tribunalul de Primă Instanță din Sofia (*Sofiyski Gradski Sad*).

Termenul pentru introducerea căii de atac împotriva deciziei de acordare sau de respingere a unei cereri de emitere a unui titlu executoriu este de două săptămâni (articolul 407 din GPK).

În conformitate cu legislația bulgară, cererea de emitere a unui titlu executoriu poate fi depusă de către o parte, alta decât un avocat, inclusiv de către partea care solicită executarea silită sau de către reprezentantul acesteia. Nu există alte condiții speciale privind depunerea cererii în vederea obținerii unui titlu executoriu.

Cheltuielile de executare sunt stabilite în grila onorariilor și costurilor prevăzută de Legea privind executarea privată [Jurnalul Oficial (JO) nr. 35/2006].

3.2 Condițiile principale

Pentru inițierea procedurii de executare silită, partea interesată trebuie să transmită o cerere scrisă unui executor judecătorec public sau privat, atașând la aceasta un titlu executoriu sau un alt instrument cu caracter obligatoriu. Cererea trebuie să precizeze modalitatea de executare preferată, care va putea fi modificată pe parcursul procedurii (articolul 426 din GPK).

Competența executorilor judecătorești este reglementată de articolul 427 din GPK.

Executorul judecătorec somează în scris debitorul să-și plătească datoria în mod voluntar în termen de două săptămâni de la data primirii somației.

Debitorul este avertizat prin somație că neplata creanței conduce la executare silită. Somația trebuie să specifice sechestrul și confiscările impuse și să fie

însoțită de o copie a hotărârii executorii. Atunci când debitorul este somat să plătească în mod voluntar creanța, executorul judecătoresc trebuie să precizeze și data la care va fi efectuat un inventar al bunurilor și, atunci când executarea silită se referă la bunuri imobile, să trimită o notificare de sechestrul la registrul bunurilor imobile.

Executorul judecătoresc ține evidența tuturor măsurilor luate sau executate.

Atunci când modalitatea inițială de executare silită este modificată, executorul judecătoresc trebuie să notifice debitorului în scris această modificare, în conformitate cu articolul 428 din GPK.

Dacă la inițierea procedurii de executare silită debitorul nu are o adresă permanentă sau adresa curentă a acestuia nu figurează la dosar, instanța districtuală, acționând la cererea creditorului, trebuie să desemneze un reprezentant ad-hoc al debitorului (articolul 430 din GPK).

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Pot fi inițiate măsuri de executare silită asupra următoarelor bunuri ale debitorului:

bunuri mobile;

salarii;

venituri din bunuri imobile, inclusiv veniturile din chirii etc.;

conturi bancare;

bunuri imobile;

acțiuni și obligațiuni emise de societăți comerciale;

elemente de bunuri mobile sau imobile, inclusiv bunurile matrimoniale.

În conformitate cu articolul 442 din GPK, un creditor poate demara executarea împotriva oricăror bunuri sau valori ale debitorului.

În conformitate cu articolul 444 din GPK, nu este posibil să se adopte măsuri de executare silită asupra următoarelor bunuri:

obiectele de uz zilnic utilizate de debitor și de familia acestuia, astfel cum sunt precizate în lista adoptată de Consiliul de Miniștri (*Ministerski savef*); alimentele necesare pentru hrana debitorului și a familiei sale pentru o perioadă de o lună sau, în cazul agricultorilor, până la următoarea recoltă sau echivalentul acesteia pentru celelalte produse agricole;

energia necesară pentru încălzire, gătit și iluminat pentru o perioadă de trei luni;

mașinile și echipamentele de care debitorul are nevoie pentru a-și continua activitatea sau pentru a-și practica meseria;

o parte din terenul deținut de către debitor (de până la 0,5 ha în ceea ce privește podgoriile și alte culturi și de până la 3 ha pentru parcelele de uz nespecificat, precum și mașinile și uneltele, îngrășămintele, produsele fitosanitare și semințele destinate însămânțării pentru o perioadă de un an);

pentru crescătorii de animale, șeptelul necesar, în special două animale de tracțiune, o vacă, cinci oi și capre, zece stupi și păsări de curte, precum și alimentele necesare pentru hrana acestora până la următoarea recoltă sau până la scoaterea din nou a acestora la păscut;

locuința al cărei proprietar este debitorul, dacă acesta și membrii familiei sale nu dețin o altă locuință, indiferent dacă debitorul locuiește sau nu în aceasta.

Dacă locuința depășește nevoile debitorului și ale familiei sale, astfel cum se prevede într-o reglementare specifică adoptată de Consiliul de Miniștri, o parte din aceasta trebuie să fie vândută, sub rezerva respectării condițiilor prevăzute la articolul 39 alineatul (2) din Legea privind proprietatea (*Zakon za sobstvenostta*);

celelalte obiecte și valori protejate prin lege împotriva executării silite.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Atunci când debitorul este somat să plătească în mod voluntar creanța, executorul judecătoresc trebuie să precizeze și data la care va fi efectuat un inventar al bunurilor și, atunci când executarea silită se referă la bunuri imobile, să trimită o notificare de sechestrul la registrul bunurilor imobile.

Punerea sub sechestrul a bunurilor mobile sau a unei creanțe este impusă ulterior întocmirii unui inventar.

Punerea sub sechestrul și opoziția au următoarele efecte asupra debitorului:

Din momentul în care acestea sunt impuse, debitorul nu poate să dispună de valori sau de bunuri (mobile sau imobile) și nici, sub sancțiunea unor acțiuni penale, să le modifice, să le deterioreze sau să le distrugă. Aceste efecte sunt aplicabile de la data transmiterii somației de achitare a datoriei în mod voluntar.

Punerea sub sechestrul sau opoziția are următoarele efecte asupra creditorului:

În conformitate cu articolul 452 alineatul (1) din GPK, orice cesiune de valori sau de bunuri mobile sub sechestrul este caducă în ceea ce privește creditorul și orice co-creditor, cu excepția cazului în care cesionarul este în măsură să invoce articolul 78 din Legea privind proprietatea. Aceasta ultimă dispoziție prevede că o parte care dobândește în mod legal un bun mobil sau titluri la purtător devine proprietarul acestora, chiar dacă achiziția respectivă se face, fără cunoștința acesteia, de la o persoană, alta decât proprietarul, cu excepția cazului în care transferul de proprietate necesită un act notarial sau o certificare a semnăturilor părților la tranzacție în fața unui notar. Aceeași regulă este valabilă în ceea ce privește achiziția altor drepturi reale asupra bunurilor mobile.

În cazul în care sunt luate măsuri de executare silită asupra unor bunuri imobile, caducitatea va fi efectivă numai în ceea ce privește tranzacțiile de cesiune efectuate ulterior datei de înregistrare a sechestrului asigurător [articolul 452 alineatul (2) din GPK].

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Legea nu prevede niciun termen-limită pentru perioada de valabilitate a acestor măsuri. Acestea sunt destinate să satisfacă creanța creditorului și, prin urmare, rămân valabile până la sfârșitul procedurii de executare silită.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Căile de atac disponibile în cursul procedurii de executare silită sunt prevăzute în secțiunile I și II din capitolul 39 din GPK.

O cale de atac împotriva unei executări silite, inclusiv împotriva măsurilor de executare individuale, poate fi introdusă de către următoarele părți:

un creditor poate introduce o cale de atac împotriva refuzului unui executor judecătoresc de a îndeplini o anumită acțiune de executare silită sau împotriva suspendării sau încetării executării silite;

debitorul poate introduce o cale de atac împotriva deciziei unui executor judecătoresc, prin care i se impune plata unei amenzi și a cărei executare vizează un bun pe care debitorul îl consideră protejat, împotriva punerii sub sechestrul a bunurilor mobile sau împotriva evacuării debitorului dintr-un bun imobil, pe motiv că executorul judecătoresc nu l-a avertizat în mod adecvat, precum și împotriva condamnărilor la plata cheltuielilor de judecată;

terții (care nu sunt părți la procedura de executare silită) pot introduce o cale de atac împotriva unei acțiuni a executorului judecătoresc, numai dacă executarea silită vizează bunuri aflate în posesia lor la data sechestrului, a confiscării sau a remiterii;

un terț poate introduce o cale de atac împotriva restituirii unui bun imobil, numai dacă terțul respectiv se afla în posesia bunului în cauză înainte de data la care a fost introdusă creanța în curs de executare (articolul 435 din GPK);

dacă au fost organizate licitații publice, decizia prin care se atribuie bunul poate face obiectul unei căi de atac din partea unui terț, care a plătit un avans cel târziu în ultima zi a licitației, a unui creditor, care a făcut o ofertă fără să fie nevoit să plătească un avans, sau a debitorului, pe motiv că licitația nu a fost efectuată în mod legal sau că bunul nu a fost atribuit ofertantului cu cea mai bună ofertă.

În conformitate cu articolul 436 din GPK, căile de atac trebuie introduse în termen de o săptămână de la data acțiunii contestate, dacă partea a fost prezentă la acțiunea respectivă sau dacă a fost convocată la aceasta și, în toate celelalte cazuri, în termen de o săptămână de la data la care aceasta a fost comunicată. Căile de atac se introduc prin executorul judecătoresc la instanța regională competentă pentru locul de executare. Atunci când se introduce un apel, executorul judecătoresc trebuie să precizeze motivele pentru care acțiunea este contestată.

Căile de atac respective sunt examinate cu ușile închise, cu excepția celor depuse de terți, care sunt examinate în ședință publică la care sunt convocate toate părțile la procedura de executare silită. Căile de atac trebuie să facă obiectul unei decizii în termen de o lună.

Acestea nu au efect suspensiv asupra procedurii de executare silită, însă instanța poate decide să suspende procedura în așteptarea pronunțării unei decizii cu privire la motivele invocate în calea de atac. Dacă procedura este suspendată, executorul judecătoresc trebuie să fie informat în acest sens fără întârziere (articolul 438 din GPK).

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Articolul 432 din GPK descrie diferitele situații în care o instanță poate, în mod legal, să suspende procedura la cererea creditorului.

Ultima actualizare: 07/08/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Republica Cehă

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Această măsură are drept scop executarea unei obligații impuse în temeiul unui titlu executoriu împotriva voinței persoanei căreia i-a fost impusă această obligație. În cazul în care debitorul nu respectă în mod voluntar obligația care i-a fost impusă printr-o hotărâre executorie, creditorul poate să depună o cerere la o instanță judecătorească sau la un executor judecătoresc având ca obiect obținerea executării judiciare a hotărârii sau executarea silită.

Instanța dispune și inițiază executarea hotărârilor, cu excepția titlurilor care sunt executate în cadrul procedurilor administrative sau fiscale. Prin urmare, în cauzele civile creditorul poate, în principiu, să introducă întotdeauna o acțiune în justiție.

De asemenea, creditorul poate să se adreseze unui executor judecătoresc. Acesta din urmă inițiază executarea hotărârilor pe baza unui mandat judecătoresc, cu excepția următoarelor decizii:

deciziile privind încredințarea copiilor minori;

deciziile în cazurile de protecție împotriva violenței domestice;

deciziile instituțiilor Uniunii Europene;

deciziile pronunțate în străinătate.

Cu toate acestea, poate fi depusă o cerere având ca obiect obținerea executării silite de către un executor judecătoresc în cazul în care executarea trebuie să fie efectuată în temeiul unei decizii privind indemnizația de întreținere pentru unul sau mai mulți minori sau al unei decizii pronunțate în străinătate, pentru care a fost eliberată o declarație de încuviințare a executării în conformitate cu legislația direct aplicabilă a Uniunii Europene sau cu un acord internațional sau cu o decizie de recunoaștere.

Executarea hotărârilor prin intermediul jurisdicțiilor este reglementată de articolele 251-351a din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă, versiunea în vigoare. Cu toate acestea, în cauzele care țin de dreptul familiei, executarea hotărârilor intră sub incidența dispozițiilor articolelor 492-513 din Legea nr. 292/2013 privind procedurile judiciare speciale, versiunea în vigoare.

Executarea hotărârilor prin intermediul executorilor judecătorești este reglementată, în principal, de dispozițiile articolelor 35-73 din Legea nr. 120/2001 privind executorii judecătorești și activitatea de executare (Codul procedurilor de executare), în versiunea în vigoare. De asemenea, în conformitate cu Codul de procedură civilă, executorul judecătoresc desfășoară activități care țin, în special, de regimul juridic al diferitelor modalități de executare.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Ca normă generală, instanța de drept comun din locul de domiciliu al debitorului [articolul 252 alineatul (1) din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă, în versiunea în vigoare] este competentă să dispună și să inițieze **executarea** unei hotărâri. Excepțiile de la această normă sunt prevăzute la articolul 252 din Codul de procedură civilă.

Pentru informații detaliate cu privire la instanța de drept comun competentă, a se vedea „[Regula generală privind competența teritorială](#)” (punctul 3.2.1. din fișa informativă „Competența jurisdicțională - Republica Cehă”).

Instanțele și executorii judecătorești autorizați de către un judecător pot să inițieze **executarea silită**. În conformitate cu articolul 45 din Legea nr. 120/2001 privind executorii judecătorești și activitatea de executare (Codul procedurilor de executare), în versiunea în vigoare, instanța de executare competentă pe fond este instanța districtuală. Instanța de executare competentă din punct de vedere teritorial este instanța pe a cărei rază debitorul își are domiciliul sau reședința pe teritoriul Republicii Cehe, în cazul în care acesta este un resortisant străin, în funcție de tipul de ședere, sau sediul social etc. Competența jurisdicțională este explicată mai detaliat în dispozițiile menționate mai sus din Codul procedurilor de executare.

Pentru mai multe informații, a se vedea, de asemenea, întrebarea „Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?”

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

3.1 Procedura

Executarea judiciară a hotărârilor

Procedura poate fi deschisă numai la cererea creditorului, în cazul în care debitorul nu respectă în mod voluntar obligația impusă prin hotărârea executorie. Cu toate acestea, în temeiul Legii nr. 292/2013 privind procedurile judiciare speciale, în versiunea în vigoare, instanța poate, inclusiv din oficiu, să dispună executarea anumitor măsuri provizorii, de exemplu în cauzele privind protecția împotriva violenței domestice.

Executarea unei hotărâri poate fi dispusă numai în cazul în care aceasta desemnează creditorul și debitorul, definește domeniul de aplicare și valoarea obligațiilor care fac obiectul cererii de executare și stabilește termenul de executare. În cazul în care hotărârea judecătorească nu conține termenul de executare a obligației, se presupune că obligațiile impuse prin hotărârea în cauză trebuie să fie executate în termen de trei zile sau, în cazul în care este impusă evacuarea dintr-o locuință, în termen de cincisprezece zile de la data la care hotărârea dobândește autoritate de lucru judecat. În cazul în care, în temeiul hotărârii, obligația trebuie să fie executată de mai mulți debitori și dacă obligațiile sunt divizibile, acestea trebuie să fie executate în părți egale de către toți debitorii, cu excepția cazului în care se prevede altfel în hotărâre.

Atunci când depune o cerere de executare a unei hotărâri, creditorul nu este obligat să fie reprezentat de un avocat.

Cererea de executare a hotărârii prin care se impune plata unei sume de bani trebuie să precizeze modalitatea concretă de executare și celelalte condiții prevăzute de lege. Aceasta trebuie să fie însoțită de o copie a hotărârii învestită cu formulă executorie. Această formulă este aplicată de instanța care a pronunțat hotărârea în cauza respectivă în calitate de instanță de prim grad de jurisdicție. În cazul în care cererea de executare silită se depune la instanța care a pronunțat hotărârea în cauza respectivă în calitate de instanță de prim grad de jurisdicție, nu este necesar să se atașeze o copie a hotărârii.

În cadrul unei proceduri de executare, soluționarea se face întotdeauna prin intermediul unei ordonanțe.

Ca normă generală, instanța dispune executarea hotărârii fără audierea debitorului.

În Republica Cehă, procedurile judiciare sunt supuse plății unor taxe judiciare (a se vedea Legea nr. 549/1991 privind taxele judiciare, în versiunea în vigoare). În cazuri justificate, legea permite o exceptare de la plata taxelor judiciare.

Procedura de executare silită de către un executor judecătoresc

Executarea silită va fi pusă în aplicare de către executorul judecătoresc numit de creditor în cererea sa de executare silită. Actele executorului judecătoresc sunt considerate acte ale instanței de executare.

Procedura de executare silită este deschisă la cererea creditorului sau la cererea persoanei care furnizează dovada că i-a fost cedat sau transferat dreptul conferit printr-o hotărâre judecătorească. Aceasta este deschisă la data primirii cererii de către executorul judecătoresc. Acesta din urmă poate să înceapă întocmirea inventarului bunurilor debitorului și să aplice o măsură asigurătorie numai după ce instanța l-a autorizat în acest sens și a dispus executarea silită. Cererea de executare silită trebuie:

să numească executorul judecătoresc care urmează să inițieze executarea, să menționeze adresa sediului acestuia (lista executorilor judecătorești este disponibilă pe site-ul web al Camerei executorilor judecătorești din Republica Cehă <http://www.ekcr.cz/seznam-exekutoru.php&w>; executorii judecătorești nu au un câmp de activitate delimitat din punct de vedere teritorial: fiecare executor judecătoresc poate interveni pe întreg teritoriul Republicii Cehe); să indice obiectul cererii și concluziile;

să numească părțile, și anume creditorul sau, dacă este cazul, persoana care deține dreptul conferit prin hotărâre și debitorul; în cazul persoanelor fizice: numele, prenumele, adresa domiciliului acestora sau, pentru resortisanții străini, adresa de reședință pe teritoriul Republicii Cehe, în funcție de natura sejurului acestora și, eventual, numărul de înregistrare în registrul de stare civilă sau data nașterii; în cazul persoanelor juridice: numele comercial sau denumirea socială, sediul social și numărul de înregistrare al persoanei juridice;

titlul exact al titlului executoriu;

descrierea obligației a cărei realizare trebuie să fie obținută prin executare silită și informațiile necesare pentru a stabili dacă și în ce măsură debitorul a executat obligația impusă;

eventual, elementele de probă pe care se sprijină creditorul;

semnătura;

Cererea de executare silită trebuie să fie însoțită de titlul executoriu în original învestit cu formulă executorie sau de o copie legalizată a acestuia sau de o copie a actului notarial care autorizează executarea, cu excepția cazului în care titlul executoriu a fost emis de instanța de executare. Formula executorie cu care este învestit titlul executoriu este aplicată de autoritatea care l-a emis, în timp ce formula executorie cu care sunt învestite tranzacțiile și acordurile este aplicată de autoritatea care le-a autorizat.

3.2 Condițiile principale

Executarea judiciară a unei hotărâri judecătorești (sau executarea pe care o inițiază executorul judecătoresc) poate fi dispusă pe baza unui titlu executoriu, în cazul în care obligația impusă nu a fost executată în mod voluntar:

Titlurile executorii sunt:

hotărârile luate de un judecător sau un executor judecătoresc, atunci când acestea sunt executorii, în cazul în care acestea conferă un drept, impun o obligație sau vizează bunuri;

hotărârile executorii pronunțate de o instanță sau de o altă autoritate de aplicare a legii, în cazul în care acestea conferă un drept sau vizează bunuri;

hotărârile de arbitraj declarate executorii;

actele notariale care constituie titluri executorii redactate în conformitate cu o reglementare specială;

deciziile executorii adoptate și alte titluri executorii emise de autoritățile publice;

alte decizii executorii, tranzacțiile aprobate și actele a căror executare este permisă prin lege.

În cazul în care titlul executoriu nu prevede un termen de executare a obligației, se presupune că obligația impusă prin titlul executoriu trebuie respectată în termen de trei zile sau, în cazul în care se impune evacuarea dintr-o locuință, în termen de cincisprezece zile de la data la care decizia a dobândit autoritate de lucru judecat.

Executarea judiciară a hotărârilor

Instanța competentă să dispună și să inițieze executarea unei hotărâri, să exercite orice activitate judiciară înainte de a dispune executarea și să primească declarația privind activele este instanța de drept comun din locul unde se află domiciliul debitorului, cu excepția cazului în care articolul 252 din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă, în versiunea în vigoare, prevede altfel.

Executarea unei hotărâri poate fi dispusă numai în măsura solicitată de creditor și în măsura suficientă, conform hotărârii, pentru satisfacerea acestuia [articolul 263 alineatul (1) din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă, în versiunea în vigoare].

Judecătorul va respinge cererea de executare în cazul în care reiese deja în mod clar din cerere că suma care ar urma să fie obținută nu ar fi suficientă nici măcar pentru a acoperi costurile aferente executării [articolul 264 alineatul (2) din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă, în versiunea în vigoare].

Procedura de executare silită de către un executor judecătoresc

Executorul judecătoresc inițiază executarea hotărârilor pe baza unui mandat judecătoresc, cu excepția deciziilor menționate mai sus (punctul 1).

Executorul judecătoresc care a primit o cerere de executare silită solicită instanței de executare, în termen de cel mult cincisprezece zile de la data primirii cererii, un mandat și o ordonanță de executare. În cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege, instanța emite mandatul în termen de cincisprezece zile. În cazul în care nu sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru a proceda la executarea silită, instanța îi indică executorului judecătoresc să refuze sau să respingă, în totalitate sau în parte, cererea de executare silită sau să suspende procedura de executare. Executorul judecătoresc este obligat să respecte această instrucțiune.

Instanța de executare competentă pe fond este instanța districtuală.

Instanța de executare competentă din punct de vedere teritorial este, pentru persoanele fizice, instanța pe a cărei rază debitorul își are domiciliul sau, eventual, reședința pe teritoriul Republicii Cehe în cazul în care acesta este un resortisant străin, în funcție de tipul de ședere. În cazul în care debitorul este o persoană juridică, instanța competentă din punct de vedere teritorial este instanța pe a cărei rază debitorul își are sediul social. În cazul în care debitorul persoană fizică nu are domiciliu sau reședință în Republica Cehă sau în cazul în care debitorul persoană juridică nu își are sediul în Republica Cehă, instanța competentă din punct de vedere teritorial este cea pe a cărei rază se află bunurile deținute de persoana în cauză.

Legea nr. 292/2013 privind procedurile judiciare speciale, în versiunea în vigoare, prevede unele excepții de la competența teritorială, de exemplu prin dispozițiile articolului 511.

4 Obiectul și natura măsurilor executării

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Executarea judiciară a unei hotărâri (sau executarea de către un executor judecătoresc) poate consta în punerea sub sechestru a bunurilor mobile sau imobile, a drepturilor sau a altor tipuri de bunuri, cu unele excepții.

În conformitate cu articolele 321 și 322 din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă, în versiunea în vigoare, nu pot fi puse sub sechestru:

bunurile a căror vânzare este interzisă în temeiul unor dispoziții speciale sau bunurile care nu fac obiectul executării în temeiul unor dispoziții speciale; bunurile a căror proprietar este debitorul și care îi sunt strict necesare pentru satisfacerea nevoilor sale materiale imediate și a celor ale familiei sale sau pentru exercitarea îndatoririlor sale profesionale, precum și celelalte bunuri a căror vânzare ar fi contrară normelor morale (îmbrăcăminte obișnuită, echipamente de uz casnic, inele de logodnă și alte articole similare, dispozitive medicale și alte obiecte de care debitorul are nevoie ca urmare a unei boli sau a unui handicap de care suferă acesta, numerar până la valoarea echivalentă cu de două ori minimul de subzistență prevăzut pentru o persoană, în conformitate cu o reglementare specială, animalele care nu sunt crescute în scopuri comerciale ci ca animale de companie);

în cazul în care debitorul este un întreprinzător individual, bunurile pe care acesta le deține și care îi sunt strict necesare pentru exercitarea activității sale (această dispoziție nu se aplică în cazul în care bunurile respective au fost găjate și creditorul dorește să-și recupereze creanța astfel garantată); mijloacele tehnice utilizate pentru înregistrarea de instrumente de investiții, în conformitate cu o reglementare specială, sau pentru păstrarea documentelor referitoare la datele acestor înregistrări, mijloacele tehnice folosite pentru a furniza datele privind proprietarii de instrumente de investiții, în conformitate cu o reglementare specială;

bunurile aflate în uzufruct, dobândite de debitor în temeiul unei succesiuni (această dispoziție nu se aplică în cazul în care debitorul poate să dispună în mod liber de bunurile respective sau în cazul în care executarea hotărârii vizează obținerea plății datorii persoanei decedate sau a datorii aferente gestionării necesare a bunurilor dobândite în uzufruct).

Cu toate acestea, creditorul poate oricând să solicite ca inclusiv bunurile menționate mai sus să fie puse sub sechestru, în cazul în care acestea au fost achiziționate de către un debitor care, prin comiterea unei infracțiuni penale cu intenție, a cauzat un prejudiciu și a beneficiat de un avantaj pecuniar în urma infracțiunii respective, în cazul în care creditorul este victimă a acestei infracțiuni.

În plus, nu fac, de asemenea, obiectul executării silite a unei hotărâri:

creanțele referitoare la indemnizații plătite de către un asigurător, în cazul în care indemnizațiile respective trebuie folosite pentru reconstruirea sau repararea unei locuințe;

prestațiile sociale, ajutoarele acordate persoanelor aflate în situații precare, ajutoarele pentru locuință, ajutoarele sociale plătite într-o singură tranșă și ajutoarele acordate familiilor de plasament;

creanțele dobândite ca bunuri în uzufruct de către debitor, în temeiul unei succesiuni (această dispoziție nu se aplică în cazul în care debitorul poate să dispună în mod liber de bunurile respective sau în cazul în care executarea hotărârii vizează obținerea plății datorii persoanei decedate sau a datorii aferente gestionării necesare a bunurilor dobândite în uzufruct);

creanțele persoanelor fizice întreprinzători individuali, care au apărut în cadrul activității profesionale a acestora, pot fi sechestrate numai în limita a două cincimi din valoarea acestora; cu toate acestea, în cazul în care cererea de executare se referă la o creanță prioritară, pot fi sechestrate trei cincimi din valoarea acestora;

creanțele dobândite cu titlu de drepturi de autor, atunci când autorul în cauză este debitorul, pot fi sechestrate numai în limita a două cincimi din valoarea acestora; cu toate acestea, în cazul în care executarea solicitată se referă la o creanță prioritară, drepturile de autor pot fi sechestrate în limita a trei cincimi din valoarea acestora (această dispoziție se aplică, *mutatis mutandis*, creanțelor care decurg din drepturile artiștilor interpreți și din drepturile producătorilor de proprietate industrială).

Această listă prezintă principalele restricții în ceea ce privește punerea sub sechestru a bunurilor prin executare judiciară sau executare silită. Codul de procedură civilă prevede alte restricții specifice care sunt menționate, de exemplu, la articolul 267b.

Modalitățile de punere sub sechestru a bunurilor care aparțin comunității de bunuri a soților sunt prevăzute la articolul 262a alineatele (1) și (2) din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă, în versiunea în vigoare, precum și la articolul 42 din Legea nr. 120/2001, Codul procedurilor de executare, în versiunea în vigoare. Executarea asupra bunurilor care aparțin comunității de bunuri a soților poate fi dispusă, de asemenea, în vederea rambursării unei datorii contractate pe durata căsătoriei sau înainte de încheierea acesteia și care privește doar unul dintre soți. În scopul ordonanței de executare, sunt considerate, de asemenea, ca aparținând bunurilor comune ale debitorului și soțului/soției acestuia bunurile care nu mai fac parte din comunitatea de bunuri a soților ca urmare a unei hotărâri judecătorești prin care s-a dispus dizolvarea comunității de bunuri sau reducerea dimensiunii existente a acesteia ca urmare a unei convenții de reducere a dimensiunii comunității de bunuri a soților, ca urmare a adoptării unui regim de separare a bunurilor sau a existenței întârziate a unui contract privind comunitatea de bunuri.

Executarea hotărârii prin poprirea salariului sau a altor venituri ale soțului/soției debitorului, prin poprirea contului bancar al soțului/soției debitorului în calitate de terț poprit, poprirea unei alte creanțe pecuniare a soțului/soției debitorului în calitate de terț poprit sau prin punerea sub sechestru a altor drepturi patrimoniale ale soțului/soției debitorului poate fi dispusă numai în cazul în care datoria care urmează să fie rambursată intră în comunitatea de bunuri a soților.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executării?

Executarea judiciară a hotărârilor

Plata unei sume de bani poate fi obținută prin poprirea salariului, poprirea asupra unui terț, administrarea unui bun imobil, prin vânzarea de bunuri mobile sau imobile, prin sechestrarea-vânzarea unei unități de producție sau prin înscrierea unei garanții judiciare asupra bunurilor imobile [articolul 258 alineatul (1) din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă, în versiunea în vigoare].

Executarea unei hotărâri prin care se impune o obligație, alta decât plata unei sume de bani, depinde de natura obligației impuse. Aceasta poate consta în evacuarea dintr-o locuință, predarea silită a bunurilor mobile, partajul bunurilor comune, executarea de lucrări sau prestarea de servicii [articolul 258 alineatul (2) din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă, în versiunea în vigoare].

Executarea hotărârii prin **vânzarea de bunuri găjate** poate fi realizată, în cazul unei creanțe garantate, prin vânzarea de bunuri mobile găjate sau bunuri imobile grevate de o ipotecă, prin vânzarea de bunuri considerate în ansamblu și de ansambluri de bunuri (universalitate de fapt) și prin punerea sub sechestru a altor bunuri găjate, prin conversia în poprire asupra unui terț a poprirei asigurătorii instituite asupra unei sume de bani și prin punerea sub sechestru a altor drepturi patrimoniale găjate [articolul 258 alineatul (3) din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă, în versiunea în vigoare].

Executorul judecătoresc, după înscrierea executării silite în registrul executărilor silite deschise, examinează modalitățile de executare aplicabile și emite sau anulează un ordin privind bunurile care urmează să fie puse sub sechestru în temeiul executării silite. Prin ordin de executare se înțelege ordinul de inițiere a executării silite prin una dintre modalitățile de executare prevăzute de Legea nr. 120/2001, Codul procedurilor de executare, în versiunea în vigoare. Prin

adoptarea unui ordin de executare, executorul judecătoresc are obligația să aleagă o modalitate de executare care să nu fie vădit inadecvată, în special în ceea ce privește disproporția dintre valoarea datoriei debitorului și valoarea bunului a cărui vânzare ar trebui să permită rambursarea acestor datorii. Executarea silită care impune plata unei sume de bani poate fi realizată prin poprire asupra salariului sau asupra altor venituri, prin poprire asupra unui terț, prin vânzarea de bunuri mobile sau imobile, punerea sub sechestru și vânzarea unei unități de producție, constituirea unei garanții privind bunuri imobile, administrarea unui bun imobil, suspendarea permisului de conducere.

Modalitatea de executare prin care se impune o altă obligație, în afară de plata unei sume de bani, depinde de natura obligației impuse. Aceasta poate consta în evacuarea dintr-o locuință, predarea silită a bunurilor mobile, partajul bunurilor comune, executarea de lucrări sau prestarea de servicii. Executarea silită prin **vânzarea de bunuri gajate** poate fi realizată, în cazul unei creanțe garantate, prin vânzarea bunurilor mobile gajate sau a bunurilor imobile gravate de o ipotecă.

Interdicția de a dispune de bunuri este prevăzută la articolul 44a și articolul 47 alineatul (5) din Legea nr. 120/2001, Codul procedurilor de executare, în versiunea în vigoare. Cu excepția cazului în care se decide altfel de către executorul judecătoresc, începând cu data notificării sau comunicării executării silită, debitorul nu mai poate dispune în mod liber de bunurile sale, inclusiv bunurile imobile și bunurile care aparțin comunității de bunuri a soților, cu excepția bunurilor esențiale pentru exercitarea normală a activității comerciale și industriale a debitorului, a bunurilor care sunt esențiale pentru îndeplinirea nevoilor de bază și a celor ale persoanelor față de care acesta are obligații de întreținere și a bunurilor necesare pentru conservarea și gestionarea bunurilor sale. Actul juridic prin care debitorul încalcă această interdicție este nul. Cu toate acestea, un astfel de act este considerat valabil în cazul în care executorul judecătoresc, un creditor privilegiat sau un creditor declarat nu introduce o acțiune în anulare pentru a garanta recuperarea creanței solicitate. Efectele juridice ale unei acțiuni în anulare încep să curgă de la data intrării în vigoare a actului juridic, cu condiția ca ordinul executoriu întocmit de către executorul judecătoresc sau un alt act de manifestare a voinței executorului judecătoresc, a creditorului privilegiat sau a creditorului declarat să fi fost transmis tuturor părților la actul juridic care face obiectul acțiunii în anulare introduse de executorul judecătoresc, creditorul sau creditorul declarat.

Debitorul nu poate să cedeze bunurile care fac obiectul ordinului executoriu, nici să le greveze de sarcini sau să dispună de acestea în alt mod. Actul juridic prin care debitorul încalcă această obligație este nul.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsurile sunt menținute până la încheierea procedurii de executare, recuperarea creanței și plata sumelor accesorii ale acesteia, plata costurilor aferente executării etc. Se ridică, prin decizie, interdicția de a dispune de bunuri din momentul în care debitorul depune la executorul judecătoresc suma echivalentă valorii creanței solicitate, costurilor aferente executării și costurilor suportate de creditor.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Opravné prostředky při soudním výkonu rozhodnutí:

În cazul executării judiciare a hotărârii, calea de atac poate fi introdusă în conformitate cu dispozițiile generale ale Codului de procedură civilă referitoare la căile de atac. Debitorul trebuie să introducă calea de atac în fața instanței a cărei hotărâre este atacată, în termen de 15 de zile de la data notificării sau comunicării unei copii a hotărârii scrise. În cazul în care persoana care are calitate procesuală activă introduce, în timp util, o cale de atac admisibilă, hotărârea nu va dobândi autoritate de lucru judecat atât timp cât instanța de apel nu se pronunță definitiv cu privire la calea de atac introdusă (a se vedea, de asemenea, articolul 254 din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă, în versiunea în vigoare).

În momentul executării hotărârii și din motivele prevăzute de lege, nu este posibil să se suspende pronunțarea hotărârii și să se repună în termen ca urmare a expirării termenului. De asemenea, nu este posibilă introducerea unei cereri de revizuire a deciziei; cu toate acestea, este posibilă introducerea unui recurs în casație, însă numai în cazul în care recursul este îndreptat împotriva unei decizii definitive pronunțate de o instanță de apel care a respins apelul sau care a încetat procedura de apel sau împotriva unei decizii definitive a unei instanțe de apel care a confirmat sau a modificat ordonanța emisă de instanța de prim grad de jurisdicție respingând calea de atac sau cererea de repunere în termen [a se vedea, de asemenea, articolul 229 alineatul (4) și articolul 254 alineatul (2) din Codul de procedură civilă, în versiunea în vigoare].

Un drept asupra bunurilor care nu permite punerea sub sechestru a acestora poate fi opozabil creditorului printr-o cerere având ca obiect obținerea ridicării sechestrului asupra bunurilor respective, în temeiul articolului 267 alineatul (1) din Codul de procedură civilă.

Dreptul asupra bunurilor care aparțin comunității de bunuri a soților sau care sunt considerate, în scopul ordonanței de punere sub sechestru, ca făcând parte din patrimoniul comun al debitorului și soțului/soției acestuia, însă care nu pot fi puse sub sechestru în vederea recuperării creanței solicitate poate fi exercitat, *mutatis mutandis*, prin intermediul unei astfel de cereri [articolul 267 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

Cererea împotriva creditorului poate viza, de asemenea, contestarea veridicității, a valorii, a naturii sau a rangului uneia dintre creanțele declarate în vederea repartizării veniturilor obținute din vânzare sau satisfăcute în alt mod în cursul executării deciziei, în conformitate cu modalitățile de executare silită prevăzute de lege (articolul 267a din Codul de procedură civilă).

O parte la procedură poate să formuleze opoziție la anumite ordonanțe ale instanței. Debitorul poate, de exemplu, să conteste inventarul, raportul referitor la gestionarea unei unități de producție sau adjudecarea.

Nu în ultimul rând, debitorul poate, în cadrul unei proceduri de executare judiciară sau de executare silită de către un executor judecătoresc, să solicite suspendarea provizorie a executării judiciare a hotărârii (sau a executării silită) sau suspendarea executării judiciare a hotărârii (sau a executării silită). Suspendarea provizorie a executării judiciare (sau a executării silită) și suspendarea acestora sunt prevăzute în Codul de procedură civilă și în Codul procedurilor de executare (în special, la articolele 266, 268 și 269 din Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă, în versiunea în vigoare, și la articolele 54, 55 și 55a din Legea nr. 120/2001, Codul procedurilor de executare, în versiunea în vigoare).

Căi de atac împotriva unei executări silită efectuată de către un executor judecătoresc:

Calea de atac împotriva deciziilor unui executor judecătoresc poate fi exercitată numai în cazurile prevăzute de Codul procedurilor de executare (articolul 55c).

Decizia executorului judecătoresc cu privire la o cerere de eliminare a unui bun din lista de inventariere poate face obiectul unei căi de atac în fața instanței de executare, printr-o cerere având ca obiect obținerea ridicării sechestrului asupra bunului în cauză, în conformitate cu articolul 267 din Codul de procedură civilă. Termenul pentru introducerea căii de atac este de 30 de zile de la data notificării sau comunicării deciziei executorului judecătoresc prin care acesta a respins, chiar și numai în parte, cererea de a elimina bunul din lista de inventariere. Pe perioada cuprinsă între data depunerii cererii de eliminare a bunului din lista de inventariere și data expirării termenului, precum și pe întreaga durată a procedurii de atac, bunurile mobile inventariate nu pot fi vândute.

O parte poate contesta somația de plată a costurilor aferente procedurii în termen de 8 zile de la notificarea acesteia.

În ceea ce privește cererea având ca obiect obținerea suspendării provizorii a executării silită efectuată de către un executor judecătoresc sau suspendarea acesteia, a se vedea mai sus „Căi de atac împotriva executării judiciare a hotărârilor”.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

După dispunerea executării silită (articolul 44 și următoarele din Codul procedurilor de executare), interdicția de a dispune în mod liber de bunuri nu se aplică în ceea ce privește bunurile esențiale pentru exercitarea normală a activității comerciale și industriale a debitorului, pentru satisfacerea nevoilor sale fundamentale și a celor ale persoanelor față de care acesta are obligații de întreținere și nici în ceea ce privește conservarea și gestionarea patrimoniului

acestui. De asemenea, debitorul poate solicita executorului judecătoresc ca o parte din bunurile sale să nu intre sub incidența acestei interdicții; în cererea sa, debitorul trebuie să dovedească faptul că restul bunurilor sale poate, în mod evident și indubitabil, să asigure plata creanței solicitate, inclusiv a costurilor suportate de creditor și a costurilor aferente executării silite.

De asemenea, debitorul are posibilitatea, după primirea somației de plată emise de executorul judecătoresc, care trebuie să includă indicații privind termenul de plată și eventualele consecințe în caz de neîndeplinire a obligațiilor de plată, să plătească datoria solicitată, precum și provizionul pe costurile reduse aferente procedurii de executare. Prin plata datoriei solicitate și a provizionului, interdicția de a dispune de bunuri încetează [articolul 44a alineatul (1) și articolul 46 alineatul (6) din Codul procedurilor de executare]. În caz contrar, executorul judecătoresc inițiază punerea sub sechestru.

Debitorul beneficiază de protecție, în special în cazul în care acesta trebuie să fie evacuat dintr-o locuință sau dintr-un alt spațiu în care locuiește, în temeiul dispozițiilor articolului 65 din Decretul nr. 37/1992 al Ministerului Justiției din Republica Cehă din 23 decembrie 1991 cu privire la regulamentul de procedură al instanțelor districtuale și al instanțelor regionale, astfel cum a fost modificat ultima dată. Într-adevăr, în cazul în care executorul judecătoresc însărcinat cu evacuarea dintr-un imobil, o locuință sau o cameră, constată că persoana care urmează să fie evacuată este imobilizată la pat din motive de boală sau că este vorba despre o femeie care a născut de curând sau o femeie aflată într-un stadiu avansat de graviditate și că evacuarea ar putea pune grav în pericol sănătatea persoanei respective, acesta nu poate iniția executarea; în cazul în care nu este prezentat un certificat medical sau există îndoieli cu privire la veridicitatea unui astfel de certificat, executorul judecătoresc solicită avizul unui medic specialist.

În conformitate cu Codul de procedură civilă, anumite bunuri ale debitorului nu pot fi puse sub sechestru. A se vedea „Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?”

Ultima actualizare: 20/08/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Germania

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Executarea silită este procedura care permite impunerea unei revendicări de drept privat prin constrângere exercitată de stat. În calitate de titular al monopolului de forță acționând în mod suveran prin intermediul instituțiilor sale, numai statul dispune de competența de executare.

Lista diferitelor măsuri executorii prin care debitorul poate fi obligat să execute prestația, acțiunea etc. care i-a fost impusă:

punerea sub sechestru a bunurilor corporale

poprire pe creanțe și alte drepturi patrimoniale (în special, poprirea pe salariu)

declarația privind activele

dispunerea de măsuri coercitive pentru a impune obligația de a face sau de a nu face

vânzarea silită prin licitație

punerea sub administrare judiciară

În Germania, executarea silită este reglementată, în principal, de articolul 704 și următoarele din Codul de procedură civilă (*Zivilprozessordnung – ZPO*) și de Legea privind vânzarea silită prin licitație și punerea sub administrare judiciară (*Gesetz über die Zwangsversteigerung und Zwangsverwaltung – ZVG*).

Regulamentul (UE) nr. 655/2014, care reglementează executarea transfrontalieră a creanțelor între statele membre ale Uniunii Europene, se aplică în Germania prin articolul 946 și următoarele din ZPO.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

A se vedea punctul 3 de mai jos.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

3.1 Procedura

Titlurile judiciare și extrajudiciare sunt executorii?

Da În acest context se înscriu hotărârile definitive cu autoritate de lucru judecat sau cele declarate executorii cu titlu provizoriu (articolul 704 din ZPO), poprirea și măsurile provizorii (articolele 929 și 936 din ZPO) precum și celelalte titluri executorii menționate la articolul 794 din ZPO, dar și, pe lângă titlurile judiciare, tranzacțiile extrajudiciare încheiate în fața unui organism de conciliere, tranzacțiile încheiate cu asistența unui avocat (*Anwaltsvergleiche*) și actele notariale.

Pentru a putea solicita executarea titlului, este necesară obținerea unei hotărâri judecătorești?

O hotărâre judecătorească este necesară în cazul popririi pe creanțe și alte drepturi patrimoniale ale debitorului, în cazul executării silite prin care se urmărește impunerea unor obligații de a face și de a nu face, precum și în cazul unei executări silite asupra bunurilor imobile, în conformitate cu ZVG.

Care este instanța competentă?

În cazul propriirii pe creanțe: instanța locală de prim grad (*Amtsgericht*) de care aparține domiciliul debitorului.

În cazul executării silite prin care se urmărește impunerea obligației de a face sau de a nu face: instanța de prim grad sesizată.

În cazul unei vânzări silite prin licitație sau al punerii sub administrare judiciară: instanța locală în a cărei jurisdicție se află bunul imobil în cauză.

Statutul și competențele executorului judecătoresc

Executorul judecătoresc este un funcționar judiciar de categorie intermediară al landului. Ca atare, acesta se află în subordinea directorului sau a președintelui instanței locale de care aparține. În exercitarea profesiei sale, executorul judecătoresc este însă independent. Nicio influență nu poate fi exercitată în cadrul supravegherii ierarhice. Acțiunile și imputarea costurilor aferente executorului pot fi atacate prin introducerea unei contestații (*Erinnerung*). Acest lucru este valabil, de asemenea, în cazul în care un executor judecătoresc refuză să execute o hotărâre. Contestația este soluționată de instanța de executare.

În conformitate cu tomul al optulea din Codul de procedură civilă, executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă ține de competența executorului judecătoresc. În acest sens, principala sarcină a acestuia este executarea obligațiilor care se referă la bunuri mobile. În această privință, executorul judecătoresc este împuternicit, în special, să acorde debitorului posibilitatea efectuării de plăți în rate, favorizând soluționarea rapidă și pe cale amiabilă a procedurii de executare. O altă misiune esențială a executorului judecătoresc este primirea declarației privind activele, pe care debitorul trebuie să o garanteze sub jurământ. Printre celelalte domenii care intră în sfera de competență a executorului judecătoresc trebuie menționate, în special:

îndeplinirea obligațiilor de livrare a bunurilor mobile și imobile (desistare/evacuare);

eliminarea rezistenței debitorului împotriva acțiunilor pe care acesta trebuie să le accepte;

notificările la cererea părților, dacă sunt necesare pentru executarea silită;

executarea ordonanțelor de sechestrul asigurător și a celor privind măsuri provizorii (în măsura în care aceasta nu intră în domeniul de competență al instanței).

executarea mandatelor de arestare după refuzul de a prezenta declarațiile privind activele.

Cererea de executare trebuie depusă de către un practician în domeniul dreptului?

Instanțele competente să soluționeze cererile de executare sunt, în principal, instanțele locale (*Amtsgericht*) în calitate de instanțe de executare; în această privință, reprezentarea de către un avocat nu este necesară.

În schimb, orice cerere referitoare la o decizie privind o obligație de a face sau de a nu face trebuie să fie depusă la instanța de prim grad sesizată, și anume eventual la o instanță superioară, cum ar fi o instanță regională (*Landgericht*) unde, în principiu, este necesară reprezentarea de către un avocat.

Costurile măsurilor de executare:

În funcție de dreptul acordat, legea prevede posibilități diferite de executare care presupun costuri diferite:

a. Punerea sub sechestrul a bunurilor mobile:

În cazul în care a fost recunoscută plata unei anumite sume de bani, creditorul încredințează, de regulă, executorului judecătoresc recuperarea creanței sale. Punerea sub sechestrul a bunurilor mobile ale debitorului de către executorul judecătoresc presupune plata unei sume de 26,00 EUR, în conformitate cu punctul 205 din baremul de costuri (*Kostenverzeichnis, KV*) prevăzut de Legea privind costurile pentru executorii judecătorești (*Gerichtsvollzieherkostengesetz, GvKostG*). Pentru vânzarea bunului pus sub sechestrul sau scoaterea la licitație publică ca formă de vânzare la fața locului sau vânzare accesibilă prin internet prin intermediul unei platforme de vânzare la licitație sau pentru oricare altă formă de realizare a valorii bunului, se percepe o taxă suplimentară de 52,00 EUR în conformitate cu punctul 300 din barem. În plus față de aceste costuri, sunt percepute suprataxe, în conformitate cu punctul 500 din barem, în cazul în care sechestrul durează mai mult de trei ore, conform procesului-verbal redactat de către executorul judecătoresc. Această suprataxă se ridică la 20,00 EUR pe oră începută. La acestea se adaugă rambursarea costurilor/cheltuielilor necesare executorului judecătoresc, în special cheltuielile de deplasare (punctul 711 din barem).

b. Poprirea creanțelor:

Pe baza unui ordin de plată (*Zahlungstitel*) este posibil, de asemenea, să se solicite poprirea unei creanțe a debitorului (de exemplu, poprire pe salariul acestuia) și transferul creanței poprite în contul creditorului cu titlu de recuperare sau de dare în plată (articolele 829 și 835 din ZPO). Ca regulă generală, poprirea și plata unei creanțe trebuie să fie solicitate împreună și conexe într-o decizie unică (de poprire și de plată). Procedura aferentă cererii respective presupune o taxă unică de 20,00 EUR în conformitate cu punctul 2111 din baremul prevăzut de Legea privind taxele judiciare (*Gerichtskostengesetz, GKG*). Taxele, în special cheltuielile de notificare a hotărârii judecătorești, se percep separat, în conformitate cu partea 9 din barem.

c. Primirea declarației privind activele:

Pentru primirea declarației privind activele, executorul judecătoresc percepe, în conformitate cu punctul 260 din barem, o taxă de 33,00 EUR.

d. Executarea asupra bunurilor imobile:

Executarea silită asupra bunurilor imobile ale debitorului se efectuează prin înscrierea unei ipoteci în cartea funciară pentru garantarea creanței, prin vânzare silită la licitație sau prin punerea sub sechestrul judiciar a bunurilor.

Pentru înscrierea unei ipoteci cu titlu de garanție a creanței în cartea funciară, se percepe, în conformitate cu punctul 14121 din baremul prevăzut de Legea privind taxele judiciare și cele notariale (*Gerichts- und Notarkostengesetz, GNotKG*), o taxă la o rată de 1,0 punct din valoarea creanței care trebuie garantată [articolul 53 alineatul (1) din GNotKG]. Un barem al acestor taxe pentru valori ale creanțelor de până la 3 milioane EUR este atașat la prezenta fișă ca anexa 1.

Taxele judiciare pentru procedurile prevăzute în Legea ZVG sunt stabilite în conformitate cu partea 2 capitolul 2 secțiunile 1 și 2 din baremul prevăzut de Legea privind taxele judiciare. Pentru pronunțarea hotărârii referitoare la cererea de emiteră a unei ordonanțe de vânzare silită la licitație a unor bunuri sau de aderare la procedură, taxele care trebuie plătite se ridică la 100,00 EUR. De asemenea, trebuie achitată o taxă generală de procedură, o taxă pentru organizarea a cel puțin unei vânzări la licitație cu invitație de depunere a ofertelor, o taxă de atribuire și o altă taxă de distribuire a veniturilor obținute din vânzare, fiecare dintre aceste taxe fiind stabilită la o rată de 0,5 puncte. Cuantumul taxei generale de procedură și al taxei pentru organizarea vânzării la licitație se bazează de fiecare dată pe valoarea bunurilor, astfel cum este stabilită de instanța de executare [valoarea de piață, articolul 54 alineatul (1) din GKG]. Taxele de atribuire și de distribuire a veniturilor obținute în urma vânzării se stabilesc în funcție de ultima licitație, fără dobândă, inclusiv valoarea taxelor reziduale stabilite prin condițiile de participare la licitație [articolul 54 alineatele (2) și (3) din GKG]. Un barem al acestor taxe pentru valori ale creanțelor de până la 500 000 EUR este atașat la prezenta fișă ca anexa 2. În plus față de aceste taxe, costurile de procedură sunt percepute separat în conformitate cu partea 9 din baremul prevăzut de GKG, în special costurile care trebuie plătite în temeiul Legii privind remunerația și indemnizațiile experților judiciari (*Justizvergütungs- und -entschädigungsgesetz, JVEG*), pentru întocmirea unui raport specializat cu privire la valoarea de piață a imobilului (punctul 9005 din baremul prevăzut de GKG).

Pentru pronunțarea hotărârii referitoare la cererea de emiteră a unei ordonanțe de plasare sub sechestrul judiciar sau de aderare la procedură, taxele care trebuie plătite se ridică la 100,00 EUR. Punerea în aplicare a procedurii presupune, de asemenea, plata unei taxe anuale la o rată de 0,5 puncte, însă nu mai mică de 120,00 EUR în primul an și de 60,00 EUR în ultimul an. Valoarea taxei se stabilește în funcție de valoarea totală a veniturilor provenite din administrarea bunului (articolul 55 din GKG).

e. Executarea obligației în discuție, dispunerea de măsuri de executare în vederea impunerii, interzicerii sau permiterii realizării unor acțiuni:

În cazul în care debitorul este obligat să elibereze un bun mobil, bunul respectiv trebuie să fie retras debitorului de către executorul judecătoresc și înmănat creditorului. Pentru această operațiune de punere sub sechestrul, executorul judecătoresc percepe, în conformitate cu punctul 221 din baremul prevăzut de GvKostG, o taxă de 26,00 EUR. În plus față de aceste costuri, sunt percepute suprataxe, în conformitate cu punctul 500 din baremul prevăzut de GvKostG, în cazul în care operațiunea de sechestrare durează mai mult de trei ore, conform procesului-verbal întocmit de executorul judecătoresc. Aceste suprataxe se ridică la 20,00 EUR pe oră începută.

În cazul în care debitorul trebuie să elibereze un bun imobil, executorul judecătoresc trebuie să-i retragă dreptul de posesie și să-i permită creditorului să intre în posesia bunului (evacuare silită). Pentru această operațiune, executorul judecătoresc percepe, în conformitate cu punctul 240 din baremul prevăzut de GvKostG, o taxă de 98,00 EUR. În acest caz, de asemenea, în conformitate cu punctul 500 din baremul prevăzut de GvKostG, sunt percepute suprataxe în valoare de 20,00 EUR pentru fiecare oră începută, în cazul în care operațiunea de sechestrare durează mai mult de trei ore. La aceste costuri se adaugă avansurile/cheltuielile efectuate de executorul judecătoresc, în special pentru recurgerea la serviciile unor terți (cum ar fi cheltuielile de transport sau costurile pentru lăcătuși, etc.).

În cazul procedurilor inițiate împotriva debitorului prin care se urmărește impunerea realizării unei acțiuni care poate fi mandatată sau nu, permiterea sau interzicerea realizării unor acțiuni, se percep taxe judiciare în valoare de 20,00 EUR, în conformitate cu punctul 2111 din baremul prevăzut de GKG.

3.2 Condițiile principale

Creditorul trebuie să dețină un titlu executoriu care justifică dreptul acestuia. Acest titlu lua fie forma unei hotărâri definitive cu autoritate de lucru judecat sau declarată executorie cu titlu provizoriu (articolul 704 din ZPO), fie forma unuia dintre titlurile prevăzute la articolul 794 din ZPO [de exemplu, tranzacții

judiciare, ordonanțe de executare sau acte notariale]. Titlul trebuie, în principiu, să conțină formula executorie și să fie notificat debitorului. Ordonanțele de executare, ordonanțele de sechestru asigurător și ordonanțele privind măsuri provizorii nu necesită decât în anumite cazuri o formulă executorie [articolul 796, articolul 929 alineatul (1), articolul 936 din ZPO].

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Bunurile mobile, creanțele și alte drepturi patrimoniale, precum și bunurile imobiliare ale debitorului pot face obiectul unor măsuri de executare silită. Articolul 811 din ZPO prevede o serie de active corporale care nu pot fi sechestrate, astfel încât debitorul și persoanele care locuiesc în gospodăria sa să păstreze un număr minim de obiecte recunoscute ca fiind indispensabile pentru necesitățile lor personale sau pentru exercitarea activității lor profesionale. De asemenea, sunt impuse anumite restricții în ceea ce privește poprirea veniturilor salariale ale debitorului. Astfel, articolul 850 și următoarele din Codul de procedură civilă prevăd insesizabilitatea anumitor sume care trebuie în mod necesar să rămână în posesia debitorului pentru a-i asigura acestuia un nivel minim de existență. Protecția împotriva poprii sumelor deținute într-un cont este propusă printr-un cont denumit „Pfändungsschutzkonto” (articolul 850 k din ZPO). Anumite sume incluse în acest cont (sume insesizabile) nu fac obiectul poprii, indiferent de originea bonității.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Din punctul de vedere al debitorului

Executarea asupra patrimoniului mobil al debitorului se face prin punerea sub sechestru și valorificarea bunurilor sechestrate. Creanțele și drepturile debitorului față de terți sunt poprite prin decizia de poprire emisă de instanța de executare. În ambele cazuri, sechestrul constituie un act de autoritate care conduce la confiscarea obiectului pus sub sechestru. Printre efectele confiscării se numără, în special, faptul că debitorul nu mai deține puterea de a dispune de obiectul în cauză.

Din punctul de vedere al părților terțe

În cazul în care executorul judecătoresc a pus sub sechestru bunuri mobile care nu aparțin debitorului ci unui terț, acesta din urmă poate formula o contestație la punerea sub sechestru a bunului său prin intermediul unei acțiuni de terță opoziție.

În cazul poprii creanțelor debitorului față de terți, terțul debitor nu mai are dreptul să plătească creanța poprită debitorului, acesta nu-și poate rambursa datoria decât prin efectuarea plății către creditorul care s-a prevalat de creanța sa. Orice terț debitor care nu îndeplinește această condiție poate fi obligat, după caz, la plata de daune.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Orice creanță constatată executorie și orice drept care rezultă dintr-o tranzacție sau un titlu executoriu se prescriu după 30 ani, în conformitate cu articolul 197 din Codul civil (BGB). Atât timp cât nu a intervenit prescripția, creditorul poate, în orice moment, să inițieze măsuri de executare silită.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Dreptul german nu prevede o procedură specială de aprobare a executării.

Debitorul are posibilitatea să conteste măsurile adoptate împotriva sa în cadrul procedurii de executare. Acesta poate folosi calea de atac denumită „contestație” (*Erinnerung*) împotriva modalității de punere în aplicare a executării silite. Deciziile care sunt adoptate în timpul executării fără procedură orală pot fi atacate de către debitor prin intermediul unei reclamații imediate. Aceasta trebuie depusă în termen de două săptămâni la instanța a cărei hotărâre este atacată sau la instanța regională care acționează în calitate de instanță de apel.

Introducerea unei căi de atac nu are, în primul rând, nicio influență asupra procedurii de executare silită aflate în curs de derulare; aceasta nu are niciun efect suspensiv.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

A se vedea punctul 4 de mai sus.

Anexa 1

Valoarea creanței până la ... EUR	Drept de plată Tabelul B ... EUR	Valoarea creanței până la ... EUR	Drept de plată Tabelul B ... EUR	Valoarea creanței până la ... EUR	Drept de plată Tabelul B ... EUR
500	15,00	200 000	435,00	1 550 000	2 615,00
1 000	19,00	230 000	485,00	1 600 000	2 695,00
1 500	23,00	260 000	535,00	1 650 000	2 775,00
2 000	27,00	290 000	585,00	1 700 000	2 855,00
3 000	33,00	320 000	635,00	1 750 000	2 935,00
4 000	39,00	350 000	685,00	1 800 000	3 015,00
5 000	45,00	380 000	735,00	1 850 000	3 095,00
6 000	51,00	410 000	785,00	1 900 000	3 175,00
7 000	57,00	440 000	835,00	1 950 000	3 255,00
8 000	63,00	470 000	885,00	2 000 000	3 335,00
9 000	69,00	500 000	935,00	2 050 000	3 415,00
10 000	75,00	550 000	1 015,00	2 100 000	3 495,00
13 000	83,00	600 000	1 095,00	2 150 000	3 575,00
16 000	91,00	650 000	1 175,00	2 200 000	3 655,00
19 000	99,00	700 000	1 255,00	2 250 000	3 735,00
22 000	107,00	750 000	1 335,00	2 300 000	3 815,00
25 000	115,00	800 000	1 415,00	2 350 000	3 895,00
30 000	125,00	850 000	1 495,00	2 400 000	3 975,00
35 000	135,00	900 000	1 575,00	2 450 000	4 055,00
40 000	145,00	950 000	1 655,00	2 500 000	4 135,00
45 000	155,00	1 000 000	1 735,00	2 550 000	4 215,00
50 000	165,00	1 050 000	1 815,00	2 600 000	4 295,00
65 000	192,00	1 100 000	1 895,00	2 650 000	4 375,00
80 000	219,00	1 150 000	1 975,00	2 700 000	4 455,00

95 000	246,00	1 200 000	2 055,00	2 750 000	4 535,00
110 000	273,00	1 250 000	2 135,00	2 800 000	4 615,00
125 000	300,00	1 300 000	2 215,00	2 850 000	4 695,00
140 000	327,00	1 350 000	2 295,00	2 900 000	4 775,00
155 000	354,00	1 400 000	2 375,00	2 950 000	4 855,00
170 000	381,00	1 450 000	2 455,00	3 000 000	4 935,00
185 000	408,00	1 500 000	2 535,00		

Anexa 2

Valoarea litigiului până la EUR	Drept de plată EUR	Valoarea litigiului până la EUR	Drept de plată EUR
500	35,00	50 000	546,00
1 000	53,00	65 000	666,00
1 500	71,00	80 000	786,00
2 000	89,00	95 000	906,00
3 000	108,00	110 000	1 026,00
4 000	127,00	125 000	1 146,00
5 000	146,00	140 000	1 266,00
6 000	165,00	155 000	1 386,00
7 000	184,00	170 000	1 506,00
8 000	203,00	185 000	1 626,00
9 000	222,00	200 000	1 746,00
10 000	241,00	230 000	1 925,00
13 000	267,00	260 000	2 104,00
16 000	293,00	290 000	2 283,00
19 000	319,00	320 000	2 462,00
22 000	345,00	350 000	2 641,00
25 000	371,00	380 000	2 820,00
30 000	406,00	410 000	2 999,00
35 000	441,00	440 000	3 178,00
40 000	476,00	470 000	3 357,00
45 000	511,00	500 000	3 536,00

Ultima actualizare: 25/01/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Irlanda

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Nu există o definiție precisă a executării în Irlanda. În practică, executarea este actul care pune în aplicare o hotărâre sau un ordin pronunțat de o instanță judecătorească. Acest act de executare este autorizat, în general, de instanță înainte de a fi realizat.

În Irlanda, cele mai frecvente modalități de executare a hotărârilor în materie civilă și comercială sunt următoarele:

Punerea sub sechestr

Acest tip de măsură implică executarea silită a bunurilor părții condamnate. Instanța emite, la cererea părții care obține câștig de cauză, un ordin prin care dispune ca un *County Registrar* (sau *Sheriff* în cazul localităților Dublin sau Cork) să pună sub sechestr bunurile părții care a pierdut procesul până la limita sumei datorate (inclusiv cheltuielile de judecată). Ulterior, bunurile respective pot fi vândute pentru a rambursa datoria.

Înregistrarea

Existența unei hotărâri poate fi adusă în atenția publicului prin înscrierea acesteia în registrul hotărârilor Curții Supreme. Acest registru conține orice hotărâre, indiferent dacă a fost emisă de tribunalul de primă instanță (*district court*), de instanța regională (*circuit court*) sau de Curtea Supremă (*High Court*), a cărei înscriere a fost solicitată de către partea care a avut câștig de cauză. Numele și adresa părții care a pierdut procesul, precum și extrase din hotărâre sunt publicate în unele ziare și în anumite publicații comerciale precum *Stubbs Gazette*. În plus, instituțiile de credit înregistrează informațiile respective, iar nerambursarea unei datorii ca urmare a unei hotărâri poate afecta accesul debitorului la credit.

Declarația pe propria răspundere în scopul obținerii unei ipoteci asupra bunurilor părții care a pierdut procesul

Partea care obține câștig de cauză poate emite o declarație pe propria răspundere care poate fi înregistrată, cu autorizarea instanței, ca ipotecă asupra bunurilor părții care a pierdut procesul. Veniturile din vânzarea bunurilor trebuie să fie utilizate, având în vedere ordinea de prioritate a altor ipoteci, pentru a stinge datoria înainte de a fi transmise debitorului. O altă măsură care poate fi luată constă în solicitarea unui ordin de punere sub sechestr și a unui ordin de vânzare a bunurilor.

Ordinul de plată eșalonată/Mandat de arestare

Tribunalul de primă instanță poate fi sesizat cu o cerere de ordin prin care se permite părții care a pierdut procesul să achite suma datorată în rate, în temeiul [legislației privind executarea ordinelor instanțelor din 1926 până în 2009](#). Un judecător va decide, ținând seama de veniturile debitorului, valoarea ratelor care urmează să fie plătite. Un mandat de arestare este valabil numai împotriva persoanelor fizice, și nu împotriva persoanelor juridice, și anume a societăților. Nerespectarea unui ordin de plată eșalonată ar putea conduce la o cerere de mandat de arestare. Acest lucru înseamnă, în fapt, că o persoană poate fi închisă în cazul în care aceasta dispune de mijloacele de plată a datoriei, dar refuză să facă acest lucru.

Poprirea pe salariu

Partea care are câștig de cauză poate obține un ordin de poprire care permite prelevări directe din salariul părții care a pierdut procesul. Ca urmare, angajatorul debitorului efectuează în mod direct plata în favoarea creditorului.

Ordinul de poprire asupra unui terț

În cazul în care creditorul are cunoștință de o datorie a unui terț față de debitor, acesta poate sesiza instanța cu o cerere de ordin care să oblige terțul să îi plătească creditorului o anumită sumă în mod direct. Acceptarea sau respingerea acestei cereri de ordin este lăsată la libera apreciere a instanței.

Numirea unui administrator judiciar

Această măsură implică numirea de către instanță a unui administrator judiciar responsabil, de exemplu, cu administrarea venitului obținut din vânzarea unui bun de către debitor în vederea rambursării datoriei. Decizia de a numi un administrator judiciar este lăsată la libera apreciere a instanței.

Este important de subliniat faptul că revine părții care a avut câștig de cauză și consilierilor săi juridici sarcina de a alege mijlocul prin care urmăresc să obțină executarea unei hotărâri. [Courts Service](#) nu sugerează nicio procedură specifică. Lista de mai sus nu este exhaustivă și include numai procedurile cele mai frecvent utilizate.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

În cazul unei hotărâri naționale, autorizarea instanței care a pronunțat hotărârea poate fi necesară pentru executare (a se vedea mai sus). În anumite cazuri, cum ar fi confiscarea și înregistrarea unei hotărâri, nu este necesară o cerere adresată instanței, o cerere de executare putând fi prezentată la grefa instanței în cauză.

Pentru hotărârile emise de alte instanțe ale Uniunii, instanța competentă este Curtea Supremă. Cu toate acestea, în cazul plăților periodice reprezentând pensie de întreținere certificate ca titluri executorii europene în alte jurisdicții ale Uniunii, instanța competentă este tribunalul de primă instanță.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

3.1 Procedura

Deciziile judiciare și anumite decizii extrajudiciare sunt executorii. În afară de ordinele instanțelor, astfel de decizii includ hotărârile pronunțate în cadrul unor proceduri sumare înregistrate de un grefier la Curtea Supremă sau de un grefier la instanța regională.

Autorizarea din partea instanței care a pronunțat hotărârea este adesea necesară pentru executare. Cu toate acestea, în anumite cazuri, cum ar fi punerea sub sechestru, înregistrarea și declarația pe propria răspundere, nu este necesară o cerere adresată instanței. Autorizarea poate fi acordată de grefa instanței în cauză.

Pentru hotărârile pronunțate în alte jurisdicții care urmează a fi executate în temeiul legislației europene, instanța competentă este Curtea Supremă (sau, în cazul unor plăți periodice reprezentând pensie de întreținere certificate ca titluri executorii europene, tribunalul de primă instanță). Funcțiile asociate Regulamentului (CE) nr. 44/2001 [înlocuit de Regulamentul (UE) nr. 1215/2012, care se aplică tranzacțiilor judiciare aprobate sau încheiate la 10 ianuarie 2015 sau după această dată] au fost delegate către *Master* al Curții Supreme, iar această instanță poate fi sesizată cu o cerere de constatare a faptului că o hotărâre străină este executorie în Irlanda și poate emite un ordin în vederea executării acesteia.

O hotărâre certificată ca titlu executoriu european în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 805/2004 este recunoscută și are același efect ca o hotărâre pronunțată de Curtea Supremă și este executată în mod corespunzător. Instanța competentă pentru executarea unei plăți periodice reprezentând pensie de întreținere certificată ca titlu executoriu european este tribunalul de primă instanță. Regulamentul național care reglementează această procedură figurează în S.I. 274 din 2011.

În cazul unei hotărâri pronunțate referitor la o creanță necontestată care urmează să fie executată într-un alt stat membru al UE, instanța care a emis hotărârea este competentă în ceea ce privește cererile legate de executarea acesteia în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 805/2004 privind crearea unui titlu executoriu european.

În general, cererea de executare a unei hotărâri este introdusă la instanță (sau la grefă) de către un avocat, deși nu este necesar ca un creditor să fie reprezentat. Cu toate acestea, toate cererile trebuie să fie depuse personal și nu pot fi trimise prin poștă. Unele cereri introduse la grefe, cum ar fi cererile pentru punerea sub sechestru, înregistrarea și certificarea unei hotărâri în vederea unei declarații pe proprie răspundere pentru a obține o ipotecă asupra bunurilor părții condamnate, pot fi trimise prin poștă. Se poate obține consiliere cu privire la practici și la procedură contactând serviciul privind hotărârile al Curții Supreme, prin email, la adresa HighCourtCentralOffice@Courts.ie.

Costurile (taxele) percepute de grefa sunt minime, iar tarifele actuale figurează la rubrica [Fees Orders](#) de pe site-ul internet [Courts Service](#). Cheltuielile care pot apărea pentru recursul la un avocat sunt suportate de creditor și de reprezentanții acestuia. Instanța poate obliga partea care a pierdut procesul să ramburseze, parțial sau chiar integral, costurile legate de procedura de executare.

3.2 Condițiile principale

Articolul 15 din [Legea din 1926 privind executarea ordinelor instanțelor \[astfel cum a fost înlocuit de articolul 5 alineatul \(1\) din Legea \(nr. 2\) privind instanțele din 1986\]](#) prevede că, în cazul în care o datorie este exigibilă în temeiul unui ordin sau al unei hotărâri a unei instanțe, creditorul poate solicita tribunalului de primă instanță să trimită debitorului o citație în vederea înfățișării, pentru ca un judecător al instanței respective să analizeze sursele acestuia. O cerere de titlu executoriu trebuie depusă în termen de șase ani de la data emiterii ordinului sau a hotărârii. Creditorul trebuie să prezinte elemente de probă cu privire la datoria inițială, iar debitorul trebuie să prezinte o situație a resurselor sale. Articolul 16 din Legea din 1926, astfel cum a fost modificat prin articolul 9 din Legea din 1986, permite prezentarea de probe și audierea încrucișată a debitorului sau a creditorului. Un titlu executoriu poate rămâne în vigoare timp de doisprezece ani de la data emiterii ordinului sau a hotărârii corespunzătoare.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Toate tipurile de bunuri, cu excepția bunurilor perisabile sau a bunurilor deținute de debitor pentru vânzare în consignatie, pot face obiectul executării.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Nerespectarea unui ordin al unei instanțe expune partea care a încălcat dispozițiile respective la sancțiuni. Sancțiunile care pot fi impuse de instanță variază de la amenzi până la pedepse cu închisoarea, până când se acoperă prejudiciul cauzat prin nerespectarea ordinului. Prin urmare, perioada de privare de libertate nu este restricționată prin lege. Această dispoziție se aplică, de asemenea, oricărui terț care încalcă dispozițiile unui ordin al instanței.

Este important de remarcat că, în conformitate cu articolul 20 din [Legea din 1926 privind executarea ordinelor instanțelor](#), privarea de libertate a unui debitor pentru nerespectarea unui ordin de plată eșalonată nu conduce la rambursarea sau stingerea datoriei sau a unei părți a acesteia și nici nu privează creditorul de alte mijloace de recuperare.

Băncile și alte instituții financiare sunt supuse aceluiași obligații ca și celelalte părți în ceea ce privește respectarea ordinelor instanțelor. În circumstanțe care nu sunt reglementate în mod specific de un ordin al unei instanțe, trebuie să se ia în considerare legislația și normele privind datele cu caracter personal deținute de aceste instituții (de exemplu, [Legea privind protecția datelor din 1988](#)).

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Anumite ordine stabilesc perioada pe parcursul căreia partea interesată trebuie să respecte dispozițiile ordinului, dar acest lucru nu se întâmplă întotdeauna. O hotărâre este valabilă timp de doisprezece ani, dar perioada de valabilitate a anumitor măsuri de executare poate fi stabilită în regulamentul de procedură

al instanței sau prin lege. De exemplu, un ordin de executare emis de Curtea Supremă este valabil timp de un an de la data pronunțării sale. După această perioadă, este necesar un nou ordin de executare.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

În general, nu este posibilă nicio cale de atac împotriva măsurii de executare în sine, astfel cum este autorizată de grefă, ci împotriva hotărârii de fond sau a ordinului pe care se întemeiază aceasta. O parte interesată poate solicita instanței sesizate cu calea de atac să anuleze hotărârea sau ordinul. Termenele pentru formularea unei căi de atac pot varia și sunt după cum urmează:

Tribunalul de Primă Instanță - instanța regională: 14 zile de la pronunțarea hotărârii sau a ordinului;

instanța regională - Curtea Supremă: 10 zile de la pronunțarea ordinului;

Master - Curtea Supremă: 6 zile de la data la care ordinul a devenit executoriu sau, în cazul în care ordinul a fost emis *ex parte*, de la data avizului ordinului sau, în caz de refuz, de la data acestui refuz [o lună de la notificarea ordinului în cazul executării unei hotărâri străine, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 44/2001].

Curtea Supremă - Curtea de Apel: fie 10 zile, fie 28 de zile de la data la care ordinul a devenit executoriu, în funcție de natura cazului;

Curtea Supremă sau Curtea de Apel - Curtea Supremă: 28 de zile de la data la care ordinul a devenit executoriu.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

O hotărâre este valabilă pentru o perioadă de doisprezece ani și nicio acțiune nu poate fi introdusă în temeiul hotărârii după expirarea perioadei de 12 ani de la data la care aceasta a devenit executorie. În plus, valabilitatea anumitor măsuri de executare poate fi prevăzută în regulamentul de procedură al instanței sau prin lege. De exemplu, un ordin de executare emis de Curtea Supremă este valabil timp de un an de la data pronunțării sale. După această perioadă, este necesar un nou ordin de executare. Un alt exemplu este acela că, în cazul în care au trecut mai mult de șase ani de la pronunțarea ordinului executoriu, pentru a emite un ordin de executare al Curții Supreme este necesară aprobarea de către instanță.

Ultima actualizare: 10/08/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Grecia

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Prin executare se înțelege realizarea cu forța, cu ajutorul organismelor de stat competente, a creanței materiale constatate printr-un titlu executoriu.

Mijloacele de executare sunt următoarele:

ridicarea cu forța a unui bun mobil

evacuarea cu forța dintr-un bun imobil

sechestrul

detenție

penalități

administrare judiciară

jurământ solemn.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

În conformitate cu dispozițiile prevăzute în [noul] Cod de procedură civilă (articolele 927-931 din Codul de procedură civilă), executarea se realizează la inițiativa persoanei care are dreptul de a face acest lucru, care transmite, în copie certificată (*Apógrafo*), ordinul relevant unui **executor judecătoresc** desemnat și stabilește modalitățile de executare și, dacă este cazul, obiectele pe care le va viza executarea. În cazul unui sechestrul, persoana în cauză desemnează ca operator al vânzării la licitație un **notar** din jurisdicția în care se va realiza sechestrul. Ordinul trebuie să fie datat și semnat de către beneficiar sau de către reprezentantul autorizat al acestuia. Cu excepția cazului în care se prevede altfel, ordinul acordă competența de a iniția toate actele de executare.

Executorul judecătoresc care primește copia certificată pe care figurează ordinul de a realiza executarea este autorizat să accepte plata și să elibereze chitanță, transmitând, în același timp, copia certificată dacă prestația a fost executată în totalitate. Acesta poate, de asemenea, să accepte o plată parțială, pentru care eliberează o chitanță, menționând acest lucru în copia certificată. Plată parțială nu împiedică continuarea executării.

În scopul executării, executorul judecătoresc este autorizat să intre în domiciliul sau în orice alt loc aflat în posesia persoanei împotriva căreia se solicită executarea, să deschidă ușile și să facă percheziții, precum și să deschidă mobilierul, echipamentele sau recipientele închise. Executorul judecătoresc poate solicita ajutor din partea autorității responsabile cu respectarea ordinii publice (în general, poliția), care are obligația de a-i oferi asistență.

În caz de rezistență în timpul executării, executorul judecătoresc poate utiliza forța pentru a contracara rezistența, în acest scop făcând apel, de asemenea, la autoritatea responsabilă cu respectarea ordinii publice (în general, poliția).

Executorul judecătoresc întocmește un raport privind fiecare act al procedurii de executare. În cazul în care executarea nu se realizează, executorul judecătoresc întocmește un raport în acest sens indicând motivele nerealizării. Executorul judecătoresc este obligat să întocmească un raport, pe care îl prezintă procurorului competent, cu privire la orice infracțiune săvârșită în timpul executării.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

Prin titlu executoriu se înțelege documentul oficial care certifică cererea și care oferă posibilitatea presupusului său beneficiar de a solicita debitorului, prin mijloace de executare, să respecte conținutul acestuia. Elementele necesare sunt existența titlului și temeinicia cererii.

3.1 Procedura

Executarea este un act de administrare a justiției, și nu un act administrativ care acordă o protecție juridică. Cererile adresate organelor de justiție și actele de executare inițiate sunt acte de procedură. Condițiile de executare sunt următoarele:

jurisdicția și competența organelor de executare

calitatea de a se constitui ca parte în acțiuni judiciare

capacitatea de a se înfățișa

capacitatea de a pleda

interesul de a acționa

legitimarea

existența unui titlu executoriu

existența unei cereri care poate fi îndeplinită prin executare

Sunt executorii atât hotărârile judecătorești, cât și deciziile extrajudiciare, fără a fi întotdeauna necesar să se depună o cerere de natură judiciară pentru aprobarea executării. Sunt considerate ca fiind titluri executorii:

hotărârile instanțelor din sistemul judiciar elen care au rămas definitive

hotărârile instanțelor din sistemul judiciar elen declarate executorii în mod provizoriu

deciziile arbitrale

procesele-verbale ale instanțelor din sistemul judiciar elen care conțin un concordat sau cheltuieli de judecată

actele autentice

somațiile de plată emise de judecătorii eleni

somațiile de restituire a utilizării unui bun imobil închiriat

titlurile străine declarate executorii

somațiile și actele declarate executorii prin lege

Executarea este pusă în aplicare de organe de executare directe și indirecte. Organele directe, desemnate de creditorul care solicită executarea, sunt a) executorul judecătoresc, funcționar neremunerat responsabil cu punerea sub sechestru a unor bunuri mobile aflate în posesia debitorului, punerea sub sechestru a unor bunuri imobile, nave sau aeronave care aparțin debitorului, executarea imediată, arestarea debitorului în cazul în care a fost emis un ordin de detenție împotriva acestuia, precum și pregătirea vânzării la licitație, (b) notarul sau judecătorul de pace care îl înlocuiește, responsabil cu desfășurarea vânzării la licitație, voluntară sau silită, a bunurilor debitorului puse sub sechestru, precum și cu distribuirea veniturilor provenite din vânzarea la licitație, după ce s-a stabilit tabelul creditorilor. Organele indirecte sunt membrii poliției și ai forțelor armate și martorii care cooperează în caz de rezistență sau de amenințare cu rezistența în timpul executării. Toate aceste organe sunt responsabile pentru orice încălcare culpabilă a obligațiilor lor în cursul îndeplinirii sarcinilor de serviciu ale acestora.

Ordinul de a realiza executarea este dat de persoana autorizată să o efectueze (beneficiar) sau de către reprezentantul său autorizat, fie că este sau nu avocat. Principalele costuri de executare sunt următoarele:

remunerația executorului judecătoresc pentru un act de executare privind o creanță pentru o valoare maximă de 590 EUR, 53 EUR; pentru o valoare între 591 EUR și 6 500 EUR, 53 EUR, majorată cu 2,5 % din sumă, iar pentru o valoare care depășește 6 500 EUR, 53 EUR, majorată cu 1 % din sumă, această remunerație neputând să depășească 422 EUR pentru fiecare bun imobil, navă sau aeronavă pusă sub sechestru

remunerația executorului judecătoresc pentru stabilirea programului vânzării la licitație sau a noii vânzări la licitație sau a cuprinsului procesului-verbal de punere sub sechestru privind o creanță pentru o valoare maximă de 590 EUR, 53 EUR; pentru o valoare între 591 EUR și 6 500 EUR, 53 EUR, majorată cu 2 % din sumă, iar pentru o valoare care depășește 6 501 EUR, 53 EUR, majorată cu 1 % din sumă, această remunerație neputând să depășească 210 EUR

remunerația personalului care participă la vânzarea la licitație, 30 EUR

remunerația executorului judecătoresc pentru orice alt act de executare pentru o valoare cuprinsă între 240 EUR și 400 EUR, care urmează să fie convenită între executorul judecătoresc și mandant

drepturile martorilor, 30 EUR fiecare sau, în cazul în care martorul este un executor judecătoresc, 60 EUR

în caz de anulare a executării, remunerația executorului judecătoresc trebuie să fie jumătate din sumele de mai sus

0,50 EUR pe kilometru parcurs, atunci când realizarea oricărui act presupune deplasarea unui executor judecătoresc și a unor martori dincolo de jurisdicția acestora

o remunerație specială a executorului judecătoresc în funcție de dificultatea executării, care urmează să fie convenită între executorul judecătoresc și mandant și care nu poate fi în niciun caz imputată persoanei împotriva căreia se solicită executarea.

3.2 Condițiile principale

Condițiile de fond ale executării sunt următoarele:

interesul de a acționa, și anume necesitatea de a iniția un act de executare și de a obține protecția juridică acordată de acesta temeinicia cererii

Reglementările privind executarea urmăresc, în fapt, să stabilească un echilibru între interesele opuse ale creditorilor, pe de o parte, și cele ale debitorilor sau ale terților, pe de altă parte. Criteriile luate în considerare de către judecător pentru a dispune o măsură de executare sunt următoarele:

satisfacerea rapidă și puțin costisitoare a creditorilor

protecția persoanei și, în general, a intereselor legitime ale debitorului

coincidenta de interese ale creditorului și debitorului cu privire la necesitatea de a obține un venit cât mai semnificativ posibil din vânzarea la licitație

protejarea intereselor terților

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

Măsurile de executare pot fi îndreptate împotriva patrimoniului debitorului sau împotriva persoanei acestuia. Măsurile de executare sunt acte materiale ale unor organe abilitate în acest scop și conduc, direct sau indirect, la satisfacerea cererilor prin exercitarea puterii de stat. Bunurile care pot fi supuse executării sunt următoarele:

bunuri mobile aflate în posesia debitorului sau a creditorului sau a unui terț care este pregătit să le restituie

drepturi reale ale debitorului asupra unui bun mobil care nu îi aparține

sume de bani

creanțe monetare ale persoanei împotriva căreia se solicită executarea față de terți

bunuri imobile care aparțin debitorului sau drepturi reale ale debitorului asupra unui bun imobil

nave

aeronave

drepturi de proprietate intelectuală, brevete, drepturi de exploatare a unor filme cinematografice

Sunt insesizabile:

obiectele de uz personal ale debitorului și ale membrilor familiei acestuia

produsele alimentare și combustibilii de care au nevoie debitorul și membrii familiei acestuia

medaliile, suvenirurile, manuscrisele, scrisorile, documentele familiale și cărțile profesionale

cărțile, instrumentele muzicale, instrumentele de artă

instrumentele, mașinile, cărțile sau alte obiecte necesare persoanelor care își câștigă existența prin propriile lucrări

obiectele care pot fi imediat deteriorate

acțiunile unei societăți comerciale

creanțele de întreținere prevăzute de lege

creanțele privind salarii, pensii sau prestații de asigurări sociale

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Debitorul, precum și orice terț, are obligația de a respecta decizia prin care se dispune măsura de executare și, în caz de rezistență la executare, executorul judecătoresc poate utiliza forța pentru a combate rezistența, făcând apel, de asemenea, la autoritatea responsabilă cu asigurarea ordinii publice, având posibilitatea de a aduce doi martori adulți sau un al doilea executor judecătoresc. Dacă debitorul nu se conformează deciziei, sunt posibile următoarele scenarii:

dacă debitorul nu își îndeplinește obligația de a face ceva, obligație care ar putea fi executată și de către un terț, creditorul are dreptul să realizeze actul pe cheltuielile debitorului

dacă debitorul nu își îndeplinește obligația de a face ceva, obligație care nu poate fi executată de un terț și a cărei executare depinde în întregime de voința debitorului, instanța dispune ca debitorul să realizeze actul și, dacă este necesar, îl obligă la plata unor penalități către creditor și la pedeapsa cu închisoarea dacă debitorul nu își îndeplinește obligația de a nu face sau de a tolera ceva, instanța amenință să îi impună, pentru fiecare infracțiune, o penalitate care să fie plătită creditorului și pedeapsa cu închisoarea

În fiecare dintre aceste cazuri, creditorul își menține dreptul de a solicita despăgubiri pentru prejudiciile suferite ca urmare a neîndeplinirii de către debitor a obligațiilor sale, astfel cum este prevăzut în dispozițiile de drept material. În principiu, debitorul poate să înstrăineze bunul, dar în caz de punere sub sechestru a acestuia, o astfel de cesionare este interzisă și este nulă în favoarea persoanei care a solicitat punerea sub sechestru și în favoarea creditorilor care și-au făcut cunoscute punctele de vedere.

În cazul în care conturile bancare ale debitorului fac obiectul executării, banca nu are obligația de a comunica persoanei care solicită executarea detaliile exacte ale acestor conturi, dar, în cazul în care un document de poprire a unor creanțe pecuniare aflate în posesia debitorului este notificat băncii, cesionarea sumei poprite este interzisă și este nulă în favoarea persoanei care a solicitat poprirea și, în termen de 8 zile de la data notificării actului de poprire, banca este obligată să indice dacă creanța (depozit în numerar într-un cont bancar) care face obiectul popririi există și, în cazul în care aceasta este suficientă pentru a satisface pretențiile persoanei care a solicitat poprirea, banca este obligată să îi plătească acesteia suma corespunzătoare.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Nu există, în principiu, niciun termen aplicabil pentru persoana care solicită executarea, însă au fost introduse anumite limite care nu reprezintă termene obligatorii, ci perioade înainte de expirarea cărora un anumit act nu poate fi realizat, fără a se fi impus în mod direct o dată de expirare a posibilității de a acționa pentru persoana care solicită executarea. Obligația prevăzută de a iniția anumite acte într-o anumită perioadă de timp de la punerea sub sechestru sau înainte de vânzarea la licitație nu modifică bazele sistemului. Pentru a evita ca procedura să dureze foarte mult, s-a stabilit o perioadă maximă de un an după expirarea căreia punerea sub sechestru sau orice alt act bazat pe același ordin nu pot fi puse în aplicare, iar vânzarea la licitație nu poate fi efectuată pe baza punerii sub sechestru care a fost anulată prin hotărâre judecătorească din cauza expirării acestui termen.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Singura cale de atac împotriva procedurii de executare este contestația pe care o poate formula persoana împotriva căreia este solicitată executarea sau orice creditor al acestei persoane care are un interes de a acționa, în termen de 15 zile de la data primului act de executare, în cazul în care contestația se referă la valabilitatea titlului sau a instrucțiunii judiciare; până la ultimul act de executare, în cazul în care contestația se referă la valabilitatea actelor de executare realizate, de la primul la ultimul, și în termen de șase luni de la data ultimului act de executare, în cazul în care contestația se referă la valabilitatea executării. Un terț poate, de asemenea, să introducă o contestație în caz de încălcare a unuia dintre drepturile sale asupra bunului care face obiectul executării, drept pe care îl poate contesta persoanei împotriva căreia se solicită executarea, fără să fie prevăzută o limită de timp specifică. Instanța competentă este instanța din locul de executare, și anume tribunalul de pace dacă titlul executoriu este o decizie a tribunalului de pace, sau tribunalul de primă instanță, după caz. Contestația formulată nu suspendă executarea, dar persoana care a formulat-o poate solicita să fie dispusă suspendarea procedurilor, cu sau fără garanții, prin hotărâre judecătorească notificată organelor de executare, care nu pot începe niciun act de executare, cu excepția cazului în care un astfel de act a fost autorizat în mod expres în decizia de suspendare.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Limitările la care este supusă executarea în ceea ce privește bunurile puse sub sechestru sunt următoarele: sunt insesizabile a) obiectele care pot fi imediat deteriorate, (b) acțiunile unei societăți comerciale, (c) obligațiile de întreținere prevăzute prin lege sau prin testament, precum și creanțele cu privire la contribuția soților la nevoile familiei; d) creanțele privind salarii, pensii sau prestații de asigurare socială, cu excepția cazului în care este vorba despre satisfacerea unei obligații de întreținere prevăzută prin lege sau prin testament sau despre contribuția la nevoile familiei, caz în care punerea sub sechestru poate acoperi până la jumătate din sumă, ținând seama de sumele pe care le primește debitorul, de anvergura obligațiilor care decurg din căsătoria sa pentru a răspunde nevoilor familiei și de numărul de creditori, (e) diferite tipuri de ajutoare sau de subvenții comunitare aflate în posesia Agenției de plăți și control privind ajutoarele comunitare de orientare și garantare (OPEKEPE), în calitate de terț, până la depunerea acestora în contul bancar al beneficiarilor sau până la plata către beneficiari prin orice mijloc. Excepția prevăzută la alineatul (2) litera (d) se aplică, de asemenea, în cazul în care suma este depusă în contul bancar al debitorului într-o instituție de credit. Excepția este valabilă numai în măsura în care contul prezintă un sold care nu depășește, în cursul perioadei cuprinse între instituirea sechestrului și ziua de după efectuarea plății, valoarea creanței excluse de la sechestru.

În plus, debitorul are la dispoziție două căi de atac împotriva procedurii de executare:

a) **contestația, prevăzută la articolul 933 din CPC**, conform căruia: obiecțiile formulate de persoana împotriva căreia se solicită executarea și de orice creditor al acestei persoane care are un interes de a acționa în privința validității titlului executoriu, procedura de executare sau creanța pot fi formulate numai prin contestație introdusă în fața tribunalului de pace, dacă titlul executoriu a fost emis de această instanță, sau în fața tribunalului de primă instanță, după caz. În cazul în care sunt formulate mai multe contestații prin acte distincte, greșea ia măsuri pentru a le identifica și toate acestea trebuie analizate, obligatoriu, în cadrul aceleiași audieri. Alte mijloace de contestație pot fi formulate numai printr-un act separat, deus la greșea instanței unde a fost formulată contestația, în partea de jos a căruia se întocmește un raport, notificat părții adverse în termen de cel mult opt (8) zile înainte de audiere. Audierea contestației trebuie stabilită, obligatoriu, în termen de șizeci (60) de zile de la data depunerii, iar pârâul în procedura de opoziție trebuie să fie înștiințat în termen de cel mult douăzeci (20) de zile înaintea audierii. Instanța competentă la nivel teritorial este cea de la locul de executare, în măsura în care și alte acte ale procedurii de executare au fost inițiate după notificarea ordinului sau, după caz, instanța prevăzută la articolul 584. În cazul în care titlul executoriu este o hotărâre judecătorească sau o somație de plată, obiecțiile sunt inadmisibile în măsura în care hotărârea sau somația a devenit definitivă, în conformitate cu articolul 330 și, respectiv, cu articolul 633 alineatul (2) al treilea paragraf. Argumentele referitoare la stingerea creanței nu pot fi dovedite decât prin documente sau printr-o mărturie judiciară. Decizia privind contestația trebuie, obligatoriu, să fie pronunțată în termen de șizeci (60) de zile de la data audierii.

b) **în conformitate cu articolul 1000 din CPC**, debitorul poate solicita suspendarea licitațiilor dispuse împotriva sa. Într-adevăr, la cererea debitorului, depusă, sub sancțiunea inadmisibilității, cu cel puțin cincisprezece (15) zile lucrătoare înainte de data licitației, instanța prevăzută la articolul 933, care se pronunță în cadrul procedurii prevăzute la articolul 686 și următoarele, poate suspenda procedura de licitație pentru o perioadă de maximum șase (6) luni de la data inițială a vânzării prin licitație, cu condiția ca persoana care a solicitat executarea să nu fie susceptibilă de a suferi un anumit prejudiciu și dacă se poate

presupune că debitorul va răspunde, în această perioadă, cerințelor persoanei care a solicitat executarea sau dacă, la expirarea acestei perioade, veniturile rezultate din licitație vor fi mai importante. Decizia este pronunțată, obligatoriu, până la ora 12 din luna dinaintea datei licitației, iar suspendarea este acordată cu condiția să se plătească: a) eventualele cheltuieli privind continuarea licitației, stabilite cu aproximație în decizie, și b) cel puțin un sfert din capitalul datorat persoanei care a solicitat executarea. Decizia de suspendare a vânzării prin licitație este notificată operatorului licitației chiar în ziua emiterii acesteia. Plata trebuie efectuată, obligatoriu, până la ora 10 în ziua licitației, în caz contrar licitația va avea loc.

Ultima actualizare: 11/08/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [es](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Spania

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

În general, executarea în materie civilă și comercială înseamnă că, atunci când o decizie executorie (cum ar fi o hotărâre judecătorească definitivă) nu este respectată în mod voluntar de către autorul infracțiunii, reclamantul trebuie să depună o cerere de executare judiciară pentru a se asigura că decizia este respectată. Prin urmare, în vederea recuperării unei creanțe pe care părătul a fost obligat să o plătească însă pe care nu o achită, reclamantul (creditorul) depune o cerere de executare judiciară și obține recuperarea, de exemplu, prin poprirea asigurătorie a conturilor curente ale debitorului sau punerea sub sechestru a bunurilor debitorului care, odată scoase la licitație, permit ca din veniturile obținute în urma licitației să se plătească suma datorată creditorului. Executarea face parte din răspunsul la mandatul prevăzut în Constituția spaniolă din 1978, care încredințează judecătorilor și instanțelor atât sarcina de a pronunța hotărâri, cât și cea de a le pune în executare (articolele 117 și 118 din Constituție). Prin urmare, părțile la procedură au obligația de a respecta hotărârile și alte decizii judecătorești, precum și de a asigura cooperarea necesară pentru executarea celor hotărâte de instanță. Judecătorului îi revine sarcina de a se asigura că aceste cerințe sunt îndeplinite în mod corespunzător.

Executarea unei decizii judecătorești înseamnă respectarea celor hotărâte de instanță, și anume punerea în aplicare a dreptului deplin dobândit de partea care a câștigat litigiul. Acest lucru poate însemna că reclamantul (denumit în continuare „partea care solicită executarea”) solicită rambursarea unei sume de bani, dreptul de a obliga părătul să întreprindă sau să nu întreprindă o anumită acțiune sau îndeplinirea unui drept recunoscut prin înregistrarea în Registrul Public relevant, în funcție de ordinul pronunțat.

Executarea poate fi definitivă sau provizorie. În cel din urmă caz și în anumite condiții, este executată o hotărâre judecătorească care nu a rămas încă definitivă pentru a se evita prejudicierea creditorului pe parcursul perioadei interimare (și anume, pe durata etapelor procedurale ale acțiunii împotriva deciziei respective și până în momentul pronunțării hotărârii definitive) din cauza întârzierilor inerente ale procedurilor (articolele 524-537 din Codul de procedură civilă - *Ley de Enjuiciamiento Civil*).

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Legislația spaniolă atribuie executarea hotărârilor judecătorilor și instanțelor în conformitate cu legile și normele privind competența [articolul 117 alineatul (3) din Constituția spaniolă].

În conformitate cu Constituția, în temeiul Codului de procedură civilă (Legea 1/2000 din 7 ianuarie 2000, BOE nr. 7 din 8 ianuarie 2000, astfel cum a fost modificată), care reglementează procedura de executare în materie civilă, judecătorul este responsabil pentru monitorizarea punerii în aplicare adecvate a procedurii de executare (articolele 545, 551 și 552 și dispozițiile corespunzătoare). Judecătorul este cel care, la cererea părții care solicită executarea, inițiază procedura prin intermediul „titlului executoriu general” care va fi eliberat după revizuirea titlului executoriu. Judecătorul va emite, de asemenea, o decizie în cazul în care părătul (denumit în continuare „debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea”) introduce o contestație la executare și inițiază procedura specifică de opoziție la executare care este prezentată mai jos.

Grefierii (*Letrados de la Administración de Justicia*, denumiți anterior „*Secretarios judiciales*” - grefieri ai Curții) sunt responsabili cu stabilirea și adoptarea măsurilor specifice de executare (somații de plată, aplicarea sechestrului asupra bunurilor debitorului împotriva căruia a fost pronunțată hotărârea, deduceri aferente conturilor curente, salarii etc.). După ce „titlul executoriu general” a fost emis de către judecător, grefierul monitorizează procedura de executare și adoptă deciziile corespunzătoare, fără a aduce atingere faptului că, în unele cazuri, se poate exercita o cale de atac împotriva acestor decizii în instanță.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

În general, este necesar să existe o hotărâre sau decizie judecătorească definitivă sau un alt instrument care permite executarea (există excepții în care o decizie nu este încă definitivă, însă este executorie, cum ar fi punerea provizorie în aplicare a hotărârilor atacate, care este permisă în anumite condiții).

În conformitate cu dispozițiile articolului 517 din Codul de procedură civilă referitoare la procedura de executare și la instrumentele care permit executarea, cererea de executare trebuie să se întemeieze pe un instrument care este executoriu. Numai următoarele instrumente sunt executorii:

o hotărâre definitivă, deciziile de arbitraj și acordurile de mediere. Acordurile de mediere trebuie să fi fost atestate de un notar în conformitate cu Legea privind medierea în materie civilă și comercială (*Ley de mediación en asuntos civiles y mercantiles*).

Hotărârile judecătorești de aprobare sau de confirmare a soluțiilor judiciare și a acordurilor la care s-a ajuns în timpul procedurii, însoțite, dacă este necesar, de depozițiile corespunzătoare pentru a furniza o evidență a conținutului real al acestora.

Documentele publice autentificate, cu condiția ca acestea să fie primele copii. În cazul copiilor secundare, acestea trebuie să fie emise printr-un ordin judecătoresc referitor la persoana care va înregistra pierderi sau la persoana care a cauzat pierderea sau trebuie să fie emise cu acordul tuturor părților. Instrumente ale contractelor comerciale semnate de către părți și de un broker comercial care este membru al unei asociații profesionale și care le-a verificat, cu condiția ca acestea să fie însoțite de un certificat în care brokerul în cauză confirmă faptul că respectivul contract corespunde intrărilor din registrul său și data respectivelor intrări.

Titlurile la purtător sau nominative emise în mod legal reprezentând obligații datorate și cupoanele, de asemenea exigibile, pentru titlurile respective, cu condiția ca respectivele cupoane să corespundă titlurilor, iar titlurile, în orice caz, să corespundă registrelor de încasări.

O contestație referitoare la falsificarea titlurilor formulată în timpul procesului de corelare nu va împiedica emiterea titlului executoriu dacă elementele corespund, fără a aduce atingere contestației ulterioare la executare pe care debitorul o poate formula susținând că titlul de valoare este fals.

CertIFICATELE VALABILE ELIBERATE DE ORGANISMELE RESPONSABILE DE REGISTRELE INDICÂND TITLURILE DE VALOARE REPREZENTATE DE ÎNSCRIERILE ÎN CONT LA CARE SE REFERĂ LEGEA PRIVIND PIATA TITLURILOR DE CAPITAL (*Ley del Mercado de Valores*), cu condiția ca acestea să fie însoțite de o copie a instrumentului public reprezentând titlurile de valoare sau, după caz, emisiunea, în cazul în care un astfel de instrument este impus de legislația actuală.

CertIFICATELE MENȚIONATE LA PUNCTUL ANTERIOR NU EXPIRĂ ODATĂ CE S-A SOLICITAT ȘI S-A DISPUS EXECUTAREA.

Ordinul judecătoresc prin care se stabilește suma maximă care poate fi solicitată cu titlu de compensație, emis în condițiile prevăzute de lege în cadrul procedurilor penale declanșate în legătură cu evenimente care intră sub incidența asigurării obligatorii de răspundere civilă auto.

Alte decizii procedurale și documente care sunt executorii în temeiul prezentei legi sau al unei alte legi.

3.1 Procedura

Cererea de executare trebuie înaintată judecătorului Tribunalului de Primă Instanță (*Tribunal de Primera Instancia*) care a pronunțat hotărârea sau decizia care trebuie executată. Cu toate acestea, în cazul în care titlul executoriu nu este o hotărâre judecătorească, și anume acesta nu rezultă dintr-o decizie judecătorească sau o decizie emisă de grefierul instanței (cum ar fi în cazul documentelor publice autentificate cu intervenția notarului care sunt executorii), există norme speciale de atribuire a competenței unei instanțe, în funcție de diversele legături cu cauza respectivă. Cel mai comun criteriu de atribuire este cel legat de reședința părâtului. Partea care solicită executarea și debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea trebuie să fie consiliați de un avocat pledant și reprezentanți de un avocat consultant, exceptând cazurile de executare a hotărârilor judecătorești emise în cadrul unor proceduri în care intervenția respectivilor profesioniști din domeniul juridic nu este obligatorie.

Pentru toți ceilalți, procedura este stabilită la articolele 548 și următoarele din Codul de procedură civilă; trebuie notat faptul că titlul executoriu va fi emis numai la cererea uneia dintre părți și va fi sub forma unei cereri, astfel cum se arată mai jos. Odată ce cererea de executare a fost înaintată instanței și cu condiția ca normele și cerințele procedurale să fie îndeplinite, instanța întocmește „titlul executoriu general”. După ce ordinul a fost emis de către judecător, grefierul emite un decret care conține măsurile de executare specifice corespunzătoare, precum și măsurile de depistare și de investigare referitoare la activele debitorului împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea care par adecvate pentru executare.

Ordinul și decretul menționate anterior, împreună cu o copie a cererii de executare, sunt notificate simultan debitorului împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea, fără a aduce atingere faptului că pot fi adoptate anumite măsuri pentru a preveni suportarea unor posibile prejudicii de către creditor.

Debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea poate formula o contestație la executare, pe baza unor motive specifice de fond (de exemplu, plata datoriei) sau procedurale (de exemplu, în cazul în care există erori în ceea ce privește executarea), în conformitate cu articolul 556 și următoarele din Codul de procedură civilă. În acest caz, se inițiază o procedură contradictorie, care permite examinarea probelor și care se încheie cu emiterea unui ordin de menținere a titlului executoriu sau de anulare, integrală sau în parte, a acestuia. Această decizie face obiectul unei căi de atac.

3.2 Condițiile principale

Astfel cum s-a arătat anterior, o cerere de executare trebuie să fie efectuată la solicitarea uneia dintre părți prin introducerea acțiunii care conține cererea de executare. Cererea de executare trebuie să conțină instrumentul pe care se bazează executarea, să menționeze executarea solicitată de la instanță, activele deținute de debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea care pot fi confiscate, măsurile de depistare și de investigație necesare pentru identificarea activelor debitorului, persoana sau persoanele împotriva cărora urmează să fie efectuată executarea, identificarea acestora și a circumstanțelor lor. În cazul în care titlul executoriu este o decizie din partea grefierului sau o hotărâre sau decizie judecătorească pronunțată de instanța responsabilă pentru executare, cererea de executare poate fi limitată la cererea de emitere a titlului executoriu în care este identificată hotărârea sau decizia care trebuie executată (articolul 549 din Codul de procedură civilă). În alte cazuri, cererea de executare trebuie să fie prezentată împreună cu documentele pe care se bazează executarea (enumerare la articolul 550 din Codul de procedură civilă). În cazul în care cererea îndeplinește cerințele menționate anterior și dacă instrumentul prezentat permite dispunerea executării, executarea va fi dispusă de judecător sau prin decret de grefier, care va stabili - în cazul unei executări monetare - suma care constituie valoarea principală a executării, împreună cu suma stabilită provizoriu pentru dobânzi și costuri, fără a aduce atingere decontării și ajustării sale ulterioare și care trebuie să identifice întotdeauna persoanele în cauză și măsurile de executare care urmează să fie adoptate.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

În orice caz și fără a aduce atingere anumitor active insesizabile menționate mai jos, ar trebui să se sublinieze întotdeauna faptul că măsurile de executare trebuie să fie proporționale cu suma pentru care se acordă executarea, astfel încât, dacă acestea sunt excesive, instanța poate să dispună o reducere. În plus, în cazul în care acestea sunt insuficiente, partea care solicită executarea poate solicita ca acestea să fie completate prin extinderea sau sporierea măsurilor care urmează să fie adoptate. În cazul în care partea care solicită executarea nu cunoaște care sunt bunurile deținute de către debitorul împotriva căruia a fost pronunțată hotărârea, instanța poate fi solicitată să întreprindă cercetări care sunt efectuate de către grefier, fie direct de la instanță, fie prin depunerea de cereri la autoritățile competente. Cu toate acestea, există o serie de grile sau limitări în ceea ce privește sechestrul și popririle aplicate indemnizațiilor și salariilor, care sunt enumerate mai jos. Executarea care rezultă dintr-un ordin de plată a pensiei alimentare (stabilită fie în cadrul unei proceduri de întreținere între rude, fie în cadrul unei proceduri familiale referitoare la pensia alimentară datorată copiilor) constituie o excepție deoarece, în astfel de cazuri, executarea nu face obiectul grilelor prevăzute de lege; în schimb, instanța este cea care stabilește suma care poate fi poprită;

În ceea ce privește activele insesizabile, articolul 604 și următoarele din Codul de procedură civilă prevăd următoarele (trimiterile la „grefierul Curții” se citesc ca trimiteri la grefier):

Active complet insesizabile. În niciun caz nu se poate aplica sechestrul asupra următoarelor active:

Nr. 1 Activele care au fost declarate inalienabile.

Nr. 2 Drepturile auxiliare care nu pot fi înstrăinate separat de dreptul principal.

Nr. 3 Activele care, prin ele însele, nu au nicio valoare.

Nr. 4 Activele declarate în mod expres ca fiind insesizabile de orice altă dispoziție legală.

Activele insesizabile ale debitorului împotriva căruia a fost pronunțată hotărârea. Următoarele elemente sunt, de asemenea, insesizabile:

Nr. 1 Mobilierul și articolele de gospodărie, precum și articolele de îmbrăcăminte ale părții împotriva căreia se solicită executarea și ale familiei sale care nu pot fi considerate superflue. În general, elemente cum ar fi alimentele, combustibilul și altele care, în opinia instanței, sunt esențiale pentru ca debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea și persoanele aflate în întreținerea sa să poată trăi cu demnitate rezonabilă.

Nr. 2 Cărțile și instrumentele necesare debitorului împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea pentru a-și exercita profesia, activitatea artistică sau activitatea comercială, în cazul în care valoarea acestora nu este proporțională cu cuantumul datoriei solicitate.

Nr. 3 Obiectele sacre și articolele utilizate în practicarea religiilor înregistrate legal.

Nr. 4 Sumele declarate în mod expres ca fiind insesizabile de lege.

Nr. 5 Activele și sumele declarate insesizabile de tratatele ratificate de Spania.

În ceea ce privește poprirea salariilor și a pensiilor, Codul de procedură civilă prevede următoarele măsuri de precauție:

1) Indemnizația, salariul, pensia, remunerația sau echivalentul acestora care nu depășește valoarea salariului minim (stabilită anual de către guvern) nu pot fi poprite.

2) Indemnizațiile, salariile, remunerațiile sau pensiile care sunt mai mari decât salariul minim pot fi poprite conform următoarei grile

Nr. 1 Pentru prima sumă suplimentară până la suma echivalentă cu dublul salariului minim, în procent de 30 %.

Nr. 2 Pentru suma suplimentară până la suma echivalentă cu de trei ori salariul minim, în procent de 50 %.

Nr. 3 Pentru suma suplimentară până la o sumă echivalentă cu de patru ori salariul minim, în procent de 60 %.

Nr. 4 Pentru suma suplimentară până la o sumă echivalentă cu de cinci ori salariul minim, în procent de 75 %.

Nr. 5 Pentru orice sumă care depășește suma menționată anterior, în procent de 90 %.

3) În cazul în care partea împotriva căreia se solicită executarea primește mai mult de o indemnizație sau un salariu, toate acestea se cumulează, iar partea insesizabilă va fi dedusă doar o singură dată. De asemenea, indemnizațiile, salariile, remunerația sau echivalentul acestora primite de soți se cumulează, cu excepția cazului în care există o separare a bunurilor în ceea ce privește soții, caz în care trebuie furnizate dovezi grefierului Curții.

4) În cazul în care partea împotriva căreia se solicită executarea are persoane în întreținere, grefierul Curții poate reduce cu 10 % până la 15 % procentele prevăzute la articolul 607 alineatul (2) punctele 1, 2, 3 și 4 din Legea privind procedura civilă.

5) În cazul în care indemnizațiile, salariile, pensiile sau remunerația au fost grevate de deduceri permanente sau temporare de natură publică în temeiul legislației fiscale sau de securitate socială, suma netă primită de către debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea după aplicarea deducerilor respective va fi utilizată drept bază pentru stabilirea sumei care va face obiectul poprii.

6) Alineatele de mai sus de la acest articol se aplică, de asemenea, veniturilor din activități independente și activități comerciale.

7) Sumele poprite în conformitate cu prezenta dispoziție pot fi transferate direct părții care solicită executarea, într-un cont specificat anterior de către partea respectivă, dacă grefierul Curții responsabil de executare își dă acordul în acest sens.

În acest caz, atât persoana sau organismul care efectuează poprirea și transferul ulterior, cât și partea care solicită executarea trebuie să informeze grefierul Curții o dată la trei luni cu privire la sumele trimise și, respectiv, primite, cu excepția plângerilor care pot fi depuse de partea împotriva căreia se solicită executarea fie pentru că aceasta consideră datoria ca fiind rambursată integral, invalidând, prin urmare, poprirea, fie pentru că poprirea și transferurile nu au fost efectuate astfel cum au fost prevăzute de către grefierul Curții.

Ordinul emis de grefierul Curții prin care se permite transferul direct poate fi contestat prin introducerea căii de atac directe a revizurii în instanță.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

În cazul bunurilor imobile sau al altor active care pot fi înregistrate, instanța poate, la cererea părții care solicită executarea, să dispună înscrierea unui sechestrul asigurător în registrul public corespunzător (de regulă, în cartea funciară, care este registrul pentru bunuri imobile) pentru a garanta executarea ulterioară.

În alte cazuri, pot fi acordate următoarele tipuri de măsuri:

- numerar: confiscare;

- conturi curente: ordonanțe asigurătorii către bancă;

- salarii: ordin de reținere către plătitor;

- dobânzi, încasări și venituri: reținerea de către plătitor, administrare sub supravegherea instanței sau plata în instanță;

- titluri de valoare și instrumente financiare: reținerea dobânzii la sursă, notificarea autorității de reglementare a bursei sau a pieței secundare (în cazul în care titlurile de valoare sunt cotate pe o piață publică) și notificarea societății emitente.

Alte bunuri mobile: confiscare.

În plus, pentru a se garanta efectuarea executării, toate persoanele și organismele publice și private sunt obligate să coopereze în ceea ce privește măsurile de executare (cu avertismentul că acestea sunt pasibile de amendă sau pot fi chiar acuzate de sfidarea instanței în cazul în care nu respectă cerințele).

Acest lucru înseamnă că acestea trebuie să furnizeze informațiile care le sunt solicitate sau să adopte măsurile de garantare în cauză și să predea instanței toate documentele și datele aflate în posesia lor, fără alte limitări decât cele care decurg din respectarea drepturilor fundamentale sau în limitele care sunt prevăzute în mod expres de lege în anumite cazuri.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsurile de executare nu au o durată stabilită; acestea rămân în vigoare până la finalizarea executării. În ceea ce privește aceste măsuri, partea care solicită executarea trebuie să solicite executarea relevantă în fiecare caz. De exemplu, se va solicita o licitație în cazul punerii sub sechestrul a unor bunuri mobile sau imobile. Plata către partea care solicită executarea se va face din veniturile obținute în urma licitației. În alte cazuri, de exemplu atunci când ordinul constă în livrarea unui bun către partea care solicită executarea (cum ar fi evacuarea pentru neplata chiriei), măsurile de executare vor consta în readucerea bunului în posesia părții care solicită executarea, odată ce chiriașul care a încălcat contractul a fost evacuat din locuința respectivă.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Nu este posibilă formularea unei căi de atac împotriva ordinului judecătoresc de încuviințare a executării. Cu toate acestea, debitorul împotriva căruia a fost pronunțată hotărârea poate să conteste ordinul după ce executarea a fost notificată. În acest caz, va avea loc procedura de contestație menționată mai sus. Contestația se poate face pe motive de fond sau pe baza unor vicii de formă. Motivele de contestație variază în funcție de instrumentul care urmează să fie executat [astfel cum se prevede la articolul 556 și următoarele din Codul de procedură civilă, în funcție de faptul dacă este vorba despre o decizie procedurală a judecătorului sau a grefierului, o decizie de arbitraj sau un acord de mediere; sancțiunile maxime dispuse în cadrul procedurilor penale în legătură cu accidente rutiere; instrumentele menționate la punctele 4, 5, 6 și 7 de la articolul 517 din Codul de procedură civilă, precum și alte documente executorii menționate la punctul 9 de la articolul 517 alineatul (2). Contestația bazată pe o cerere excesivă și contestația bazată pe vicii formale sunt reglementate de articolul 558 și, respectiv, articolul 559 din Codul de procedură civilă]. Ar trebui remarcat faptul că instanța poate să fi invocat anterior unele dintre aceste motive din oficiu (în cazul în care instanța constată că oricare dintre clauzele incluse într-un titlu executoriu constând în documente publice autentificate, instrumente sau certificate ar putea fi abuzivă, aceasta este obligată să acționeze din oficiu, prin audierea părților cu privire la această chestiune și pronunțarea în consecință a unei hotărâri). Părțile pot formula o cale de atac împotriva hotărârii pronunțate de Tribunalul de Primă Instanță ca răspuns la motivele contestației. Calea de atac va fi soluționată de instanța regională relevantă (*Audiencia provincial*).

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Există posibilitatea ca măsura de executare să devină caducă. Astfel, o măsură de executare pe baza unei hotărâri sau a unei decizii judecătorești, a unei decizii adoptate de către grefier de aprobare a unei soluții judiciare sau a unui acord la care s-a ajuns în cadrul procedurii sau a unei decizii arbitrale sau a unui acord de mediere se prescrie în cazul în care cererea de executare corespunzătoare nu este depusă în termen de cinci ani de la data la care hotărârea sau decizia în cauză rămâne definitivă (articolul 518 din Codul de procedură civilă)

Există, de asemenea, o perioadă de așteptare înainte de executarea deciziilor procedurale (luate de judecător sau grefier) sau a deciziilor de arbitraj sau a acordurilor de mediere. Această perioadă este menită să ofere timp părâtului să respecte în mod voluntar hotărârea, iar persoana care obține câștig de cauză nu este obligată să solicite executarea. Prin urmare, nu se va dispune executarea deciziilor procedurale sau de arbitraj sau a acordurilor de mediere în termen de douăzeci de zile de la data la care hotărârea de condamnare rămâne definitivă sau de la data la care decizia de aprobare a acordului sau de semnare a acordului a fost notificată părții împotriva căreia s-a pronunțat hotărârea (articolul 548 din Codul de procedură civilă). În cele din urmă, această perioadă de așteptare este menită să încurajeze conformarea voluntară din partea părâtului.

Astfel cum s-a explicat mai sus la punctul 4.1, pentru protecția debitorului, Codul de procedură civilă prevede că anumite active sunt insesizabile și stabilește limite cantitative proporționale în ceea ce privește poprirea indemnizațiilor, a salariilor, a remunerațiilor sau a pensiilor.

În cadrul licitațiilor de bunuri imobiliare, vânzarea către ofertantul cu prețul cel mai mare trebuie să se facă pentru sume minime proporționale cu valoarea evaluată a activului sau cuantumul datoriei. Aceste limite pentru protecția debitorului sunt mai ridicate în cazul în care este scoasă la licitație reședința obișnuită a debitorului (articolele 670 și 671 din Codul de procedură civilă).

Codul de procedură civilă prevede, de asemenea, că, în general, executarea dobânzii aferente valorii principalului datorat și a costurilor aferente procedurii nu poate fi efectuată pentru o sumă care depășește 30 % din principal (articolul 575 din Codul de procedură civilă).

În cazul în care executarea este efectuată cu privire la reședința obișnuită, costurile care pot fi solicitate de la debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea nu pot depăși 5 % din suma solicitată în cererea de executare (articolul 575 din Codul de procedură civilă).

În cadrul executărilor silite imobiliare și pentru debitorii a căror situație socială și financiară este deosebit de vulnerabilă, evacuarea din reședința obișnuită este amânată.

În temeiul articolelor 55-57 din Legea privind insolvența (*Ley Concursal*), titlurile executorii individuale nu pot fi puse în aplicare împotriva societăților comerciale care au fost declarate în faliment, întrucât judecătorul delegat cu procedura de faliment are competență exclusivă în ceea ce privește executarea împotriva părții insolubile; acest lucru este menit să prevină ca unii creditori să beneficieze de un tratament mai favorabil decât alții.

Ultima actualizare: 03/08/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Franța

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Executarea (se subînțelege executarea silită, întrucât executarea voluntară, de către debitor, a obligațiilor sale nu necesită o procedură anume) cuprinde toate procedurile care permit îndeplinirea obligațiilor „executorii” împotriva voinței debitorului. Dreptul francez cuprinde trei categorii de obligații civile: a plăti, a face sau a nu face ceva și, în sfârșit, a da sau a restitui.

Legislația privind executarea se referă la bunurile debitorului: nu există executare asupra persoanei. Cu toate acestea, refuzul de a se conforma anumitor obligații (obligații de întreținere) constituie infracțiune, care face debitorul pasibil de urmărire în justiție și de pedeapsa cu închisoarea. Același lucru este valabil, de asemenea, pentru organizarea frauduloasă a insolvenței de către un debitor.

Legislația privind măsurile de executare se organizează conform celor trei categorii (a plăti, a face, a da).

Obligațiile de a plăti sunt executate prin intermediul punerii sub sechestru sau al popririi. În cazul în care executarea are ca obiect o sumă de bani, suma poprită va fi alocată creditorului (de exemplu, poprirea unui cont bancar). În cazul în care executarea se referă la un bun care aparține debitorului, punerea sub sechestru va avea ca rezultat vânzarea forțată a bunului, iar încasările din vânzare vor fi alocate creditorului, în limita creanței sale.

Obligațiile de a da sau de a restitui diferă în funcție de natura bunului. În cazul unui bun mobil, bunul este reținut prin intermediul unui sechestru, pentru a fi redat proprietarului de drept. În cazul unui bun imobil, dreptul de utilizare a bunului este restituit proprietarului prin evacuarea ocupantului.

Executarea obligațiilor de a face sau de a nu face ceva este indusă prin intermediul penalităților, care reprezintă o sumă de bani pe care debitorul va trebui să o plătească în plus față de obligația pe care trebuie să o îndeplinească. Această sumă, stabilită de către judecător, se calculează proporțional cu perioada de neexecutare (în cazul obligațiilor de a face ceva) sau în funcție de numărul de încălcări ale obligației de a nu face ceva. Întrucât obligațiile de a plăti, de a da sau de a restitui sunt interpretate, de asemenea, ca obligații de a face ceva, o penalitate poate fi dispusă chiar dacă sunt inițiate și măsuri de executare silită.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Executorii judecătorești au, în principiu, monopolul asupra efectuării executării silite. Cu toate acestea, două proceduri de executare necesită întotdeauna o autorizare judiciară prealabilă:

poprirea remunerațiilor, autorizată de tribunalul de primă instanță din locul de domiciliu al debitorului sau al terțului poprit, în cazul în care debitorul locuiește în străinătate sau nu are domiciliu cunoscut;

punerea sub sechestru a bunurilor imobiliare, care are loc la instanța de executare din locul în care este situat imobilul.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

3.1 Procedura

Pot face obiectul unor măsuri de executare silită toate titlurile executorii, și anume susceptibile de executare silită; acestea sunt definite la articolul L.111-3 din Codul procedurilor civile de executare:

deciziile instanțelor judecătorești sau ale instanțelor administrative atunci când acestea sunt executorii, precum și acordurile cărora aceste instanțe le-au conferit forță executorie;

actele și hotărârile străine, precum și sentințele arbitrale declarate executorii printr-o hotărâre care nu poate face obiectul unui recurs suspensiv de executare; extrasele din procese-verbale de conciliere, semnate de judecător și părți;

actele notariale învestite cu formulă executorie;

titlul emis de executorul judecătoresc în cazul neplății unui cec;

titlurile emise de persoanele juridice de drept public calificate ca atare de legislație, sau deciziile cărora legislația le conferă aceleași efecte ca unei hotărâri.

Hotărârile judecătorești care nu pot face obiectul unui recurs suspensiv de executare sunt executorii fără a fi necesară o altă decizie. Aceste decizii, la fel ca actele notariale, sunt învestite (după caz, de către greșierul jurisdicției sau de către notar) cu **formulă executorie** care le atestă caracterul executoriu. Nu există o altă procedură intermediară care să permită executarea.

În absența unei hotărâri judecătorești, orice creditor poate obține autorizarea de a efectua **poprirea asigurătorii sau asigurării judiciare**. Măsurile luate în aceste condiții devin rapid caduce în cazul în care nu au fost notificate celeilalte părți (în termen de opt zile) și creditorul nu a inițiat o acțiune pe fond în vederea obținerii unei hotărâri judecătorești cu privire la creanța sa.

Măsurile de executare silită privind bunurile mobile și sumele de bani, cum ar fi evacuarea, trebuie să fie efectuate de un executor judecătoresc, care este un funcționar public și ministerial, și anume un agent de executare numit de Ministrul Justiției. Executorul judecătoresc își îndeplinește atribuțiile care îi revin în temeiul normelor de drept privat, dar, în scopul executării, beneficiază de prerogative de autoritate publică în cadrul unui regulament specific și al unei deontologii strict controlate.

Punerea sub sechestru a bunurilor imobiliare se realizează printr-o procedură specială desfășurată în fața instanței de executare din cadrul Tribunalului de Mare Instanță și pentru care creditorul trebuie să fie reprezentat de un avocat.

Costurile generate de măsurile de executare îi revin în final, în principiu, debitorului, care va trebui să le plătească în plus față de datoriile sale.

Costurile de executare sunt supuse unui tarif care stabilește remunerația datorată executorilor judecătorești pentru fiecare act de executare. Decretul nr. 96-1080 din 12 decembrie 1996 stabilește tariful de remunerare pentru executorii judecătorești; aceasta cuprinde o sumă forfetară exprimată, cumulativ sau alternativ în funcție de caz, în taxe fixe sau taxe proporționale, la care se adaugă, dacă este cazul, o taxă de inițiere a urmăririi penale.

Taxele fixe trebuie să fie plătite de către debitor. Taxele proporționale, calculate în conformitate cu un barem descrescător aplicat sumelor recuperate, sunt plătite parțial de către creditor și parțial de către debitor.

De exemplu, pentru o creanță recuperată de 10 000 EUR, tariful pentru o serie de măsuri de executare ar fi următorul:

poprirea unui cont bancar: taxe fixe, cu toate taxele incluse (TTI): 187,53 EUR;

sechestrul pe bunuri mobile: taxe fixe, cu toate taxele incluse (TTI): 66,98 EUR;

sechestrul pe un vehicul printr-o declarație la prefectură: taxe fixe, cu toate taxele incluse (TTI): 133,95 EUR;

comandament în scopul sechestrului imobiliar: taxe fixe, cu toate taxele incluse (TTI): 80,37 EUR.

La aceste taxe fixe se adaugă taxele proporționale care, pentru întreaga creanță, se ridică la suma de 723,44 EUR TTI, din care 121,35 EUR sunt plătite de către debitor și 602,09 EUR de către creditor.

3.2 Condițiile principale

Nu există o autorizație judiciară pentru a efectua măsurile de executare în temeiul titlurilor executorii.

Pentru autorizarea măsurilor asigurătorii în favoarea unui creditor care nu are încă un titlu executoriu, criteriile sunt următoarele: creanța pare întemeiată în principiu și recuperarea acesteia pare a fi în pericol. Instanța competentă pentru a autoriza sechestrul asigurător este instanța de executare (un judecător din cadrul Tribunalului de Mare Instanță) sau președintele Tribunalului Comercial în limita competenței acestei instanțe.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Întregul patrimoniu al debitorului constituie garanția creditorului, astfel încât, în principiu, toate bunurile care îi aparțin debitorului pot fi puse sub sechestrul. Există norme speciale în funcție de natura acestor bunuri: creanțe (chirii, salarii, sume plasate într-un cont bancar), bunuri mobile de orice tip, bunuri imobiliare și drepturi reale, valori mobiliare și drepturi de membru, vehicule (terestre, nave, ambarcațiuni sau avioane), drepturi de autor, sume de bani plasate într-un seif.

Cu toate acestea, legislația poate să precizeze că anumite bunuri sunt neurmăribile. Acesta este, în special, cazul:

sumelor necesare pentru întreținere (în special o parte din salarii, stabilită în conformitate cu un barem descrescător în funcție de valoarea veniturilor și de persoanele aflate în întreținere, reevaluată în fiecare an);

bunurilor mobiliare necesare traiului și muncii debitorului, care nu pot fi puse sub sechestrul, cu excepția plății prețului lor sau în cazul în care acestea sunt de mare valoare;

bunurilor necesare pentru persoanele bolnave sau cu handicap.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Măsurile de executare privind bunurile și creanțele sunt organizate în două etape. Într-o primă etapă, executorul judecătoresc realizează punerea sub sechestrul a bunurilor sau poprirea sumelor de bani. Punerea sub sechestrul înseamnă că bunurile devin indisponibile, dar debitorul poate continua să dispună de acestea și este responsabil pentru ele. În cazul în care debitorul înstrăinează bunurile respective, acesta comite o infracțiune. În cazul sumelor de bani, acestea rămân blocate în cont, dar sunt atribuite imediat, deși virtual, creditorului în cauză.

Debitorul este informat cu privire la poprire. În cazul în care debitorul nu sesizează instanța de executare cu o contestație a executării, executorul judecătoresc poate trece la a doua etapă a executării, și anume să confişte bunurile pentru a le vinde la licitație sau să solicite de la terțul poprit (în general, instituția bancară) să îi predea sumele poprite.

În ceea ce privește instituția bancară, denumită „terț poprit”, aceasta este obligată, la momentul popririi, să informeze executorul judecătoresc cu privire la toate sumele pe care le deține pentru debitor. Dacă instituția bancară nu își îndeplinește această obligație sau dacă îi predă debitorului sumele aflate în posesia sa care au fost poprite, sancțiunea judiciară, la solicitarea creditorului, va fi condamnarea acesteia la plata datoriei în locul debitorului.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Executarea titlurilor executorii se prescrie după 10 ani. Prin urmare, măsurile de executare trebuie să fie întreprinse în acest interval (L. 111-4 din Codul procedurilor civile de executare).

Autorizațiile judecătorului de executare pentru punerea sub sechestrul asigurător sunt caduce dacă măsura asigurătorie nu se ia în termen de trei luni de la emiterea ordonanței.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Această întrebare nu are sens decât pentru autorizațiile de punere sub sechestrul asigurător. Într-adevăr, în cazul titlurilor executorii, exercitarea căilor de atac este legată de contestarea judiciară a creanței înseși.

Odată ce măsura asigurătorie a fost adoptată și notificată debitorului, acesta din urmă poate sesiza judecătorul de executare care a autorizat măsura cu o contestație privind condițiile care au condus la autorizare. Judecătorul poate fi sesizat atât timp cât sechestrul asigurător nu a fost convertit în sechestrul de executare în urma unei confirmări judiciare a creanței.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

În ceea ce privește termenele, executarea unui titlu executoriu se prescrie, în principiu, în zece ani.

În plus, procedurile de executare trebuie să se limiteze la ceea ce este necesar pentru recuperarea creanței și nu trebuie să existe niciun abuz legat de alegerea acestor măsuri.

Deși un creditor poate, în principiu, să pună sub sechestrul toate bunurile care aparțin debitorului, există, totuși, anumite limitări, și anume bunuri pe care legea le declară neurmăribile. Acesta este cazul, în principiu, al pensiilor de întreținere, al bunurilor mobile necesare pentru viața de zi cu zi și pentru munca debitorului, al obiectelor indispensabile unei persoane cu handicap, al unui minim de subzistență și al prestațiilor familiale, care nu pot fi puse sub sechestrul /poprite. În plus, în ceea ce privește un cont bancar, nu pot fi poprite decât sumele care depășesc venitul minim (venitul de solidaritate activă) pentru o singură persoană. În cele din urmă, o remunerație nu urmăribilă, în principiu, decât în limitele stabilite printr-un decret, în funcție de cuantumul remunerației și de persoanele aflate în întreținerea debitorului.

Antreprenorul individual beneficiază, în plus, în anumite cazuri, de o protecție specială pentru întreg patrimoniu sau pentru o parte din acesta.

În cele din urmă, măsurile de executare nu pot avea loc decât între ora 6 dimineața și ora 21 seara și nu se pot efectua în zilele de duminică și în zilele de sărbătoare legală, cu excepția cazului în care există o autorizație prealabilă din partea instanței de executare. Orice sechestrul cu o valoare mai mică de 535 EUR într-o locuință trebuie, de asemenea, să fie autorizat în prealabil de instanța de executare.

Linkuri relevante

 [Legifrance](#)

 [Site-ul Camerei naționale a executorilor judecătorești](#)

Ultima actualizare: 14/08/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Croația

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

În Republica Croația, procedurile de executare silită sunt reglementate de dispozițiile Legii privind executarea silită (*Ovršni zakon*) [*Narodne Novine* (NN; Monitorul Oficial al Republicii Croația) nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 și 73/17; denumită în continuare „OZ”]. Această lege reglementează procedura prin care instanțele și notarii publici efectuează recuperarea silită a creanțelor pe baza titlurilor executorii și a înscrisurilor autentice (procedura de executare silită), dacă nu se prevede altfel printr-o lege specială.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Procedurile de executare silită sunt efectuate de către instanțe pe baza titlurilor executorii, în timp ce notarii publici efectuează procedurile de executare silită pe baza înscrisurilor autentice.

Articolul 23 din OZ prevede ceea ce constituie un titlu executoriu, în timp ce articolul 31 din OZ prevede ceea ce constituie înscrisuri autentice.

La procedura de executare silită participă, de asemenea, Agenția Financiară (*Financijska agencija*) (denumită în continuare „Agenția”) – o entitate juridică ce desfășoară activități de executare silită în conformitate cu prevederile din OZ și cu legea care reglementează executarea fondurilor, precum și angajatorii, Institutul Croat de Asigurări de Pensii (*Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje*) și alte autorități prevăzute de lege.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

Instanțele desfășoară procedura de executare silită pe baza titlurilor executorii care, potrivit OZ, sunt următoarele:

1. hotărârile și tranzacțiile judiciare executorii,
2. tranzacțiile cu caracter executoriu menționate la articolul 186.a din Codul de procedură civilă,
3. deciziile executorii ale unei curți de arbitraj,
4. deciziile cu caracter executoriu emise în cadrul unei proceduri administrative și tranzacțiile cu caracter executoriu încheiate în cadrul unei proceduri administrative în cazul în care aceasta presupune îndeplinirea unei obligații pecuniare, cu excepția cazului în care legea prevede altfel,
5. decizia de executare silită notarială și clauza executorie notarială,
6. tranzacțiile încheiate ca urmare a procedurilor desfășurate în fața camerelor „instanțelor de onoare” (*sudovi časti*) din Republica Croația și tranzacțiile încheiate în cadrul procedurilor de mediere în conformitate cu dispozițiile legii care reglementează procedurile de mediere,
7. alte înscrisuri stabilite de lege ca având caracter executoriu.

Titlurile executorii sunt adecvate pentru executarea silită dacă precizează creditorul și debitorul, obiectul, tipul, întinderea și termenul pentru îndeplinirea obligației pecuniare.

În cazul în care titlul executoriu este o decizie prin care se solicită recuperarea unei creanțe prin plată sau printr-o acțiune, acesta trebuie să conțină, de asemenea, un termen pentru executarea voluntară și, în cazul în care termenul pentru executarea voluntară nu a fost specificat, atunci acesta este stabilit de instanță în titlul executoriu.

3.1 Procedura

Creditorul inițiază procedurile de executare silită pe baza unui titlu executoriu, formulând o cerere de executare în fața instanței. Cererile prin care se solicită declanșarea executării silite pot fi formulate de creditor personal, în calitate de parte în procedură, sau prin intermediul unui reprezentant. Procedurile de executare silită poate fi inițiate *ex officio*, atunci când acest lucru este prevăzut în mod specific de lege.

Instanțele municipale au competența materială în cadrul procedurii de executare silită, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Executarea se efectuează în limitele definite prin titlul executoriu.

Titlul executoriu trebuie să precizeze înscrisul cu caracter executoriu, respectiv autentic, pe baza căruia se desfășoară executarea silită, creditorul și partea împotriva căreia se solicită executarea (debitorul), creanța supusă executării silite, mijloacele și obiectul executării, precum și alte informații necesare pentru efectuarea executării.

3.2 Condițiile principale

Cererea prin care se solicită declanșarea executării silite trebuie să conțină cererea de executare, care va preciza titlul executoriu sau înscrisul autentic pe baza căruia se solicită executarea, creditorul și debitorul, codurile de identificare personală ale creditorului și ale debitorului, creanța a cărei realizare se solicită, mijloacele necesare pentru efectuarea executării silite și, (dacă este necesar), obiectul executării silite. Cererea trebuie să conțină alte informații prevăzute necesare pentru efectuarea executării silite.

Cererea prin care se solicită declanșarea executării silite pe baza unui înscris autentic trebuie să conțină:

1. o cerere prin care se solicită instanței să oblige debitorul să stingă creanța împreună cu orice cheltuieli aferente în termen de opt zile, iar în cazul unor litigii care implică securi și cambii, în termen de trei zile,
2. cererea executorie.

Prin urmare, principalele condiții care trebuie îndeplinite în cazul unui titlu executoriu sunt: un titlu executoriu sau un înscris autentic pe baza căruia se solicită executarea silită și o cerere executorie.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

Obiectul executării constă în drepturi și în bunuri care potrivit legii pot fi supuse executării cu scopul recuperării unei creanțe. Executarea silită este efectuată în vederea satisfacerii creanței creditorului asupra bunurilor supuse executării care constituie parte integrantă din patrimoniul debitorului.

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Pot fi supuse executării activele debitorului (bani, bunuri imobile, bunuri mobile, valori mobiliare și participări) sau anumite drepturi nepatrimoniale ale reclamantului (predarea și livrarea de bunuri mobile, eliberarea și predarea unor bunuri imobile, revenirea la locul de muncă etc.). În cursul procedurii, reclamantul poate alege bunurile pe care dorește să le pună în executare.

Bunurile care nu se află în circuitul civil nu pot fi supuse executării, astfel cum nu pot fi supuse executării nici alte bunuri a căror executare este interzisă prin legi speciale. Creanțele fiscale și alte taxe pot, de asemenea, să nu fie supuse executării silite.

Spațiile, armele și echipamentele destinate apărării, precum și spațiile destinate activității administrațiilor locale și regionale și a autorităților judiciare nu pot fi supuse executării.

Aspectul dacă un anumit bun sau un anumit drept poate fi supus executării silite, respectiv aspectul dacă executarea silită a unui bun sau a unui drept a fost limitată, este evaluat în funcție de împrejurările care existau la momentul formulării cererii de executare, cu excepția cazului în care se prevede altfel în mod explicit în OZ.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Efectele principale ale măsurilor de executare silită sunt limitarea drepturilor de dispoziție ale debitorului asupra activelor sale.

Procedurile de executare silită pentru bunuri imobile și bunuri mobile au drept rezultat vânzarea bunurilor imobile sau a bunurilor mobile cu scopul de a satisface creanța creditorului din suma obținută din această vânzare.

Procedurile de executare silită față de creanțele financiare au drept rezultat confiscarea și transferul către creditor al creanței pecuniare, până la valoarea necesară pentru a satisface această creanță.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsurile de executare silită sunt valide până la încheierea procedurii de executare silită, care are loc în momentul în care creanța creditorului a fost satisfăcută integral sau după retragerea cererii de executare de către creditor.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Debitorul are dreptul:

- să formuleze o cale de atac împotriva unui titlu executoriu emis sau
- să depună contestație împotriva deciziei unui notar public emise pe baza unui înscris autentic.

Calea de atac admisibilă și formulată în termen îndreptată împotriva unui titlu executoriu emis în temeiul unui înscris cu caracter executoriu nu suspendă procedura de executare silită.

Contestația admisibilă și formulată în termen îndreptată împotriva deciziei emise de un notar public pe baza unui înscris autentic (depusă la notarul public, dar soluționată de instanță) redirecționează procedura către un proces standard (*klasična parnica*), care va continua în fața instanței și în care părțile, devenite reclamant (fostul creditor) și pârât (fostul debitor) trebuie să își prezinte argumentele pentru a câștiga procesul. În cazul în care au fost îndeplinite condițiile preliminare prevăzute de OZ, debitorul are dreptul să suspende procedura de executare silită.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Instanța definește executarea silită prin intermediul mijloacelor și al bunurilor precizate în cererea de declanșare a procedurii de executare silită. În cazul în care se sugerează mai multe mijloace și mai multe bunuri, instanța, la sugestia debitorului, limitează executarea la mijloacele sau bunurile selectate, dacă acestea sunt considerate suficiente pentru a satisface creanța.

Unul dintre principiile de bază ale procedurii de executare silită este că, atunci când desfășoară proceduri de executare silită sau proceduri asigurătorii, instanța este obligată să respecte demnitatea debitorului, prin asigurarea faptului că executarea silită este cât mai favorabilă posibil.

Protecția debitorului este asigurată prin excluderea și limitarea bunurilor și mijloacelor prin care, sau prin utilizarea cărora, poate fi satisfăcută în mod silit creanța creditorului în cursul procedurii de executare silită, oferindu-se debitorului anumite garanții procedurale și materiale în cursul executării silite și în legătură cu aceasta. Această protecție se manifestă prin aplicarea principiului legalității atunci când se stabilește dacă executarea silită este permisă și atunci când se stabilesc bunurile și mijloacele supuse executării, precum și în cadrul procedurii utilizate pentru satisfacerea în mod silit a creanței creditorului. Potrivit articolului 91 din OZ, există limitări ale executării silite imobiliare referitoare la bunuri care nu pot să facă obiectul executării silite.

Potrivit articolului 135 din OZ, există limitări ale executării silite mobiliare referitoare la bunuri care nu pot să facă obiectul executării silite.

Există limitări în ceea ce privește executarea creanțelor pecuniare care sunt prevăzute la articolul 173 din OZ, în timp ce articolul 172 din OZ precizează care dintre veniturile debitorului sunt exceptate de la executarea silită.

Articolul 212 din OZ prevede norme speciale privind executarea silită a mijloacelor financiare care sunt exceptate de la executare sau pentru care executarea silită este limitată, în timp ce articolele 241 și 242 din OZ prevăd norme speciale privind scutirea și limitarea executării silite în cazul persoanelor juridice.

Protecția debitorilor persoane fizice în procedurile de executare silită a creanțelor pecuniare este prevăzută la articolul 75 din OZ, în timp ce protecția persoanelor juridice este prevăzută la articolul 76 din OZ.

Dispozițiile din OZ care prevăd restricțiile privind executarea silită, respectiv care exceptează anumite bunuri de la executarea silită, prevăd protecția debitorului în cursul procedurii de executare silită.

Ultima actualizare: 19/09/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Italia

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

„Executarea” corespunde etapei de executare silită a deciziilor judiciare și a altor titluri executorii (titluri de creanță, acte autentice și acte sub semnătură privată autentificate pentru anumite prestații). Această etapă - care îmbracă, în orice caz, un caracter jurisdicțional - prevede intervenția forței publice atunci când debitorul nu își achită în mod voluntar obligația.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Autoritățile competente în materie de executare sunt instanțele ordinare. Cererea de refuz al executării, vizată de articolul 47, alineatul (1), din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 [Regulamentul Bruxelles I (reformat)], trebuie adresată acestor instanțe.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

Deținerea unui titlu executoriu este o condiție necesară și suficientă pentru inițierea unei proceduri de executare. Ca regulă generală, titlurile executorii sunt prevăzute de articolul 474 din Codul de procedură civilă și includ titlurile judiciare, pe de o parte, și titlurile extrajudiciare, pe de altă parte. Printre titlurile judiciare se numără hotărârile pronunțate și actele și măsurile adoptate de o autoritate judiciară în cursul sau ca urmare a unei proceduri jurisdicționale. Titlurile extrajudiciare includ titlurile de creață, actele autentice și actele sub semnătură privată pe care părțile le pot întocmi conform voinței lor.

3.1 Procedura

Executarea este inițiată prin notificarea către debitor a titlului executoriu supus executării, după transmiterea titlului învestit cu formulă executorie, în conformitate cu articolul 475 din Codul de procedură civilă, și prin notificarea ordinului de plată; acesta din urmă constă în punerea în întârziere a debitorului de a-și onora obligațiile în termen de cel puțin zece zile, avertizându-l că, în lipsa efectuării plății la data scadență, se va trece la executarea silită conform articolului 480 din Codul de procedură civilă. Același articol dispune, la alineatul 3, că ordinul de plată trebuie să indice în mod imperativ domiciliul ales al părții reclamante în municipalitatea unde își are sediul instanța competentă să se pronunțe asupra executării. În lipsa unui domiciliu ales, contestațiile la

obligația de plată sunt de competența instanței locului unde a fost notificat actul, în timp ce notificările către partea solicitantă sunt efectuate pe lângă grefa instanței menționate. Odată îndeplinite aceste formalități, procedura de executare poate începe și, după prezentarea documentelor necesare sus-menționate, executorul judecătoresc trece la urmărirea silită într-un termen imperativ de 90 de zile începând cu data notificării ordinului de plată. În orice caz, urmărirea silită nu poate fi efectuată înainte de data-limită indicată în ordinul de plată. În lipsa instituirii urmăririi silite în termenul prescris, ordinul de plată devine caduc (articolul 481). În cursul acestei etape procedurale, este necesară asistența unui avocat.

În lipsa unei cereri de atribuire sau de vânzare în termen de patruzeci și cinci de zile de la procedura de urmărire silită, aceasta din urmă devine nulă de drept.

Prin recurgerea la autoritatea statului, procedura de executare vizează garantarea executării silite a obligațiilor neîndeplinite. Aceasta poate fi utilizată atât pentru creanțele financiare, cât și pentru obligațiile de livrare a bunurilor mobile sau de predare a bunurilor imobile și pentru obligațiile de a face care sunt nefungibile.

3.2 Condițiile principale

Condiția necesară și suficientă pentru inițierea unei proceduri de executare este deținerea unui titlu executoriu care conferă un drept „cert, lichid și exigibil” (articolul 474). Gradul de „certitudine” variază în funcție de titlu: este de la sine înțeles că o hotărâre în primă instanță (executorie cu titlu provizoriu) are un grad de certitudine mai ridicat decât un titlu de creanță sau decât tranzacții juridice înscrise în acte autentice sau în acte sub semnătură privată autentificate.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

În cursul procedurii, judecătorul responsabil cu executarea poate adopta diverse măsuri, în general sub formă de *ordinanze* (ordonanțe). Acestea variază de la măsurile necesare garantării bunei derulări a procedurii la cele cu o utilitate imediată cum ar fi, de exemplu, decretul de atribuire a bunului poprit persoanei care l-a achiziționat în cadrul unei licitații sau căreia i-a fost adjuocat.

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Pot constitui obiectul unei executări silite: a) bunurile mobile; b) bunurile imobile; c) creanțele debitorului și bunurile mobile pe care acesta din urmă le deține pe lângă un terț; d) acțiunile dintr-o societate.

Obligațiile de livrare a bunurilor mobile și de predare a bunurilor imobile, precum și obligațiile fungibile de a face și a nu face pot, de asemenea, constitui obiectul unei executări silite.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

În ceea ce privește sumele de bani, prima etapă a executării este poprirea, care face ca bunurile poprite să nu fie disponibile pentru debitorul urmărit silit. Cu alte cuvinte, toate actele de dispoziție asupra acestor bunuri devin nule de drept și nu pot fi invocate în cadrul unei contestații la executare.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Este vorba despre măsuri cu forță executorie, care permit admiterea pretențiilor creditorului și nu au, prin urmare, un caracter de constatare.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Normele juridice prevăd căi de recurs împotriva deciziilor și a actelor privind procedura de executare, pe care debitorul (și/sau terțul executat) le poate iniția pe calea contestației la executare; aceste căi de recurs pot genera două tipuri distincte de contestație:

- contestația la executare, în conformitate cu articolele 615 și 616 din Codul de procedură civilă, atunci când dreptul de a proceda la executare silită (și anume existența dreptului creditorului de a proceda la o executare silită) este contestat;

- contestația la actele executorii, în conformitate cu articolele 617 și 618 din Codul de procedură civilă, atunci când sunt invocate vicii de formă (pentru a contesta legalitatea actelor adoptate cu ocazia procedurii de executare).

Contestațiile la executare și la actele executorii care sunt formulate înainte de începerea executării silite sunt definite ca fiind contestații împotriva ordinului de plată, deoarece acestea sunt consecutive actului care anunță executarea: contestația este, într-adevăr, îndreptată împotriva ordinului de plată, prin intermediul unei citații depuse în fața instanței competente din punct de vedere material sau teritorial pentru suma în cauză, în virtutea prevederilor generale menționate în cod.

Dacă executarea este deja în curs, și anume dacă actul de urmărire silită a fost deja notificat debitorului, se formulează contestații la executare sau la actele executorii prin depunerea unui recurs specific în fața instanței înseși de executare.

Terții care pretind că au drepturi reale asupra bunurilor poprite pot formula recurs în fața instanței de executare atâta timp cât vânzarea sau atribuirea bunurilor în cauză nu a fost pronunțată.

Acest aspect este reglementat de dispozițiile prevăzute de articolele 615, 616, 617, 618 și 619 din Codul de procedură civilă.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

În afara bunurilor declarate care nu pot fi urmărite silit prin dispozițiile legale speciale, nu pot fi poprite următoarele:

1) bunurile sacre și cele care servesc practicării unui cult;

2) verigheta, hainele, lenjeria, paturile, mesele și scaunele utilizate pentru servirea mesei, garderobe, comodele, frigiderul, tigăile și plitele de bucătărie, fie că sunt pe gaz sau electrice, mașina de spălat, ustensilele de curățenie și de bucătărie, precum și mobilierul destinat aranjării acestora, în măsura în care aceste bunuri sunt indispensabile debitorului și membrilor familiei sale cu care acesta locuiește; totuși, sunt excluse mobilele - cu excepția paturilor - care au o valoare economică importantă, dată în special de valoarea lor artistică recunoscută sau de vechimea acestora (antichități);

3) alimentele și combustibilii necesari, care să îi permită debitorului și altor persoane menționate la punctul de mai sus să subziste timp de o lună.

Sunt, de asemenea, excluse mobilele (cu excepția paturilor) cu o valoare economică importantă, dată în special de valoarea lor artistică recunoscută sau de vechimea acestora).

De asemenea, nu pot fi urmărite silit: armele și obiectele pe care debitorul are obligația de a le păstra în scopul îndeplinirii unui serviciu public; decorațiunile onorifice, scrisorile, registrele și, la modul general, înscrisurile de familie, precum și manuscrisele (cu excepția cazului în care acestea fac parte dintr-o colecție).

Printre celelalte bunuri care, de asemenea, nu pot fi urmărite silit în temeiul legii, se numără printre altele: bunurile aflate în proprietatea Statului, bunurile patrimoniale indisponibile ale Statului sau ale unei alte entități publice, bunurile destinate regimului patrimonial al familiei, bunurile aparținând instituțiilor ecleziastice și edificiilor de cult.

Procedura de executare poate fi îndeplinită cu succes în momentul în care termenul de prescripție al creanței invocate s-a scurs în întregime. Termenul de prescripție variază în funcție de textul de lege invocat. Totuși, trebuie subliniat faptul că legea stabilește uneori un termen de prescripție diferit în funcție de tipul de act prin care se constată creanța de încuviințare a executării. Cu titlu de exemplu, o creanță constatată printr-o hotărâre care are autoritate de lucru judecat este prescrisă într-o perioadă de zece ani, chiar dacă legea prevede, în general, un termen mai mic pentru acest tip de creanță.

Legiuitorul a prevăzut de curând că, la cererea creditorului, președintele tribunalului din locul unde debitorul își are reședința, domiciliul, locuiește sau își are sediul poate autoriza să se efectueze cercetarea bunurilor care trebuie poprite pe cale telematică (articolul 492 *bis* din Codul de procedură civilă, cu modificările aduse prin Decretul-lege nr. 83 din 27 iunie 2015, convertit, după modificări, în Legea nr. 132 din 6 august 2015). Modalități de eșalonare a plăților în cadrul conversiei poprii au fost, de asemenea, introduse pentru executarea silită a bunurilor mobile.

Documente conexe

Codice di procedura civile (Cod de procedură civilă - articolele de la 474 la 482) (64 Kb) [it](#)

Ultima actualizare: 25/02/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [el](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Cipru

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Prin executare se înțelege realizarea cu forță a conținutului unei hotărâri judecătorești sau a unui ordin, cu sprijinul instanței judecătorești și, în anumite cazuri, cu ajutor suplimentar din partea unor organisme/servicii competente (de exemplu, registrul de cadastru). Partea la proces care a obținut o hotărâre judecătorească sau un ordin în favoarea sa poate să adopte măsuri de executare prin intermediul unei instanțe.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Serviciul judiciar (executorii judecătorești) și registrul de cadastru. În cazul executării unui ordin pentru recuperarea unor tranșe întârziate ale pensiei de întreținere, autoritatea de executare competentă este poliția.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

O hotărâre judecătorească sau un ordin devin executorii prin emiterea lor. Termenul prevăzut pentru introducerea unei căi de atac în justiție nu suspendă automat executarea, fiind necesară depunerea unei cereri specifice în acest scop de către solicitant.

3.1 Procedura

Titlurile extrajudiciare (de exemplu, decizia de arbitraj) nu sunt automat executorii, dar pot să devină astfel în urma unei proceduri judiciare care conduce la această declarație. Instanța competentă pentru emiterea ordinului prin care un titlu extrajudiciar sau o hotărâre a unei instanțe străine este declarată executorie este instanța districtuală de la domiciliul persoanei împotriva căreia se solicită executarea sau instanța de dreptul familiei în cazul unui ordin privind obligațiile de întreținere. Executarea unei hotărâri judecătorești este pusă în aplicare, de regulă, de către avocatul care s-a ocupat de cauză în fața instanței, care acționează în conformitate cu oricare dintre modalitățile prevăzute mai jos la punctul 3.1.

În cazul înregistrării și al executării unei hotărâri străine în temeiul unei convenții multilaterale sau bilaterale, procedura este inițiată de Ministerul Justiției și Ordinii Publice, în calitate de autoritate centrală, prin intermediul Serviciului juridic. În alte cazuri, procedura poate fi inițiată, de asemenea, de avocați privați. Costurile procedurii nu pot fi stabilite în avans, ci sunt calculate de către grefierul instanței pe baza reglementărilor relevante referitoare la drepturi și sunt plătite de partea care a pierdut.

Executarea este pusă în aplicare, în principal, de executorii judecătorești, de funcționari și de membrii titulari ai personalului din justiție. Pentru a accelera procedurile de executare, notificarea actelor în toate cauzele civile a fost încredințată, începând cu 1996, unor societăți de executori privați, permițând astfel executorilor judecătorești să se concentreze asupra executării hotărârilor.

3.2 Condițiile principale

Atunci când este vorba despre executarea unei hotărâri între părți în Cipru, condițiile variază în funcție de caz. O hotărâre judecătorească este obligatorie, la fel ca notificarea hotărârii care creează obligația și refuzul/omisiunea de către părât de a plăti suma indicată în hotărâre.

Condițiile referitoare la emiterea unui ordin de executare a unei hotărâri pronunțate într-o țară terță sunt prevăzute, în general, în convenția relevantă. O condiție prevăzută, de regulă, în acest caz este ca părâtul să fi fost informat în mod corespunzător cu privire la procedura inițiată împotriva sa în țara străină.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Conturile bancare, titlurile de capital, vehiculele de transport înmatriculate, bunurile imobile și alte bunuri pot face obiectul unei executări. Sunt insesizabile obiectele foarte personale care sunt absolut indispensabile pentru supraviețuire sau pentru exercitarea profesiei persoanei împotriva căreia se solicită executarea.

Măsurile de executare sunt următoarele:

ordin de punere sub sechestru și de vânzare de bunuri mobile

ordinul de restituire de bunuri mobile (în cazul în care bunul mobil făcea obiectul acțiunii în justiție, de exemplu, în cazul unei acțiuni pentru încălcarea unui contract de închiriere-vânzare, obiectul închirierii-vânzării)

ordin de punere sub sechestru a unui terț

ordin de plată prin rate lunare a datoriei indicate în decizie

ordin de prelevare din salariul lunar al debitorului indicat în decizie (notificat angajatorului pentru executare)

ordin de restituire a posesiei unui bun imobil

ordin de vânzare a unui bun imobil

ordin de punere sub sechestru a unui bun imobil (eliberat la cererea debitorului indicat în decizie, în momentul în care instanța este convinsă de faptul că veniturile obținute din bunul imobil pot, într-o perioadă de până la trei ani, să acopere datoria, dobânzile și toate costurile menționate în hotărâre)

sarcina creată asupra bunului imobil prin înscrierea asupra acestuia a hotărârii judecătorești

procedura de insolvență

procedura de dizolvare a unei societăți

În cazul unui ordin privind pensiile de întreținere, executarea include, de asemenea, posibilitatea de a solicita emiterea unui ordin de reținere împotriva debitorului pensiei de întreținere.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Debitorul, precum și orice terț are obligația de a respecta decizia prin care se dispune măsura de executare. Dacă debitorul refuză sau omite să respecte ordinul de instituire a măsurilor de executare, împotriva sa poate fi introdusă o procedură care poate conduce la reținerea sa pentru nerespectarea unui ordin judecătorec.

Banca notificată cu privire la un ordin de punere sub sechestru a unui terț este obligată să blocheze contul relevant, cu excepția cazului în care are motive să conteste ordinul. În acest caz, banca trebuie să compare în fața instanței care a emis ordinul și să demonstreze de ce acesta nu poate fi aplicat.

Un ordin care nu a fost contestat devine absolut și dobândește autoritate de lucru judecat.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsurile de executare sunt valabile timp de șase (6) luni de la adoptarea lor. Hotărârea judecătorească pe baza căreia au fost adoptate măsurile de executare este valabilă timp de șase (6) ani de la data la care a fost pronunțată. În caz de neexecutare în acest termen, instanța poate reînnoi hotărârea, în conformitate cu norma 40D.8 din normele de procedură civilă.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

După caz, poate fi introdusă o cale de atac, de exemplu pentru a solicita suspendarea executării, anularea înscrierii etc.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

În scopul protejării debitorului, sunt insesizabile efectele personale care sunt absolut necesare pentru supraviețuirea acestuia sau pentru exercitarea activității sale profesionale.

De asemenea, în cazul în care debitorul este o autoritate publică sau un serviciu public, sunt insesizabile obiectele și echipamentele esențiale și critice pentru comunitate, inclusiv echipamente care aparțin forțelor armate și forțelor de securitate, obiectele cu valoare artistică, arheologică, culturală, religioasă și istorică și rezervele valutare.

În plus, executarea unui ordin de punere sub sechestru și de vânzare a unui bun mobil se efectuează între răsăritul și apusul soarelui.

Bunurile care au făcut obiectul unei puneri sub sechestru (altele decât bani sau titluri de valoare) pot fi vândute numai după expirarea unei perioade de cel puțin trei zile începând din ziua următoare punerii sub sechestru, cu excepția cazului în care acestea sunt expuse la uzură sau dacă proprietarul solicită acest lucru în scris; până în momentul în care se încheie vânzarea, bunurile trebuie să fie plasate într-un loc adecvat sau să rămână sub supravegherea unei persoane competente.

Ultima actualizare: 13/05/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Letonia

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Executarea reprezintă o etapă în cadrul acțiunii civile în care executorii judecătorești execută o hotărâre a unei instanțe, a unei alte instituții sau a unor funcționari în cazul în care un debitor (pârât) nu se supune de bunăvoie hotărârii respective în termenul stabilit prin lege sau de instanță.

Pentru informații privind măsurile de executare pe care un executor judecătorec are dreptul să le aplice, consultați secțiunea „Profesii juridice: Letonia”.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Executorii judecătorești execută deciziile instanțelor și ale altor instituții și efectuează alte activități prevăzute de lege.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

Deciziile judiciare au caracter executoriu după intrarea lor în vigoare, cu excepția cazurilor în care legislația sau hotărârile judecătorești prevăd executarea lor imediată. Executorii judecătorești au dreptul de a iniția procedurile de executare pe baza unui titlu executoriu.

În cadrul procedurii de executare a hotărârilor judecătorești, trebuie executate următoarele decizii ale instanțelor, ale judecătorilor și ale altor instituții:

- hotărâri judecătorești și decizii ale instanței sau ale judecătorilor în cauze civile și administrative;
- decizii ale instanței și decizii sau ordonanțe ale procurorilor în cauze penale privind recuperarea bunurilor;
- decizii ale judecătorilor sau ale instanței în cauze privind încălcări administrative referitoare la recuperarea bunurilor;
- decizii ale instanței privind aprobarea tranzacțiilor judiciare;
- decizii ale curților permanente de arbitraj;
- hotărâri ale instanțelor sau ale autorităților competente străine și ale curților de arbitraj străine în cazurile prevăzute de lege;
- o decizie a instanței privind impunerea unor sancțiuni procedurale - amenzi;
- hotărâri ale comisiilor privind litigiile de muncă;
- decizii ale autorităților naționale de reglementare a serviciilor publice (denumite în continuare „autoritățile de reglementare”) privind conflictele și soluționarea litigiilor.

Cu excepția unor dispoziții legale contrare, procedurile de executare a hotărârilor judecătorești se aplică și în cazul următoarelor:

- decizii ale instituțiilor și ale funcționarilor în cauze privind încălcări administrative și încălcări ale legislației, în cazurile prevăzute de lege;
- acte administrative referitoare la plăți emise de autorități și de funcționari împuterniciți de către stat;
- decizii ale membrilor profesiiilor juridice (notari, avocați, executori judecătorești) privind remunerarea profesională, remunerarea pentru asistența juridică acordată și rambursarea cheltuielilor legate de serviciile prestate și taxele de timbru;
- acte adoptate de Consiliu, de Comisie sau de Banca Centrală Europeană în temeiul articolului 299 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;
- actele notariale întocmite în temeiul procedurii prevăzute în secțiunea D1 din Legea privind notarii.

Un titlu executoriu este:

- un titlu executoriu emis în cauze civile sau administrative în baza unei hotărâri a instanței sau a unei decizii pronunțate de instanță sau de un judecător sau în cauze penale în baza unei decizii a instanței de aprobare a unei tranzacții judiciare, a unei decizii pronunțate de o curte permanentă de arbitraj, a unei hotărâri pronunțate de o comisie privind litigiile de muncă, a unei decizii a autorităților de reglementare privind conflictele și soluționarea litigiilor, a unei hotărâri pronunțate de o instanță străină sau de o curte de arbitraj străină, precum și a actelor adoptate de Consiliu, de Comisie sau de Banca Centrală Europeană în temeiul articolului 299 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;
- o hotărâre a unei instituții sau a unui funcționar în cauze privind încălcări administrative și încălcări ale legislației;
- o decizie a unei instanțe sau a unui judecător în cauze privind încălcări administrative;
- un extras dintr-o decizie sau o ordonanță a unui procuror în cauze penale privind recuperarea bunurilor;
- un titlu executoriu emis în baza unui act administrativ [articolul 539 alineatul (2) din Codul de procedură civilă];
- o hotărâre a unui judecător privind executarea necontestată a pasivelor, executarea pasivelor în cadrul procedurilor preventive sau vânzarea voluntară prin licitație a bunurilor imobile în cadrul procedurilor judiciare;
- o decizie a instanței privind impunerea unor sancțiuni procedurale - amenzi;
- o cerere emisă de un notar, de un avocat sau de un executor judecătorec;
- un titlu executoriu european emis de o instanță străină sau de o autoritate competentă străină în temeiul Regulamentului (CE) nr. 805/2004 al Parlamentului European și al Consiliului;

un certificat emis de o instanță străină sau de o autoritate competentă străină în temeiul articolului 41 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului;

un certificat emis de o instanță străină sau de o autoritate competentă în temeiul articolului 42 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului;

un certificat emis de o instanță, inclusiv o instanță străină, în temeiul articolului 20 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 861/2007 al Parlamentului European și al Consiliului;

un ordin de plată emis de o instanță, inclusiv o instanță străină, în temeiul articolului 18 din Regulamentul (CE) nr. 1896/2006 al Parlamentului European și al Consiliului;

o hotărâre a instanței privind autorizarea creditorului garantat să vândă bunul gajat al debitorului în cadrul procedurii de protecție juridică [articolul 37 alineatul (2) din Legea privind insolvența];

un extras din hotărârea pronunțată de o instanță străină sau autoritate competentă străină în temeiul articolului 20 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 4/2009 al Consiliului;

un extras din instrumentul autentic emis de o autoritate competentă străină în temeiul articolului 48 din Regulamentul (CE) nr. 4/2009 al Consiliului; instrumentul uniform care permite executarea în statul membru solicitat, stabilit în conformitate cu modelul prevăzut în anexa II la Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1189/2011 al Comisiei din 18 noiembrie 2011;

actele notariale de executare silită emise în temeiul procedurii prevăzute în secțiunea D1 din Legea privind notarii;

un certificat emis de o instanță străină sau de o autoritate competentă străină în temeiul articolului 53 sau al articolului 60 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială;

un extras dintr-o decizie a unei autorități competente a unui stat membru al Uniunii Europene sau a unui stat din Spațiul Economic European privind impunerea unei amenzi administrative care se referă la încălcări privind detașarea angajaților și care este primită în Sistemul de informare al pieței interne (IMI);

partea A a ordonanței asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare emisă de o instanță, inclusiv de o instanță străină, în temeiul articolului 19 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 655/2014 al Parlamentului European și al Consiliului.

3.1 Procedura

Deciziile judiciare și extrajudiciare au caracter executoriu după intrarea lor în vigoare, cu excepția cazurilor în care legislația sau hotărârile judecătorești prevăd executarea lor imediată. În cazul în care este prevăzut un termen de executare voluntară pentru executarea unei hotărâri judecătorești și aceasta nu este executată, instanța emite un titlu executoriu la expirarea perioadei de executare voluntară. Executorii judecătorești au dreptul de a iniția procedurile de executare pe baza unui titlu executoriu.

Titlul executoriu se eliberează agentului de recuperare a creanțelor, la cerere, de către instanța pe rolul căreia se află cauza la momentul respectiv. Pentru fiecare hotărâre se emite un singur titlu executoriu. Dacă hotărârea trebuie să fie executată în locuri diferite, dacă oricare dintre părțile hotărârii trebuie să fie executată imediat sau dacă hotărârea dă câștig de cauză mai multor reclamanți sau mai multor părți, instanța trebuie să emită mai multe titluri executorii, la cererea agentului de recuperare a creanțelor. Atunci când se emit mai multe titluri executorii, locul exact al executării sau partea din hotărâre care trebuie să fie executată în conformitate cu titlul executoriu trebuie să fie specificat(ă) în fiecare dintre respectivele titluri executorii. În cazul obligațiilor solidare, trebuie să fie menționat părătul împotriva căruia este pusă în aplicare executarea conform titlului executoriu în cauză.

Pentru a iniția procedura de executare a unei hotărâri, titlul executoriu eliberat agentului de recuperare a creanțelor sau reprezentantului autorizat al acestuia trebuie să fie înmănat unui executor judecătoresc, împreună cu o cerere.

3.2 Condițiile principale

Legea privind executorii judecătorești și Regulamentul nr. 202, intitulat „Regulament privind păstrarea evidențelor executorilor judecătorești autorizați”, adoptat de Consiliul de Miniștri la 14 martie 2006, reglementează aspectele generale legate de activitatea și păstrarea evidențelor executorilor judecătorești autorizați.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

Aplicarea măsurilor de executare prevăzute în Legea de procedură civilă în cadrul procedurii de executare a deciziilor instanțelor și ale altor instituții vizează restricționarea drepturilor debitorului cu intenția de a restabili echilibrul între drepturile persoanei ale cărei drepturi civile sau interese protejate prin lege au fost implicate și obligația debitorului de a se conforma deciziei instanței (sau a unei alte instituții).

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Executorii judecătorești au dreptul să inițieze proceduri de executare a bunurilor mobile ale debitorului, inclusiv a bunurilor acestuia date spre păstrare altor persoane, a bunurilor necorporale, a sumelor de bani datorate debitorului de către alte persoane (plăți în contul serviciilor prestate, plăți echivalente, alte venituri ale debitorului, investiții în cadrul instituțiilor de credit) și a bunurilor imobile.

Anumite bunuri stabilite prin lege și anumite obiecte aflate în proprietatea integrală sau parțială a debitorului nu pot face obiectul acțiunii de executare întreprinse în temeiul titlurilor executorii (de exemplu, mobilierul și echipamentele din locuință, articolele de îmbrăcăminte, hrana, cărțile, instrumentele și uneltele de care debitorul are nevoie în activitatea pe care o desfășoară în mod curent pentru a-și câștiga existența etc.).

Următoarele obiecte care aparțin integral sau parțial debitorului nu fac obiectul acțiunii de executare în temeiul titlurilor executorii:

mobilierul și echipamentele din locuință, articolele de îmbrăcăminte necesare debitorului, membrilor familiei acestuia și persoanelor aflate în grija sa:

îmbrăcăminte, încălțăminte și lenjerie de corp necesare pentru uz zilnic;

lenjerie de pat, îmbrăcăminte de noapte și prosoape;

ustensile de bucătărie și tacâmuri necesare pentru uzul zilnic;

mobilier - un pat și un scaun per persoană, precum și o masă și un dulap per familie;

toate accesoriile pentru copii.

produsele alimentare din casă în cantitatea necesară pentru întreținerea debitorului și a membrilor familiei acestuia pentru o perioadă de trei luni;

suma de bani echivalentă salariului lunar minim pentru debitor, fiecare membru al familiei sale și persoanele aflate în grija acestuia. În cazurile privind recuperarea creanțelor de întreținere pentru copiii minori sau în beneficiul Administrației fondului de garantare a creanțelor de întreținere, suma de bani este echivalentă cu 50 % din salariul minim lunar pentru debitor, fiecare membru al familiei sale și persoanele aflate în grija acestuia;

o vacă sau o capră și un porc per familie, precum și hrana în cantitatea necesară până la strângerea noilor furaje sau până când animalele sunt scoase la pășunat;

cantitatea de combustibil necesară pentru prepararea hranei pentru familie și pentru încălzirea spațiilor de locuit pe durata sezonului rece;

cărțile, instrumentele și mijloacele necesare debitorului în activitatea sa zilnică pentru asigurarea mijloacelor necesare de subsistență;

materialele agricole, și anume uneltele agricole, mașinile agricole, animalele și semințele necesare pentru fermă, împreună cu cantitatea de furaje necesară pentru întreținerea animalelor din respectiva fermă până la o nouă recoltă. În orientările emise de Ministerul Agriculturii sunt prevăzute uneltele agricole, numărul de animale, precum și cantitatea de hrană care trebuie considerate ca fiind necesare; bunurile mobile care, în conformitate cu dreptul civil, sunt recunoscute ca fiind accesorii bunurilor imobile - separate de astfel de bunuri imobile; locurile de cult și obiectele rituale.

În mod similar, acțiunea de executare nu poate avea ca obiect:

plățile compensatorii, ajutorul de deces, beneficiul în sumă forfetară acordat soțului supraviețuitor, prestațiile sociale, sprijinul acordat de stat pentru un copil având boala celiacă, pensia de urmași și indemnizația de urmaș;

compensațiile pentru uzura instrumentelor aparținând unui angajat și alte compensații în conformitate cu legile și actele administrative care reglementează relațiile de muncă;

sumele care urmează să fie plătite unui angajat pentru deplasări în interes de serviciu, transfer și repartizare la un loc de muncă situat într-o altă zonă; prestațiile de asistență socială;

pensia alimentară în cuantumul pensiei alimentare minime prevăzute de Consiliul de Miniștri care, pe baza unei hotărâri judecătorești sau a unei decizii adoptate de Administrația fondului de garantare a creanțelor de întreținere, trebuie să fie plătită de unul dintre părinți, precum și pensia alimentară plătită de Administrația fondului de garantare a creanțelor de întreținere.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Atunci când se declanșează o acțiune de executare a bunurilor mobile, a bunurilor imobile sau a veniturilor unui debitor, acesta nu mai are dreptul de a le gestiona după cum dorește.

În cazul în care cerințele sau ordinele executorului judecătoresc nu sunt îndeplinite, acesta întocmește un document și îl înaintează instanței pentru a pronunța o hotărâre privind răspunderea. Instanța poate impune părților vinovate plata unei amenzi, în valoare de până la 360 EUR în cazul persoanelor fizice sau de până la 750 EUR în cazul funcționarilor. Decizia instanței poate face obiectul unei căi de atac subsidiare (*blakus sūdzība*).

În anumite categorii de cauze, pot fi prevăzute sancțiuni specifice pentru nerespectarea cerințelor executorului judecătoresc.

În cazul în care executorul judecătoresc întâmpină rezistență în desfășurarea procedurilor de executare, acesta poate solicita sprijin din partea poliției.

Dacă debitorul nu se prezintă în fața executorului judecătoresc după ce a fost citat sau dacă refuză să furnizeze explicațiile sau informațiile solicitate în baza legii, executorul judecătoresc are dreptul de a face apel la instanță pentru ca aceasta să pronunțe o hotărâre cu privire la răspunderea persoanei vizate.

Instanța poate adopta o hotărâre prin care să oblige debitorul să se prezinte și prin care să impună plata unei amenzi, de până la 80 EUR în cazul persoanelor fizice sau de până la 360 EUR în cazul funcționarilor. Decizia instanței poate face obiectul unei căi de atac subsidiare.

Dacă se dovedește că un debitor a furnizat în mod deliberat informații false, executorul judecătoresc trebuie să sesizeze parchetul.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Un titlu executoriu poate fi înaintat spre executare în termen de 10 ani de la intrarea în vigoare a hotărârii instanței sau a judecătorului, cu excepția cazului în care normele de reglementare prevăd alte termene. În cazul în care hotărârea instanței impune plata în rate, titlul executoriu rămâne în vigoare pe durata întregii perioade de plată, iar termenul de 10 ani începe să curgă de la data scadenței fiecărei plăți.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Procedura de executare este inițiată în baza unui titlu executoriu valabil emis de o instanță sau de o altă instituție. Persoana căreia instanța sau o altă instituție i-a impus printr-o decizie o obligație poate să atace (conteste) decizia respectivă în cadrul procedurii generale prevăzute în actele de reglementare privind atacarea (contestarea) deciziilor pronunțate de instanțe sau de alte instituții.

La cererea unei părți a cauzei și ținând seama de situația patrimonială a părților sau de alte circumstanțe, instanța care a judecat o anumită cauză are dreptul să pronunțe o decizie de amânare a executării hotărârii, de executare eșalonată sau de modificare a formei sau a procedurii de executare a hotărârii.

O instanță superioară poate fi sesizată în termen de 10 zile cu o cale de atac subsidiară împotriva unei decizii de amânare a executării unei hotărâri, de executare eșalonată sau de modificare a formei sau a procedurii de executare a hotărârii. În cazul în care există circumstanțe care afectează sau împiedică executarea hotărârii unei instanțe, executorul judecătoresc are, de asemenea, dreptul să adreseze instanței care a judecat cauza o propunere de amânare a executării hotărârii, de executare eșalonată sau de modificare a formei sau a procedurii de executare a hotărârii.

Executorul judecătoresc poate amâna executarea hotărârii în temeiul unei cereri depuse de agentul de recuperare a creanțelor sau al unei decizii a instanței ori a judecătorului privind suspendarea executării sau suspendarea acțiunii de vânzare a proprietății ori în temeiul unei decizii a instanței de amânare a executării sau de executare eșalonată a hotărârii.

Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Un **creditor** sau un **debitor** poate contesta acțiunile unui executor judecătoresc în ceea ce privește executarea unei hotărâri judecătorești sau refuzul executorului judecătoresc de a efectua astfel de acțiuni, cu excepția celor privind o licitație nevalabilă, prin depunerea unei cereri motivate la instanța districtuală pe raza căreia este stabilit executorul judecătoresc în termen de 10 zile începând de la data la care sunt întreprinse acțiunile contestate sau de la data la care un reclamant, care nu a fost notificat cu privire la momentul și locul acțiunilor care trebuie întreprinse, este informat cu privire la aceste acțiuni. Contestația trebuie să fie examinată în cadrul unei ședințe de judecată în termen de 15 zile. Debitorul, creditorul și executorul judecătoresc trebuie să fie notificați cu privire la ședința de judecată. Neprezentarea acestora nu împiedică examinarea chestiunii în cauză.

Pe baza unei cereri motivate din partea persoanei care înaintează contestația, un judecător poate lua o decizie privind suspendarea procedurii de executare, interdicția de a transfera bani către un executor judecătoresc, un creditor sau un debitor ori suspendarea vânzării proprietății. Decizia este executorie imediat după pronunțare.

Decizia instanței poate face obiectul unei căi de atac subsidiare.

Linkuri

<http://www.tm.gov.lv/> – site-ul web al Ministerului de Justiție

<http://www.lzti.lv/> – Consiliul executorilor judecătorești autorizați din Letonia

<http://www.tiesas.lv/> – portalul instanțelor din Letonia

Ultima actualizare: 05/06/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la

traducătorii noștri.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Luxemburg

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Dacă debitorul nu respectă în mod voluntar o hotărâre judecătorească, creditorul poate solicita executarea respectivei hotărâri. Această procedură se numește executare silită.

Pentru ca o hotărâre judecătorească să aibă forță executorie, ea trebuie să fie învestită cu formulă executorie și să fi fost comunicată sau notificată în mod reglementar.

Forța executorie se suspendă pentru o săptămână începând de la data pronunțării hotărârii și/sau prin exercitarea efectivă a unei căi de atac, cu excepția cazului în care hotărârea este executorie cu titlu provizoriu.

De obicei, executarea silită este folosită pentru recuperarea unor sume de bani, dar ea poate servi, de asemenea, la îndeplinirea unui act.

Când o persoană este obligată la plata unei sume de bani, acțiunea în justiție vizează activele debitorului și se numește sechestru.

Cu toate acestea, există alte măsuri de executare, mai specifice: poprirea, sechestrul asupra fructelor neculese și asupra recoltei, sechestrul asupra rentei, asupra bunurilor imobiliare, asupra bunurilor unui chiriaș, asupra bunurilor unei persoane cu domiciliul în altă localitate, sechestrul asigurător în vederea revindicării, poprirea asupra veniturilor salariale, sechestrul asupra navelor de navigație interioară și sechestrul în cadrul protecției drepturilor de proprietate intelectuală.

Formele de sechestru utilizate cel mai frecvent în Luxemburg sunt poprirea și sechestrul asupra bunurilor în vederea vânzării acestora la licitație.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Executorii judecătorești sunt singurii care au competența de a asigura executarea hotărârilor judecătorești declarate executorii de către o instanță din Luxemburg, în conformitate cu legea acestui stat, sau de către o instanță din alt stat membru al Uniunii Europene, în conformitate cu legislația UE în materie civilă și comercială, a acordurilor rezultate în urma medierii în materie civilă și comercială care au forță executorie, precum și a altor acte și titluri executorii.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

3.1 Procedura

Hotărârile judecătorești pronunțate și actele întocmite în Marele Ducat al Luxemburgului

Acestea sunt executorii în Marele Ducat al Luxemburgului, fără a fi nevoie de o aprobare oficială și de încuviințarea executării, chiar dacă executarea are loc în afara jurisdicției instanței care a pronunțat hotărârea sau în afara teritoriului pe care au fost întocmite actele.

Prin înmânarea actului sau a hotărârii, executorul judecătorec este împuternicit pentru toate tipurile de executare, cu excepția sechestrului asupra bunurilor imobiliare și a privării de libertate, pentru care este necesară o competență specială.

Hotărârile judecătorești străine care fac obiectul unui tratat sau al unui act al Uniunii ce prevede o procedură de exequatur

Hotărârile judecătorești în materie civilă și comercială pronunțate într-un alt stat, care sunt executorii în statul respectiv și care, în special, în conformitate cu - Convenția de la Bruxelles din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, astfel cum a fost modificată prin convențiile de aderare a noilor state membre la această convenție,

- Convenția de la Lugano din 16 septembrie 1988 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială,

- Convenția din 29 iulie 1971 dintre Marele Ducat al Luxemburgului și Republica Austria privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și a actelor autentice în materie civilă și comercială,

- Tratatul din 24 noiembrie 1961 dintre Belgia, Țările de Jos și Luxemburg privind competența judiciară, falimentul, valabilitatea și executarea hotărârilor judecătorești, ale sentințelor arbitrale și actelor autentice, în măsura în care este în vigoare,

- sau Convenția de la Haga din 2 octombrie 1973 privind recunoașterea și executarea hotărârilor privind obligațiile de întreținere,

înrutesc condițiile pentru a fi recunoscute și executate în Luxemburg, devin executorii în formele prevăzute de dispozițiile articolelor 680-685 din Noul cod de procedură civilă.

Hotărârile judecătorești în materie civilă și comercială pronunțate într-un stat membru al Uniunii Europene, care sunt executorii în respectivul stat membru și care, în temeiul Regulamentului nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, înrutesc condițiile pentru a fi recunoscute și executate în Luxemburg, devin executorii în formele prevăzute în regulamentul menționat.

Regulamentul (CE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, denumit „reformare a Regulamentului Bruxelles I”, a abrogat Regulamentul (CE) nr. 44/2001. Cu toate acestea, Regulamentul (CE) nr. 44/2001 continuă să se aplice hotărârilor pronunțate în cadrul acțiunilor judiciare intentate, actelor autentice întocmite sau înregistrate în mod oficial și tranzacțiilor judiciare aprobate sau încheiate înainte de 10 ianuarie 2015 care intră în domeniul de aplicare al regulamentulului respectiv.

Hotărârile judecătorești în materie civilă pronunțate într-un stat membru al Uniunii Europene, care sunt executorii în respectivul stat membru și care, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 650/2012 al Consiliului din 4 iulie 2012 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și acceptarea și executarea actelor autentice în materie de succesiuni și privind crearea unui certificat european de moștenitor, înrutesc condițiile pentru a fi recunoscute și executate în Luxemburg, devin executorii în formele prevăzute în regulamentul menționat.

Hotărârile pronunțate într-un stat membru care nu are obligații în temeiul Protocolului de la Haga privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere, încheiat la 23 noiembrie 2007, în sensul capitolului IV secțiunea 2 din Regulamentul (CE) nr. 4/2009 din 18 decembrie 2008 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere, care înrutesc condițiile pentru a fi recunoscute și executate în Luxemburg, devin executorii în formele prevăzute în regulamentul menționat.

Hotărâri străine supuse unui act al Uniunii care prevede eliminarea procedurii de exequatur

La 12 decembrie 2012, Parlamentul European și Consiliul au adoptat Regulamentul (CE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, denumit „reformare a Regulamentului Bruxelles I”. Conform articolului 36 din acest regulament, hotărârile judecătorești pronunțate într-un stat membru se recunosc în celelalte state membre fără a fi necesară vreo procedură specială (eliminarea procedurii de exequatur). Regulamentul este aplicabil în toate statele membre ale Uniunii Europene începând de la 10 ianuarie 2015 și în condițiile prevăzute de acesta.

Hotărârile pronunțate într-un stat membru care are obligații în temeiul Protocolului de la Haga privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere, încheiat la 23 noiembrie 2007, în sensul capitolului IV secțiunea 1 din Regulamentul (CE) nr. 4/2009 din 18 decembrie 2008 privind competența, legea aplicabilă,

recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere, sunt recunoscute în Luxemburg fără a fi necesară vreo procedură specială și fără a fi posibilă contestarea recunoașterii hotărârilor.

3.2 Condițiile principale

Nu se va institui sechestrul asupra bunurilor mobile sau imobiliare în absența unui titlu executoriu emis în temeiul legii luxemburgheze sau a unei creanțe lichide și certe; în cazul în care creanța exigibilă nu reprezintă o sumă de bani, după sechestrul, se va suspenda orice procedură ulterioară, până la evaluarea creanței.

Hotărârile care dispun ridicarea sechestrului, radierea înscrierii unei ipotece, plata sau îndeplinirea oricărui alt act de către o terță parte sau în numele acesteia nu devin executorii pentru partea terță sau împotriva acesteia nici după depășirea termenelor de contestație sau de introducere a unei căi de atac decât pe baza certificatului întocmit de către avocatul pledant („avoué”) al reclamantului, cuprinzând data la care a fost comunicată hotărârea la domiciliul părții obligate și pe baza atestării de către greșier a faptului că împotriva hotărârii nu s-a introdus nici contestație și nici o cale de atac.

Dacă din certificat rezultă că nu s-a introdus nici contestație și nici o cale de atac, organul care instituie sechestrul, custodele sau orice altă persoană trebuie să respecte hotărârea.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Bunuri care pot fi sechestrate

Pot fi sechestrate numai bunurile mobile sau imobiliare pe care le posedă debitorul, nu și cele care aparțin unei părți terțe. În schimb, nu contează unde se găsesc bunurile debitorului în momentul sechestrului, așadar, ele pot fi sechestrate și dacă se află la o parte terță.

Bunuri care nu pot fi sechestrate

Articolul 728 din Noul cod de procedură civilă prevede că, pe lângă bunurile declarate prin legi speciale ca fiind imposibil de sechestrat, nu pot fi sechestrate următoarele bunuri:

obiectele pe care legea luxemburgheză le declară imobile prin destinație;

bunurile mobile cum ar fi patul, îmbrăcămintea, piesele de mobilier necesare pentru depozitarea acesteia, mașina de spălat rufe, mesele și scaunele care permit familiei să servească masa în comun.

Obiectele menționate mai sus nu pot fi sechestrate, indiferent de calitatea creditorului, chiar dacă acesta este statul, cu excepția anumitor creanțe enumerate exhaustiv de lege.

Pentru a evita situația în care creditorul ar pune sechestrul asupra tuturor mijloacelor de subsistență ale debitorului, un regulament al Marelui Ducat al Luxemburgului stabilește ratele pentru cesiunea și poprirea salariilor, pensiilor și rentelor. Legea a organizat poprirea remunerațiilor periodice protejate (salarii, rente, pensii). Aceste venituri periodice nu pot fi sechestrate integral, ci numai până la un anumit plafon, determinat în funcție de tranșele stabilite prin regulament al Marelui Ducat al Luxemburgului. Astfel, debitorului îi rămâne un venit minim, care îi permite să supraviețuiască.

Izolarea veniturilor

Izolarea veniturilor este menită să protejeze persoana împotriva căreia s-a dispus sechestrul de consecințele indisponibilizării totale a activelor sale. Aceasta permite judecătorului să limiteze valoarea sumelor poprite.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Din momentul în care s-a pus sechestrul asupra bunurilor, debitorul își pierde dreptul de a renunța la acestea. Cu toate acestea, punerea sub sechestrul nu creează niciun drept de preferință pentru creditorul în beneficiul căruia s-a dispus sechestrul. Decăderea din drepturi a debitorului înseamnă că acesta nu poate vinde, înstrăina sau constitui o ipotecă asupra bunurilor sechestrate. Bunurile sechestrate pot fi ridicate imediat. Debitorul rămâne proprietarul lor până la vânzarea forțată, fără a păstra neapărat bunurile sechestrate în posesia sa. Situația nu se schimbă din punct de vedere practic, ci din punct de vedere juridic.

În cazul încălcării acestei decăderi din drepturi, măsurile luate de persoana împotriva căreia s-a dispus sechestrul nu sunt opozabile creditorului în beneficiul căruia s-a efectuat sechestrul.

Totuși, decăderea din drepturi este relativă, în sensul că nu se aplică decât în beneficiul creditorului pentru care s-a efectuat sechestrul. Ceilalți creditori trebuie întotdeauna să se adapteze la fluctuațiile în activele debitorului. Totuși, aceștia pot participa cu ușurință la sechestrul care a fost deja instituit.

Decăderea din drepturi este prima etapă a procedurii de vânzare a bunurilor. Bunurile sunt plasate sub controlul instanței. Prin urmare, sechestrul asupra bunurilor în vederea vânzării acestora la licitație îndeplinește, totodată, în primul rând, o funcție de precauție.

În ceea ce privește poprirea, trebuie precizat faptul că această formă de sechestrul elimină orice control asupra întregii creanțe care face obiectul sechestrului, indiferent de valoarea acesteia. Partea terță care face obiectul sechestrului poate, în schimb, să depună o sumă suficientă sub formă de depozit (izolare).

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Titlurile executorii emise în conformitate cu legea luxemburgheză nu se prescriu, nici nu se perimează odată cu trecerea timpului.

Autorizațiile președintelui Curții Comerciale de instituire a sechestrului asigurător devin caduce dacă măsura asigurătorie nu este luată în termenul stabilit prin ordonanță.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Împotriva ordonanței emise de către președintele Tribunalului Comercial care autorizează un sechestrul asigurător se poate introduce o contestație sau o cale de atac.

În ceea ce privește sechestrul asupra bunurilor în vederea vânzării acestora la licitație, debitorul poate introduce o acțiune invocând dificultatea de punere în executare (*action en difficulté d'exécution*), fie o contestație împotriva vânzării obiectelor sechestrate.

De asemenea, părțile terțe pot introduce o acțiune incidentală, și anume o contestație privind vânzarea obiectelor sechestrate, prin care să solicite ca respectivele obiecte să le revină.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Conform articolului 590 din Noul cod de procedură civilă, debitorul se poate opune executării provizorii, dacă aceasta a fost dispusă în afara cazurilor prevăzute de lege. În acest scop, debitorul poate sesiza instanța de apel în vederea obținerii unei interdicții privind executarea provizorie. Această posibilitate se aplică numai în materie civilă și este exclusă în materie comercială prin articolul 647 din Codul comercial.

Articolul 703 alineatul (2) din Noul cod de procedură civilă prevede procedura de izolare a veniturilor. Izolarea veniturilor este menită să protejeze persoana împotriva căreia s-a dispus sechestrul de consecințele indisponibilizării totale a activelor sale. Aceasta permite judecătorului să limiteze valoarea sumelor poprite.

Pentru a evita situația în care creditorul ar pune sechestrul asupra tuturor mijloacelor de subzistență ale debitorului, un regulament al Marelui Ducat al Luxemburgului stabilește ratele pentru cesiunea și poprirea salariilor, pensiilor și rentelor. Legea a organizat poprirea remunerațiilor periodice protejate (salarii, rente, pensii). Aceste venituri periodice nu pot fi sechestrate integral, ci numai până la un anumit plafon, determinat în funcție de tranșele stabilite prin regulament al Marelui Ducat al Luxemburgului. Astfel, debitorului îi rămâne un venit minim, care îi permite să supraviețuiască.

Linkuri utile

<http://www.legilux.lu/>

Ultima actualizare: 25/04/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Ungaria

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Executarea este o procedură civilă necontencioasă prin intermediul căreia Statul invocă, prin măsuri coercitive, respectarea obligațiilor prevăzute de hotărârile judecătorești și deciziile notariale, precum și de orice alt act prevăzut de lege.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Competențele de încuviințare și de aplicare a executării revin instanțelor sau notarilor, precum și altor entități și persoane, în special următoarele:

- executorii judecătorești independenți,
- executorii de pe lângă tribunale,
- executorii judecătorești supleanți independenți,
- executorii supleanți de pe lângă tribunale,
- executorii-candidați.

Ca procedură civilă necontencioasă, procedura care implică un executor este identică cu cea jurisdicțională.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

Un titlu executoriu poate fi emis dacă hotărârea de executat implică o obligație (o condamnare), este definitivă sau executorie cu titlu provizoriu, iar data executării a expirat. În baza unui acord de conciliere admis de o instanță, un titlu executoriu poate fi emis chiar dacă ordonanța de admitere a fost atacată prin recurs; această prevedere este, de asemenea, aplicabilă acordurilor de conciliere admise de un notar, producând aceleași efecte ca tranzacțiile judiciare. O hotărâre pronunțată în cadrul procedurii prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 861/2007 al Parlamentului European și al Consiliului instituind o procedură europeană de soluționare a cererilor cu valoare redusă poate conduce la emiterea unui titlu executoriu chiar dacă hotărârea în cauză a constituit obiectul unui recurs. O somație de plată definitivă nu poate conduce la emiterea unui titlu executoriu dacă certificatul de neapelare exclude executarea silită a creanței.

Recuperarea unei pensii alimentare este supusă unui regim special care permite autorizarea executării silită a termenelor scadente de mai mult de șase luni dacă persoana care solicită executarea prezintă indicii pe baza cărora se poate presupune că restanțele de pensie alimentară rezultă din acțiunile executate cu rea-credință de debitor sau dacă aceasta avea motive valide să nu acorde această creanță. În momentul executării unei hotărâri străine, instanța analizează, de asemenea, dacă o lege, o convenție internațională, o convenție de reciprocitate sau o normă europeană autorizează această executare.

3.1 Procedura

Executarea silită trebuie să fie încuviințată prin emiterea unui titlu executoriu: este vorba, după caz, fie de o hotărâre non-formală (extras executoriu, clauză executorie), fie de o ordonanță. Instanța sau notarul emit titlul executoriu la cererea persoanei care solicită executarea. Cererea măsurii de executare trebuie să fie prezentată printr-un formular de titlu executoriu în numărul de exemplare solicitat. În cadrul unei proceduri de somație de plată, cererea poate fi prezentată și în format electronic. În general, aceasta trebuie să fie prezentată instanței care s-a pronunțat în primă instanță sau notarului, însă legea LIII din 1994 privind executarea silită prevede alte reguli de competență în anumite cazuri: astfel, de exemplu, executarea în baza unei hotărâri judecătorești străine poate fi ordonată de tribunalul districtual situat la sediul tribunalului regional al domiciliului sau al sediului social al debitorului sau, în lipsa acestora, al locului unde se află bunurile debitorului care pot fi poprite, Budapesta aflându-se sub jurisdicția tribunalului central districtual din Buda (Budai Központi Kerületi Bíróság).

Cererea măsurii de executare trebuie să conțină informații referitoare la părți și la hotărârea executorie, creanța de recuperat și trebuie, de asemenea, să indice cât mai multe informații privind bunurile debitorului care pot fi poprite.

Instanța sau notarul analizează cererea fără întârziere, însă cel târziu în cele 15 zile după primirea acesteia, pentru a constata dacă trebuie trimisă celor interesați sau dacă trebuie respinsă fără a fi analizată pe fond ori returnată solicitantului pentru regularizare, cu excepția cazului în care acesta este asistat de un reprezentant legal și ia măsurile necesare în acest sens. Orice hotărâre privind cererea trebuie luată în termen de 15 zile de la data primirii sau regularizării acesteia; dacă cererea este fondată, titlul executoriu este emis, în caz contrar, executarea este refuzată.

3.2 Condițiile principale

A se vedea punctul 2.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

Anumite măsuri coercitive restrâng drepturile patrimoniale ale debitorului, altele - drepturile sale individuale; măsurile coercitive privind bunurile pot fi decise de instanță sau de executorul judecătorec, în timp ce măsurile coercitive care vizează persoanele pot fi aplicate de poliție, în baza măsurilor luate de instanță sau de către executorul judecătorec. Principalele măsuri coercitive privind bunurile sunt următoarele:

- poprirea salariilor și a altor remunerații,
- poprirea și vânzarea bunurilor mobile,
- prelevarea de sume de bani gestionate de instituții financiare, poprirea asigurătorie asupra conturilor bancare,
- poprirea creanțelor debitorului față de terți,
- urmărirea silită și vânzarea bunurilor imobile,
- impunerea de amenzi contravenționale și de amenzi.

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Bunurile care pot fi urmărite silit sunt:

- salariul, pensia sau celelalte remunerații ale debitorului (scutite într-o anumită măsură),
- sume de bani gestionate de instituțiile financiare (pentru persoanele fizice, legea prevede o scutire în limita unui anumit plafon),

bunurile mobile (totuși, nu pot fi urmărite silit bunurile indispensabile subzistenței, de exemplu, hainele necesare, mobilele care corespund efectivelor gospodăriei debitorului, medicamentele necesare din cauza bolii debitorului etc.), creanțele și părțile sociale ale debitorului față de terți, bunurile imobile, fără a ține cont de natura, de utilizarea acestora, de drepturile sau de interdicțiile aferente acestora, de faptele înscrise în Registrul Funciar (totuși, sunt scutite bunurile imobile care, cu ocazia unei proceduri de lichidare, nu pot fi luate în considerare ca aparținând patrimoniului debitorului).

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Măsurile de executare restrâng în mod fundamental dreptul debitorului de a dispune de patrimoniul său.

Poprirea bunurilor mobile și a conturilor bancare privează debitorul de dreptul de a dispune de patrimoniul său; atunci când bunurile mobile sunt puse sub sechestru, debitorul este privat și de posesia acestora. În cazul urmăririi silite a unui bun imobil, debitorul poate să dispună de acesta, în special îl poate înstrăina, sub rezerva grevării acestuia de dreptul de executare.

Dacă debitorul sau orice altă persoană prezentă se opune fizic aplicării măsurilor de executare, executorul solicită intervenția poliției, care, pentru a pune capăt opoziției, poate aplica măsuri coercitive împotriva acestor persoane.

Dacă o persoană împiedică executorul judecătoresc să își îndeplinească misiunea printr-un comportament activ (prin violență), răspunderea sa penală poate fi angajată. Constituie, de asemenea, infracțiune fapta debitorului de sustragere de la executare a bunului poprit, de înlăturare a sigiliilor aplicate în momentul executării sau de deschidere a incintei destinate depozitării bunului poprit, pus sub sigiliu sau pus sub sechestru (infracțiunea de rupere a sigiliilor).

Instanța stabilește plata unei amenzi contravenționale în sarcina debitorului sau a oricărei persoane sau organizații obligate să coopereze la procedura de executare în cazul nerespectării obligațiilor legale sau al unui comportament de natură să împiedice măsurile executorii.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsurile rămân valabile până la recuperarea creanțelor sau până în momentul în care executorul sau instanța pune capăt măsurilor sau acestea ajung la termen în conformitate cu dispozițiile legale. Creanțele pot fi recuperate înainte de împlinirea termenului de prescripție prevăzut de dreptul civil pentru creanțe (termenul de prescripție este de 5 ani în general); acest termen începe la data rămânării definitive a hotărârii judecătorești. Nu este posibilă ordonarea executării și nici reluarea unei proceduri de executare intentată anterior, atunci când respectiva cerere este prezentată după prescripția creanței în cauză. Orice act de executare, precum și orice procedură jurisdicțională angajată pentru recuperarea creanței, întrerupe prescripția și termenul începe din nou să curgă.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

a) Retragerea extrasului executoriu și eliminarea clauzei executorii. În situația în care executarea a fost ordonată prin emiterea unui extras executoriu sau a unei clauze executorii, retragerea extrasului executoriu sau eliminarea clauzei executorii poate constitui o cale de recurs atunci când nu ar fi trebuit emis un titlu executoriu. Retragerea extrasului executoriu sau eliminarea clauzei executorii poate constitui obiectul unei cereri din partea debitorului sau a persoanei care a solicitat executarea sau poate fi ordonată din oficiu de către instanță. Cererea trebuie depusă pe lângă instanță sau pe lângă notarul care a ordonat executarea. Depunerea acestei cereri nu este afectată de niciun termen, aceasta putând fi introdusă în orice moment. Dacă cererea este admisă, retragerea extrasului executoriu sau eliminarea clauzei executorii se face sub forma unei ordonanțe, împotriva căreia partea interesată poate formula o cale de atac.

b) Recurs la ordonanța de executare. În cazul în care executarea este autorizată printr-o ordonanță formală, aceasta poate fi atacată prin recurs. Recursul poate fi introdus de debitor sau de persoana care a solicitat executarea. Recursul trebuie introdus pe lângă instanța care a încuviințat executarea, însă trebuie adresat instanței de al doilea grad de competență. Competența de judecare a recursului aparține instanței de al doilea grad de competență. Dacă ordonanța instanței de încuviințare a executării este corectă pe fond, hotărârea pronunțată de instanța de al doilea grad de competență o confirmă sau, în caz contrar, o modifică. În caz de viciu de procedură, instanța de al doilea grad de competență anulează ordonanța și ordonă instanței care a încuviințat executarea să ia o nouă decizie.

c) Recurs împotriva unei ordonanțe de refuz de emitere a unui titlu executoriu. Recursul împotriva unei ordonanțe de refuz de emitere a unui titlu executoriu poate fi introdus de persoana care a solicitat executarea. Recursul trebuie introdus pe lângă instanța care a încuviințat executarea, însă trebuie adresat instanței de al doilea grad de competență. Competența de judecare a recursului aparține instanței de al doilea grad de competență. Dacă încheierea instanței de încuviințare a executării este corectă pe fond, instanța de al doilea grad de competență o confirmă. În caz contrar, aceasta o modifică. În caz de viciu de procedură, instanța de al doilea grad de competență anulează ordonanța și ordonă instanței sau notarului care a încuviințat executarea să ia o nouă decizie.

d) Odată ordonată executarea, măsurile de executare coercitive sunt luate de către executor în mod autonom, fără ca punerea în aplicare a acestora să necesite un mandat judiciar. Măsurile luate de către executor pot fi atacate printr-un recurs extraordinar, și anume contestația la executare, care poate fi prezentată de către debitor, persoana care a solicitat executarea sau orice altă persoană interesată. Ca urmare a contestației, dacă este admisă, instanța anulează măsura ilegală a executorului și, în cazul în care executorul nu își îndeplinește obligația, îi ordonă să aplice măsura în cauză; în caz contrar, aceasta refuză contestația. Contestația trebuie introdusă pe lângă executor.

e) În afara căilor de recurs sus-menționate, este, de asemenea, posibil să se pună capăt executării. Instanța pune capăt executării prin intermediul unei ordonanțe dacă persoana care a solicitat executarea solicită acest lucru și dacă această măsură nu aduce atingere drepturilor terților sau dacă o lege specială stipulează acest lucru. În special se pune capăt executării atunci când debitorul își achită creanța. De asemenea, instanța pune capăt executării prin intermediul unei ordonanțe dacă aceasta a constatat, în baza unui act autentic, că hotărârea de executat a fost abrogată printr-o hotărâre definitivă.

f) În cursul procedurii de executare, există, de asemenea, posibilitatea ca un terț care revendică un bun poprit în cadrul executării, în baza dreptului său de proprietate sau al oricărui alt drept care obstrucționează vânzarea în cursul executării, să intenteze, împotriva solicitantului executării, o acțiune în revendicare în vederea ridicării poprii asupra bunului în cauză. Dacă instanța admite acțiunea în revendicare, aceasta ridică poprirea asupra bunului care constituie obiectul acțiunii în revendicare.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Suspendarea executării silite:

La solicitarea debitorului, instanța care încuviințează executarea poate să suspende executarea în mod excepțional cu condiția ca debitorul să facă dovada unei circumstanțe care constituie un motiv legitim de suspendare și ca nicio amendă contravențională să nu îi fi fost acordată anterior, în cursul procedurii de executare.

Instanța procedează la audierea părților dacă acest lucru este necesar pentru a hotărî în privința suspendării.

Printre circumstanțele care constituie un temei legal de suspendare, instanța apreciază în special numărul de persoane care sunt creditori alimentari ai debitorului, iar în caz de nevoie, boala permanentă și gravă a debitorului sau a persoanelor care se află în grija sa, calamitățile naturale survenite în cursul procedurii de executare și care îl afectează și pe debitor.

Atunci când executarea vizează expulzarea dintr-un imobil, suspendarea poate fi ordonată o singură dată pentru o durată maximă de 6 luni la cererea debitorului.

Plata eşalonată:

La solicitarea debitorului persoană fizică, executorul poate determina condițiile de plată eșalonată a datoriilor pecuniare, cu excepția datoriilor fiscale și a creanțelor publice, dacă a luat măsuri de individualizare și de urmărire silită a bunurilor debitorului și dacă debitorul a plătit deja o parte din creanța care trebuie recuperată. De asemenea, executorul îl informează pe debitorul care nu dispune de bunuri care pot fi poprite cu privire la posibilitatea și modalitățile de plată eșalonată.

Executorul întocmește un proces-verbal care prevede eșalonarea plăților și modalitățile sale, pe care îl comunică părților. În cele 15 zile de la primirea procesului-verbal, persoana care solicită executarea îl poate notifica pe executor în scris cu privire la opoziția sa referitoare la modalitățile de plată eșalonată; acesta poate, de asemenea, formula o propunere privind modalitățile de eșalonare și cuantumul ratelor și îi poate solicita debitorului garanții suplimentare de executare. După caz, în baza unei declarații a persoanei care a solicitat executarea, executorul modifică modalitățile de plată eșalonată după cum urmează:

- a) revine asupra reeșalonării dacă persoana care a solicitat executarea nu a consimțit la plata eșalonată a pensiei alimentare, a salariului sau a oricărei alte creanțe asimilate, astfel cum a fost autorizat, sau dacă solicitantul executării fiind o persoană fizică declară că plata eșalonată riscă să îi compromită mijloacele de subsistență sau, mai mult, dacă solicitantul este un operator economic care se află în procedură de faliment, de lichidare sau de executare,
 - b) în cazurile care nu sunt incluse la punctul a), acesta stabilește o eșalonare cu durata maximă de un an dacă solicitantul executării este o persoană juridică sau un organism fără personalitate juridică și de șase luni dacă este vorba despre o persoană fizică,
 - c) subordonează eșalonarea unei plăți parțiale a creanței, proporțional cu suma acesteia, dacă acesta este obiectul declarației date de solicitantul executării.
- Executorul îi acordă debitorului o plată eșalonată în rate lunare egale pe o durată maximă de șase luni dacă a luat măsurile necesare pentru a popri sumele de bani gestionate de instituțiile financiare, salariul și bunurile mobile ale debitorului, iar prin acestea nu a fost posibilă recuperarea sumei totale a datoriei și
- a) nicio plată eșalonată nu a fost autorizată anterior,
 - b) executarea silită împotriva debitorului vizează recuperarea unei creanțe pecuniare care nu depășește 500 000 HUF, acest plafon fiind ridicat la 1 000 000 HUF dacă o ipotecă care garantează o altă creanță este înscrisă în Registrul Funciar asupra bunului imobil al debitorului și
 - c) recuperarea creanței ar necesita licitarea bunului imobil al debitorului.

Autorizația de plată eșalonată nu necesită consimțământul persoanei care a solicitat executarea; totuși, procesul-verbal care stabilește eșalonarea trebuie să îi fie comunicat.

Sumele de bani reținute debitorului printr-un act de poprire se scad din ratele individuale.

Stabilirea valorii de estimare și anunțul primei licitări a bunului imobil nu se poate produce decât în lipsa plății debitorului (articolele 52/A și 52/B din Legea privind executarea silită).

Prescripția dreptului de executare:

Dreptul de executare se prescrie în același timp cu creanța de recuperat. Ca regulă generală, prescripția dreptului de executare este ridicată la cerere; aceasta este ridicată din oficiu dacă prescripția creanței pe care este bazată trebuie ridicată din oficiu. Dacă, conform celor expuse anterior, trebuie luată în considerare prescripția dreptului de executare, nu este posibilă încuviințarea executării și nici reluarea unei executări încuviințate anterior, atunci când cererea este prezentată după prescripția creanței în cauză. Prescripția dreptului de executare este întreruptă de orice act de executare.

Restricții:

În cursul executării, poprirea asupra remunerației este calculată asupra sumei rămase după deducerea impozitului (avans fiscal), a contribuțiilor la asigurarea de sănătate și pensii, a cotizațiilor la casele de pensii private și a altor contribuții salariale care trebuie reținute din remunerație în aplicarea normelor de drept specifice. Partea maximă deductibilă din această sumă este de 33 % ca regulă generală și de 50 % în cazuri excepționale.

În momentul deducerii, partea din venitul lunar corespunzătoare sumei minime a pensiei pentru limită de vârstă este scutită de la executare. Totuși, această scutire nu se aplică dacă executarea vizează recuperarea creanțelor de întreținere în beneficiul copiilor sau a costurilor de naștere.

Partea maximă deductibilă din veniturile activității salariate este de 33 %.

Partea maximă deductibilă din veniturile activității salariate este de 50 % pentru recuperarea următoarelor creanțe:

- a) pensie alimentară,
- b) creanța salarială față de debitor,
- c) salariul și prestația socială încasată nejustificat (articolul 65 paragraful 2 din Legea privind executarea silită).

Partea maximă deductibilă din sumele vărsate debitorului de către asigurarea socială cu titlu de pensii, pensii anticipate, indemnizații de serviciu, rentă viageră a balerinelor și rentă viageră temporară a minerilor (denumite în continuare în mod colectiv: „pensii”) este de 33 % (articolul 67 paragraful 1 din Legea privind executarea silită).

Partea maximă deductibilă din pensii este de 50 % pentru recuperarea următoarelor creanțe:

- a) pensie alimentară în favoarea copiilor,
- b) pensii încasate nejustificat (articolul 67 paragraful 2 din Legea privind executarea silită).

Partea maximă deductibilă a alocațiilor persoanelor aflate în căutarea unui loc de muncă (alocație de șomaj, indemnizație de pensionare anticipată a șomerilor, alocație suplimentară și indemnizație compensatorie) este de 33 % pentru recuperarea următoarelor creanțe:

- a) pensie alimentară,
- b) alocații de șomaj încasate nejustificat,
- c) sume încasate nejustificat cu titlu de alocații pecuniare în favoarea populației de vârstă activă.

Sunt scutite de poprire:

- alocația de asistență națională și alocațiile de invaliditate de război, renta viageră instituită de legea privind indemnizația persoanelor nejustificat private de viață și libertate din motive politice,
- concursul financiar comunal, concursul financiar comunal extraordinar, alocațiile pecuniare stabilite în cadrul drepturilor la alocațiile populației de vârstă activă, renta viageră a persoanelor în vârstă, indemnizația compensatorie a șomerilor, alocația de îngrijire,
- alocația de maternitate,
- alocația de invaliditate și alocația personală a persoanelor cu deficiențe de vedere,
- suplimentul salarial de invaliditate, suplimentul salarial provizoriu, alocația suplimentară de venit, alocația suplimentară provizorie de venit, alocația de invaliditate a lucrătorilor minieri,
- pensiile alimentare legale, inclusiv pensiile alimentare în favoarea copiilor, alocațiile pecuniare destinate protecției copiilor, plătite în virtutea Legii privind protecția copiilor și administrarea tutelelor,
- alocația de educație, alocația specială și alocația familială plătită părintelui adoptiv în vederea preluării copiilor care îi sunt plasați cu titlu provizoriu sau care îi sunt încredințați cu titlu provizoriu sau permanent sau adulți tineri cărora le asigură formarea,
- bursa de studii, cu excepția bursei de studii asimilabile salariului bursierilor care participă la o formare continuă științifică,
- indemnizațiile privind misiunile, serviciile diplomatice și deplasările către și de la locul de muncă,
- orice muncă destinată să acopere cheltuieli specifice,

- alocația de invaliditate (articolul 74 din Legea privind executarea silită).

În ceea ce privește sumele datorate persoanelor fizice și deținute de un prestator de servicii de plată, tranșa care se situează peste o sumă reprezentând de patru ori suma minimă a pensiei poate fi poprită fără limitare; sub acest prag, tranșa situată între suma cea mai mică a pensiei pentru limită de vârstă și cvadruplul acestei sume poate fi poprită în proporție de 50 % (articolul 79/A paragraful 2 din Legea privind executarea silită).

Bunurile scutite de executare prin efectul legii nu pot fi urmărite silit, chiar dacă debitorul își exprimă acordul în acest sens.

Următoarele bunuri mobile sunt scutite de executare:

- bunurile fără de care exercitarea meseriei (profesiei) debitorului devine imposibilă, cum ar fi uneltele, instrumentele, echipamentele tehnice și militare și orice alt echipament, uniforma, armele de autoapărare, mijloacele de transport, cu excepția vehiculelor motorizate,
- bunurile indispensabile continuării studiilor sistematice, precum manualele școlare, rechizitele școlare, instrumentele muzicale,
- hainele necesare, 3 haine de corp, 1 palton de iarnă, 1 sacou, 3 perechi de încălțăminte,
- lenjeria de pat necesară: 1 garnitură care conține 2 huse asortate pentru fiecare persoană,
- mobilierul necesar ținând cont de efectivul gospodăriei debitorului, 3 mese maxim și 3 dulapuri sau mobile cu scop similar, precum și, pentru fiecare persoană, 1 pat sau altă mobilă de dormit și 1 scaun sau alt jilț,
- materialul necesar de încălzire și de iluminat,
- echipamentele de bucătărie și menajere indispensabile menajului debitorului, 1 frigider sau congelator și 1 mașină de spălat,
- distincțiile (ordinele de merit, medaliile, insignele, plăcile onorifice) obținute de debitor, documentele justificative de sprijin,
- medicamentele, materialul terapeutic și tehnic necesar din cauza bolii și a handicapului fizic al debitorului, vehiculul motorizat al debitorului cu mobilitate redusă,
- obiectele utilizate de către copiii minori aparținând gospodăriei debitorului care, prin natura lor, sunt destinate copiilor,
- produsele alimentare necesare timp de 1 lună și combustibilul necesar debitorului și persoanelor care aparțin gospodăriei sale pe o perioadă de 3 luni,
- cultura în curs sau fructele neculese,
- obiectele care, pe perioada procedurii de lichidare, nu pot fi luate în considerare ca aparținând bunurilor debitorului,
- bunurile culturale enumerate în certificatul instituit de Legea privind protecția specifică a bunurilor culturale împrumutate, pe perioada de protecție specifică (articolul 90 paragraful 1 din Legea privind executarea silită).

În cazul confiscării vehiculului indispensabil exercitării profesiei debitorului persoană fizică, cu excepția cazului de punere sub sechestru, numai fișa de înmatriculare trebuie să facă obiectul confiscării, iar aceasta trebuie trimisă, însoțită de o copie a procesului-verbal de confiscare, autorității de gestionare a circulației rutiere sau, dacă aceasta nu poate fi stabilită, autorității de înregistrare a vehiculului; debitorul are dreptul să utilizeze vehiculul până la vânzarea acestuia, cu excepția cazului punerii sub sechestru.

Dacă valoarea de estimare a vehiculului motorizat nu atinge suma prevăzută prin decretul Ministrului Justiției, publicat în acord cu Ministrul Politicii Fiscale, vehiculul motorizat este scutit de la executare.

Retragerea extrasului executoriu și eliminarea clauzei executorii:

Dacă extrasul executoriu a fost eliberat de instanță cu încălcarea legii, acesta trebuie retras.

Dacă instanța a inserat o clauză executorie în act, încălcând astfel legea, aceasta trebuie suprimată.

Instanța retrage, de asemenea, extrasul executoriu sau suprimă clauza executorie atunci când constată, la cererea debitorului, că au fost îndeplinite condițiile pentru:

- refuzul executării în temeiul articolului 21 din Regulamentul (CE) nr. 805/2004,
- refuzul executării, în temeiul articolului 22 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1896/2006 sau al articolului 22 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 861/2007, sau
- refuzul executării, în temeiul articolului 21 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 4/2009 al Consiliului sau al articolului 46 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012.

Recurs împotriva ordonanței de executare:

Dacă executarea a fost ordonată de instanță printr-o ordonanță sau, în cazul emiterii unui titlu executoriu neconform cu cererea, instanța a emis o ordonanță privind această neconformitate, părțile pot formula recurs împotriva acestei ordonanțe. Recursul împotriva ordonanței nu are efect suspensiv asupra executării și totuși, cu excepția cazului în care legea dispune altfel, nu se poate lua nicio măsură în vederea vânzării bunurilor poprite, iar suma încasată în cursul executării nu poate fi vărsată titularului de drept.

Contestația la executare:

Partea în cauză sau orice altă persoană interesată poate prezenta o contestație la executare pe lângă instanța care încuviințează executarea împotriva măsurilor adoptate de executorul judecătoresc cu încălcarea gravă a regulilor procedurii de executare, a dreptului său de a formula o contestație sau interesele sale legitime ori împotriva lipsei de acțiune a executorului. Încălcarea gravă a regulilor procedurii de executare constituie infracțiune cu incidență asupra fondului desfășurării procedurii de executare (articolul 217 paragraful 1 din Legea privind executarea silită).

Dacă măsura care constituie obiectul contestației este conformă cu legislația sau nu constituie o încălcare gravă a legii, instanța confirmă măsura care constituie obiectul contestației și refuză contestația. Dacă măsura care constituie obiectul contestației constituie o încălcare gravă a legii, instanța anulează în întregime sau parțial măsura în cauză sau, dacă legislația permite acest lucru și faptele necesare pentru a statua pot fi constatate, aceasta o modifică în întregime sau parțial; în cazul în care executorul nu își îndeplinește obligația de a acționa, instanța îi ordonă acestuia să ia măsura omisă (articolul 217/A paragraful 5 din Legea privind executarea silită).

Ultima actualizare: 16/10/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Malta

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Executarea înseamnă intrarea în vigoare a deciziei.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Aceasta depinde de natura sesizării. De exemplu, înscrierea unei ipoteci este efectuată de către directorul Registrului Public, după primirea unei copii certificate a deciziei, însoțită de un certificat eliberat de greșier conform căruia nu a fost formulată nicio cale de atac împotriva deciziei respective și termenul de exercitare a căii de atac a expirat sau decizia nu poate face obiectul unei căi de atac.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

În conformitate cu dreptul comun, și anume Codul de organizare și de procedură civilă (capitolul 12 din legislația malteză), sunt executorii următoarele titluri: scrisorile judiciare pentru recuperarea unei creanțe care este certă, lichidă și exigibilă și nu îndeplinirea unui act, atunci când valoarea creanței nu depășește 25000 EUR, în conformitate cu articolul 166A din Codul de organizare și de procedură civilă;

deciziile și hotărârile instanțelor din Malta;

contractele prezentate unui notar în Malta sau oricărui alt funcționar public autorizat să le primească, în cazul în care contractul se referă la o creanță care este certă, lichidă și exigibilă și nu la îndeplinirea unui act;

memoriile privind cheltuielile de judecată și cheltuielile impozitate efectuate pentru plata unui avocat, a unui reprezentant legal, a unui notar, a unui expert judiciar, a unui altfel de expert sau a unui martor, cu excepția cazului în care respectivele memorii impozitate sunt contestate pe cale legală;

sentințele arbitrale aprobate de Centrul de Arbitraj din Malta;

cambiile și *biletele la ordin*;

acordurile de mediere considerate executorii de către părțile la mediere;

hotărârile Tribunalului pentru reclamațiile din partea consumatorilor.

Există, de asemenea, mai multe titluri executorii prevăzute de legislația specială, în special dreptul fiscal.

3.1 Procedura

Actele în temeiul cărora titlurile executorii pot, după caz, să dobândească forță executorie sunt prezentate mai jos:

mandatele de punere sub sechestru a bunurilor mobile;

mandatele de punere sub sechestru a bunurilor imobile;

mandatele de punere sub sechestru a unei societăți în activitate;

vânzările judiciare prin licitație ale unor bunuri mobile sau imobile sau ale unor drepturi asupra unor bunuri imobile;

mandatele de poprire executorie;

mandatele de expulzare dintr-un bun imobil;

mandatele *in factum*;

mandatele de sechestru de nave;

mandatele de sechestru de aeronave;

mandatele *in procinctu*.

În cazul în care un titlu executoriu intră în vigoare în conformitate cu articolul 166A, solicitantul înregistrării unei scrisori judiciare admisibile ca titlu executoriu trebuie să se prezinte în fața grefierului cu o copie legalizată a scrisorii judiciare, însoțită de o dovadă a notificării acesteia și de o copie a răspunsului la cererea sa, după caz.

În ceea ce privește celelalte titluri executorii, procedura variază în funcție de natura acestora. Informațiile aferente acestora se regăsesc în [Codul de organizare și de procedură civilă](#), articolul 252 *et seq.*

3.2 Condițiile principale

Condițiile variază în funcție de natura acestora. Informațiile aferente acestora se regăsesc în [Codul de organizare și de procedură civilă](#), articolul 252 *et seq.*

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Bunurile mobile pot fi supuse executării, în special:

acțiunile deținute într-o societate comercială;

licențele eliberate de o autoritate competentă, astfel cum ar putea fi prevăzut în regulamentele emise de Ministrul Justiției;

polițele de asigurare;

creditele privind titlurile și drepturile de proprietate intelectuală sau industrială.

În schimb, bunurile enumerate mai jos nu sunt supuse sechestrului:

îmbrăcămintea cotidiană, articolele pentru pat, precum și mobilierul și ustensilele considerate în mod rezonabil ca fiind necesare pentru un trai decent al debitorului și al familiei acestuia;

documentele cu caracter personal și cărțile care au legătură cu profesia debitorului, a soției sau a copiilor acestuia;

registrele și procesele-verbale ale notarilor;

instrumentele și mijloacele necesare pentru învățarea sau exercitarea de către debitor, soția sau copiii acestuia a oricărei activități științifice sau artistice;

animalele și uneltele necesare pentru agricultură, precum și orice fructe, culese sau nu;

aeronavele utilizate exclusiv pentru un serviciu de stat, inclusiv serviciul poștal, însă cu excepția serviciilor comerciale;

navele special închiriate de autoritățile malteze;

veșmintele și potirele sfinte utilizate de o biserică sau deținute de un preot, de un ordin religios sau de orice persoană care face parte dintr-un astfel de ordin;

bunurile unui membru al forțelor de ordine sau al forțelor armate din Malta, indiferent dacă este vorba despre arme, muniții, materiale, echipamente sau

îmbrăcămintă, utilizate de persoana respectivă în exercitarea atribuțiilor sale.

Bunurile mobile, întreprinderile comerciale, clădirile, navele și aeronavele pot face obiectul unui sechestru.

Mandatele de poprire nu se referă la:

salarii (inclusiv bonusuri, indemnizații, plata orelor suplimentare și alte beneficii);

beneficiile, pensia, indemnizațiile și ajutoarele financiare la care se face referire în Legea privind securitatea națională, precum și indemnizațiile oricărei persoane care primește o pensie de la stat;

subvențiile și donațiile caritabile acordate de către stat;

bunurile special lăsate moștenire cu titlu de întreținere, în cazul în care debitorul nu are alte mijloace de subzistență și atunci când creanța nu are ea însăși caracter de obligație de întreținere;

sumele referitoare la o obligație de întreținere, fie că sunt alocate *officio iudicis* sau stabilite printr-un act public, în cazul în care creanța nu este legată ea însăși de o obligație de întreținere;

împrumuturile acordate debitorului pentru construirea și întreținerea unor locuri de reședință asimilate locuinței principale a debitorului;

facilitățile de descoperire de cont, cu excepția cărților de credit utilizate pentru a efectua operațiuni care asigură exercitarea activităților comerciale ale debitorului;

garanțiile bancare și scrisorile de credit.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Se execută titlurile executorii care îi permit creditorului să își recupereze creanța.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Depinde de caz, însă, în general, mandatele de executare rămân valabile atât timp cât titlul în baza căruia au fost emise acestea își păstrează caracterul executoriu. Un mandat de poprire executorie nu poate fi prelungit și rămâne în vigoare până când este revocat printr-un ordin judecătoresc.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Persoana supusă sechestrului sau orice altă parte interesată poate depune la instanța emitentă o cerere de revocare integrală sau parțială a mandatului respectiv. Cererea este notificată părții adverse care depune, în termen de zece zile, un răspuns conținând toate excepțiile pe care dorește să le invoce. Instanța se pronunță cu privire la cerere după audierea părților. Solicitantul dispune de șase zile, începând de la data lecturii ordinului în cadrul unei audieri publice, pentru a introduce o cale de atac.

Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Hotărârile pronunțate de instanțele superioare își pot recăștiga forța executorie după zece ani de la data la care hotărârea și ordinul ar fi putut dobândi formula executorie. Hotărârile pronunțate de instanțe inferioare și de Tribunalul pentru cererile cu valoare redusă pot deveni din nou executorii după cinci ani. În schimb, un titlu executoriu prin care se constată recuperarea unei creanțe care este certă, lichidă și exigibilă, în temeiul articolului 166A din capitolul 12 din legislația malteză, cambiile și biletele la ordin pot redeveni executorii după trei ani. Aceste titluri pot fi executate din nou sesizând instanța competentă. Solicitantul are, de asemenea, obligația să certifice pe propria răspundere natura creanței sau a cererii pe care dorește să o execute, precum și să confirme faptul că există în continuare obligația de a plăti, în totalitate sau parțial, creanța. În plus, un termen de prescripție de 30 de ani se aplică în astfel de cazuri, deși cererea menționată mai sus scurtează această perioadă.

Ultima actualizare: 18/07/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Țările de Jos

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Dreptul de executare: regulă generală

Hotărârea pronunțată de judecător marchează încheierea procedurii. Prin această hotărâre, o parte (debitorul) este obligată să realizeze o prestație în beneficiul celeilalte părți (creditorul). Dacă obligația debitorului nu este executată în mod voluntar de către acesta, creditorul poate invoca un drept de executare pentru a solicita executarea acestei prestații. Materia dreptului de executare reglementează executarea hotărârilor judiciare. În acest scop, acesta prevede reguli privind măsurile coercitive și modalitatea de aplicare a acestora. Executorii judecătorești sunt autorizați să efectueze executarea, la instrucțiunile creditorului care aspiră la realizarea drepturilor sale. Este necesară îndeplinirea a două condiții pentru a putea recurge la măsurile coercitive prevăzute în dreptul de executare: posesia unui titlu executoriu (de exemplu, o hotărâre executorie), care trebuie să fi fost notificat în prealabil părții împotriva căreia se solicită executarea. Principalii actori ai executării sunt persoana care solicită executarea (creditorul), persoana împotriva căreia este ordonată aceasta (debitorul) și executorul judecătoresc (funcționarul public însărcinat să procedeze efectiv la executarea la cererea creditorului).

Măsurile coercitive

Principală măsură coercitivă este poprirea executorie, care va fi analizată în detaliu în secțiunea 2.1.

Alte măsuri coercitive sunt:

penalitatea cu titlu cominatoriu și

constrângerea fizică (încarcerarea pentru încălcarea unei hotărâri judecătorești).

1. O daună cominatorie este o sumă de bani, stabilită printr-o hotărâre judecătorească, pe care persoana condamnată va trebui să o plătească dacă nu își onorează obligația principală (prestația de îndeplinit). Aceasta este utilizată în principal ca mijloc de presiune în procedurile în recurs. Aceasta poate fi legată doar de o obligație principală care nu implică plata unei sume de bani.
2. Constrângerea fizică sau încarcerarea pentru încălcarea unei hotărâri judecătorești este un mijloc de a exercita presiune pentru a forța o parte să-și respecte angajamentul luat. Această sancțiune nu este impusă des de tribunale și, după caz, este rar pusă în aplicare. Aplicarea acesteia se face numai prin decizia unui judecător. La solicitarea creditorului, judecătorul poate autoriza constrângerea fizică în cadrul executării sentințelor sau a hotărârilor judecătorești, în măsura în care acestea din urmă prevăd o altă condamnare decât plata unei sume de bani. În mod similar, constrângerea fizică poate fi utilizată în special în cazul sentințelor, hotărârilor judecătorești și actelor autentice în temeiul cărora o pensie alimentară, precum pensiile alimentare în favoarea copiilor, este datorată conform cărții 1 din Codul civil (articolul 585 din Codul de procedură civilă).

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

3.1 Procedura

Procedura este descrisă mai jos.

Titlu executoriu

Verdictele tribunalelor neerlandeze (sentințe, hotărâri, ordonanțe), actele autentice (acte notariale) și anumite alte documente constituie titlurile executorii.

Printre celelalte documente pe care legea le consideră de aceeași natură se numără măsurile de constrângere ale Ministerului Public, cele emise de administrația fiscală, sentințele arbitrale cu autorizație de execuție și procesul-verbal al unui acord amiabil.

Grefierul va comunica o copie a hotărârii reclamantului și părâtului. Dacă este vorba despre o hotărâre definitivă, partea care poate obține executarea acestei hotărâri primește comunicarea copiei sub formă executorie. O „copie” a hotărârii judecătorești este comunicată gratuit părților. Este vorba de o copie certificată a hotărârii, în antetul căreia figurează expresia „In naam der Koning” (În numele Regelui), care permite identificarea copiei. Prin urmare, este vorba de o hotărâre judecătorească învestită cu formula executorie. Executarea nu se poate produce decât cu copia. O copie poate, de asemenea, fi emisă prin intermediul unui act notarial. Emiterea unei copii autorizează executorul judecătoresc să procedeze la executare.

Înainte de executare, executorul judecătoresc va comunica documentul (copia) persoanei împotriva căreia se solicită executarea. Obiectivul acestei comunicări este notificarea hotărârii către partea adversă, informând-o despre intenția creditorului de a-i cere să respecte această hotărâre.

Pentru mai multe informații privind comunicarea titlurilor executorii ale altor State membre ale UE, consultați regulamentul european cu privire la acest aspect: [Regulamentul \(CE\) nr. 1348/2000](#) al Consiliului din 29 mai 2000 privind comunicarea sau notificarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială.

Executorii judecătorești

Rolul acestora în executare

Executorul judecătoresc este actorul-principal al executării și acționează întotdeauna la ordinele persoanei care solicită executarea. Aceste ordine sunt furnizate prin remiterea copieii (expediere autentică a hotărârii judecătorești). Ca regulă generală, executorul nu are nevoie de nicio altă autorizație.

În cadrul executării, executorul poate în special să ducă la îndeplinire următoarele acțiuni:

notificarea titlului executoriu persoanei împotriva căreia se solicită executarea;
somația prestării serviciului, de exemplu, somația plății unei anumite sume de bani;
primirea plății dacă debitorul face plata;
sechestrul și

executorul judecătoresc poate, dacă este necesar, să solicite să fie asistat de poliție (de exemplu, cu ocazia unui sechestr).

Costurile legate de intervenția unui executor judecătoresc

Actele oficiale îndeplinite de executorii judecătorești fac obiectul unor onorarii fixe care pot fi imputate debitorului. Creditorul nu trebuie să plătească onorarii fixe; acestea trebuie negociate cu executorul. Onorariile pe care executorul le solicită debitorului sunt stabilite în Hotărârea din 4 iulie 2001, care fixează regulile detaliate privind actele oficiale și tariful executorilor judecătorești (*Besluit tarieven ambtshandelingen gerechtsdeurwaarders*). Pentru mai multe informații privind tarifele actelor oficiale, consultați documentul din 2013 disponibil la adresa: www.kbvg.nl.

3.2 Condițiile principale

Cele două condiții generale de executare sunt:

posesia unui titlu executoriu și
comunicarea acestui titlu persoanei împotriva căreia se solicită executarea, anterior executării.

După cum s-a menționat mai sus, în cadrul unei executări, poprirea executorie constituie principala măsură de coerciție.

De asemenea, pot fi luate și alte măsuri în așteptarea obținerii unui titlu executoriu. Aceste măsuri pot fi solicitate înainte de pronunțarea hotărârii, în timpul sau chiar înaintea procesului, și sunt calificate drept asigurătorii, adică vizează protecția drepturilor. Măsurile asigurătorii includ sechestrul asigurător, aplicarea sigiliilor și întocmirea unui inventar. Prezenta fișă de informații descrie poprirea executorie.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

Atât obiectul, cât și natura măsurilor de executare pot diferi. Este necesară stabilirea unei distincții între măsurile care vizează plata unei sume de bani, cesiunea unui bun, prestarea unei acțiuni și o omisiune. Cea mai frecvent întâlnită formă de poprire este cea care vizează recuperarea unei sume de bani (poprire în revendicare).

Dacă debitorul nu are obligația de a da ceva, ci de a face ceva, această obligație poate consta într-o acțiune reală sau realizarea unui act juridic. Dacă nimeni nu a fost desemnat ca responsabil pentru acțiunea reală, creditorul îi poate solicita tribunalului autorizația de a obține el însuși rezultatul la care ar fi dus executarea acestei acțiuni. Dacă obligația debitorului constă în realizarea unui act juridic, cum ar fi acceptarea unei oferte, acest act poate fi înlocuit de o hotărâre judecătorească. De asemenea, judecătorul poate obliga debitorul să se abțină de la un anumit comportament.

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Poprirea executorie se poate referi la:

bunuri mobile care nu sunt înregistrate. Bunurile înregistrate sunt: bunurile imobile, navele și aeronavele;
acțiunile nominative sau alte titluri nominative, la purtător sau la ordin;
bunurile aflate în posesia unui terț (prin aplicarea unei popririi cu indisponibilizare);
bunuri imobile;
nave;
aeronave.

Ca regulă generală, beneficiarul popririi are libertatea de alegere a bunurilor pe care le dorește poprite.

În principiu, poprirea poate cuprinde întregul patrimoniu al debitorului. Totuși, anumite bunuri nu pot fi urmărite silit, cum ar fi bunurile de primă necesitate, din care fac parte îmbrăcămintea, hrana, uneltele de lucru, literatura de specialitate și obiectele deținute în scop educativ, artistic sau științific. De asemenea, nu este supusă urmăririi silită o parte din plățile periodice sub formă de salarii, întreținere sau prestații. În aceste cazuri, se stabilește un quantum care să nu fie supus urmăririi silită, astfel încât debitorul să poată păstra, în orice caz, suficiente venituri pentru a-și putea procura produsele de primă necesitate.

În plus, nu pot fi urmărite silit bunurile de utilitate publică. Beneficiarul popririi poate cere urmărirea silită simultană a mai multor bunuri, cum ar fi, de exemplu, bunuri mobile și imobile.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Efectele juridice ale urmăririi silită a bunurilor mobile nef înregistrate

Prin instituirea urmăririi silită, actele îndeplinite de debitor după executarea urmăririi nu pot aduce atingere drepturilor beneficiarului popririi. Dacă, de exemplu, debitorul vinde bunurile sale, cumpărătorul, în principiu, nu poate pretinde deținerea unui drept de proprietate asupra acestor bunuri în fața creditorului. O altă consecință este faptul că veniturile provenite din valorificarea acestor bunuri pot fi și ele urmărite silit.

Efectele juridice ale popririi acțiunilor, a titlurilor sau a altor active

Nu există efecte juridice cu caracter special. Pe durata popririi, persoana urmărită silit își poate păstra dreptul de vot.

Efectele juridice ale popririi cu indisponibilizare

În cazul popririi cu indisponibilizare, creditorul (persoana care cere poprirea) solicită poprirea unei sume sau punerea sub sechestrul a unor bunuri aflate în posesia unui terț (altul decât debitorul) deoarece acest terț poprit are o datorie față de debitor sau deține bunuri care îi aparțin acestuia din urmă.

Beneficiarul popririi este protejat de acțiunile juridice efectuate de partea adversă după sechestrul: acestea nu îi sunt opozabile. Două forme curente de poprire cu indisponibilizare sunt poprirea unui cont bancar sau a unui salariu sau a unei prestații a unui angajat.

Efectele juridice ale urmăririi silită a bunurilor imobile

Urmărirea silită a bunurilor imobile este înscrisă în registrele publice ale cadastrului. După înregistrarea în registre, navele și aeronavele sunt considerate bunuri imobile. Cadastrul poate efectua o anchetă la cerere în registrele publice ale bunurilor imobiliare, ale navelor și ale aeronavelor. Urmărirea silită devine efectivă din momentul înregistrării sale. Veniturile bunurilor imobile achiziționate după poprire fac parte din poprire. Beneficiarul popririi este protejat de actele juridice întocmite de debitor după poprire. Înstrăinarea (vânzarea) de bunuri imobile nu este opozabilă beneficiarului popririi.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Ca regulă generală, prescrierea acțiunii de cerere a executării unei hotărâri judecătorești intervine după douăzeci de ani, termen care curge din ziua imediat următoare datei de începere a judecății. Dacă executarea unei hotărâri judecătorești este supusă unor condiții a căror realizare nu depinde de voința persoanei în favoarea căreia s-a pronunțat sentința, acțiunea de cerere a executării unei hotărâri judecătorești se prescrie în termen de douăzeci de ani începând cu ziua următoare datei la care aceste condiții au fost îndeplinite.

Totuși, termenul de prescripție este de cinci ani pentru creanțele bănești care devin exigibile în anul pronunțării hotărârii judecătorești sau înaintea acesteia. În ceea ce privește daunele-interese, amenzile, penalitățile și celelalte sancțiuni pecuniare, prescripția produce efecte cel târziu la data prescrierii cererii de executare a hotărârii principale, cu excepția situației în care acesta a fost întreruptă.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Litigii de executare

Articolul 438 din Codul de procedură civilă stabilește o regulă generală privind litigiile referitoare la executare, numite litigii de executare. În cadrul litigiilor de acest tip, debitorul poate să încerce să împiedice executarea măsurii. De exemplu, temeiul litigiului poate viza natura și amploarea titlului executoriu, influența faptelor intervenite după pronunțarea hotărârii (titlu executoriu), valabilitatea popririi sau chestiunea proprietății bunurilor poprite. Un litigiu de contestare a executării poate fi început doar pentru acest ultim argument. Instanța nu va proceda la reexaminarea cauzei pe fond, în privința căreia există o hotărâre judecătorească.

Într-un litigiu referitor la executare, debitorul poate, în special, să invoce un abuz de drept din partea beneficiarului popririi sau faptul că poprirea are un caracter disproporționat față de cele constatate în cursul judecății. Debitorul (persoana împotriva căreia se cere executarea hotărârii) nu mai poate ataca hotărârea pe fond: pentru aceasta, are la îndemână o procedură în opoziție, în apel sau de casare.

Competență teritorială

Tribunalul teritorial competent este desemnat prin regulile de drept general de stabilire a competenței.

Este vorba de tribunalul din jurisdicția teritorială în care poprirea a fost sau va fi solicitată, tribunalul din jurisdicția teritorială unde se află bunurile în cauză sau tribunalul din jurisdicția teritorială unde va avea loc executarea. Pentru orice acțiune de executare silită care se desfășoară în Țările de Jos trebuie găsit un tribunal neerlandez competent.

Tribunalul competent

Tribunalul este judecătorul competent pentru toate litigiile legate de executare, indiferent de judecătorul care a pronunțat sentința de executat. Acesta este competent chiar dacă cea care a pronunțat sentința este Curtea de Apel sau Curtea Supremă din Țările de Jos.

Litigiile privind executarea constituie în majoritatea timpului obiectul unei proceduri în recurs. Judecătorul poate suspenda executarea pe o durată determinată sau poate ridica poprirea.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Ultima actualizare: 12/09/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Austria

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Executarea (sau executarea silită) este o măsură de aplicare coercitivă a legii aflată la dispoziția Statului pentru impunerea creanțelor și a drepturilor executorii.

Codul de reglementare a executării (Exekutionsordnung, EO) prevede diferite tipuri de măsuri executorii:

executarea cu privire la realizarea creanțelor pecuniare

executarea cu privire la realizarea obligației de a face sau a nu face

Executarea cu privire la realizarea creanțelor pecuniare:

În cadrul unei executări cu privire la creanțele pecuniare, creditorul trebuie să precizeze, în cererea sa de executare, bunurile a căror executare o dorește (alegerea modului de executare); acesta poate, în special, să aleagă între urmărirea silită a bunurilor mobile (executare asupra bunurilor mobile), poprirea creanțelor, mai ales poprirea salariului, și executarea silită imobiliară.

Executarea cu privire la realizarea obligației de a face sau de a nu face:

Fiind vorba de executarea cu privire la realizarea obligației de a face sau de a nu face, creditorul trebuie să ceară emiterea titlului executoriu prevăzut de EO în scopul exercitării dreptului său.

Pentru punerea în aplicare a executării privind obligația de a nu face, instanța însărcinată cu executarea pronunță, la cerere, o sancțiune pecuniară în cadrul procedurii de executare. În cazul unei noi încălcări, instanța trebuie să stabilească, la cerere, plata unei sancțiuni pecuniare suplimentare sau o pedeapsă cu închisoarea pentru o durată totală de maxim un an.

Pentru îndeplinirea unei decizii a cărei executare poate fi făcută și prin intermediul unui terț, creditorul, reprezentat în cadrul acestei procedurii, poate, prin decizia instanței și la cererea sa, să realizeze executarea pe cheltuielile debitorului.

Dreptul de acțiune care nu poate fi realizată de către un terț și a cărei realizare depinde exclusiv de voința debitorului este executat prin faptul că, la cerere, debitorul este somat de instanță să își execute obligația, în caz contrar riscând o sancțiune pecuniară sau închisoare pentru o durată totală de maxim șase luni.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Instanța cantonală sau districtuală (Bezirksgericht), sesizată cu privire la aplicarea executării, deține, în principiu, competența de aprobare a sa.

Competența teritorială

Poprirea asupra bunurilor mobile și poprirea creanțelor:

În privința măsurilor de executare cu privire la realizarea creanțelor, acestea sunt de competența instanței de for (domiciliu) a debitorului; pentru popririle de bunuri mobile, competența instanței se stabilește în funcție de locul unde se găsesc bunurile afectate de măsura de executare silită la începerea procedurii. Executarea silită imobiliară:

Pentru măsurile de executare imobiliară (pentru imobilele înscrise în cartea funciară), competența aparține instanței însărcinate cu ținerea cărților funciare. După încuviințarea executării, procedura se aplică din oficiu. Procedura de executare este condusă fie de un judecător (executare silită imobiliară), fie de un «Rechtspfleger» [agent însărcinat cu funcții intermediare, situate între cele ale unui grefier și cele ale unui judecător] (urmărirea silită a bunurilor mobile și poprirea creanțelor). «Rechtspfleger» este un magistrat cu o pregătire profesională specială.

Măsurile de executare sunt dispuse de executorii judecătorești, care, în Austria, au calitatea de magistrați și care nu acționează nici cu titlu independent și nici ca reprezentanți sau auxiliari ai creditorului reprezentat în cadrul procedurii. Aceștia beneficiază de o largă autonomie de acțiune, inclusiv constatarea de realizare sau de eșuare a procedurii de executare.

Creditorul nu este în măsură să depună cereri decât atunci când, în lipsa acestora, instanța sau executorul judecătoresc nu poate să îndeplinească procedurile legale sau dacă executarea presupune costuri de operare. Totuși, creditorul poate să furnizeze informații suplimentare prin intermediul cererilor,

de exemplu, în cazul de poprire a salariului, să renunțe la declarația angajatului privind existența remunerației și cuantumul acesteia; în cazul urmăririi silite a bunurilor mobile, să renunțe la deschiderea forțată a locuinței, fapt care ar genera costuri de reparare a încuietorilor, dacă debitorul nu ar fi prezent.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

3.1 Procedura

Executarea cu privire la realizarea creanțelor pecuniare:

Procedura de executare se împarte într-o procedură de aprobare și o procedură de punere în aplicare.

Aprobarea executării presupune o cerere a debitorului prin care acesta alege modalitățile de executare dorite pentru punerea în aplicare a acesteia. Dacă un creditor dorește executarea creanței unui antreprenor, de cele mai multe ori acesta va alege urmărirea silită mobilă și predarea unui inventar al patrimoniului. În cadrul acestei proceduri, executorul judecătoresc încearcă să obțină plata creanței; iar dacă nu reușește, acesta va popri bunurile existente. Dacă valoarea acestora nu acoperă creanța executată, acesta notifică debitorul cu privire la furnizarea unui inventar al patrimoniului, în care debitorul trebuie să menționeze totalitatea bunurilor.

Dacă un creditor dorește executarea creanței unui consumator, de cele mai multe ori acesta va alege urmărirea silită mobilă, poprirea salariului și predarea unui inventar al patrimoniului. Creditorul nu poate opta pentru poprirea salariului decât în măsura în care cunoaște locul de muncă al debitorului și entitatea care asigură plata remunerației. În lipsa acestor informații, acesta trebuie să cunoască data de naștere a debitorului; iar instanța se va adresa Federației austriece a organismelor de asigurare socială (Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger) pentru a cunoaște organizația plătitoare. Prima etapă constă în poprirea și transferul remunerației debitorului. Dacă rezultatul este pozitiv, urmărirea silită a bunurilor mobile este pusă în aplicare doar la cererea creditorului. În cadrul acestei proceduri, executorul judecătoresc încearcă să obțină plata creanței; dacă nu reușește, acesta va popri bunurile existente. Dacă valoarea acestora nu acoperă creanța executată, acesta notifică debitorul cu privire la furnizarea unui inventar al patrimoniului, în care debitorul trebuie să menționeze totalitatea bunurilor.

Pentru cererea de executare, creditorul trebuie să utilizeze un formular (E-Antr 1) sau să prezinte o cerere conformă cu modelul prevăzut. Pentru prezentare unei cereri de executare, nu este necesară reprezentarea avocațială.

3.2 Condițiile principale

Pentru punerea în aplicare a executării, creditorul care efectuează procedura trebuie să fie în posesia unui titlu executoriu, care reprezintă o decizie judecătorească definitivă. Se cere confirmarea caracterului executoriu; aceasta trebuie confirmată de autoritatea competentă în cadrul procedurii de predare. În același timp, creditorul trebuie să cunoască adresa debitorului; nu este necesară menționarea datei de naștere decât atunci când se dorește poprirea salariului, dar nu se cunoaște organismul plătitor.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Debitorul răspunde cu totalitatea bunurilor sale pentru obligațiile contractuale, atâta timp cât bunurile din patrimoniul său nu sunt urmărite silit. Totuși, pot face obiectul unei proceduri de executare doar acele bunuri patrimoniale pe care creditorul dorește să le execute și pe care trebuie să le numească în cererea de executare. Totuși, în timpul urmăririi silite a bunurilor mobile, este suficientă cererea de urmărire silită a tuturor bunurilor aflate în posesia debitorului; în timpul executării silite imobiliare, creditorul trebuie să indice terțul poprit, existând o excepție în cazul unei popriri pe salariu. Creditorul poate să indice faptul că nu îl cunoaște pe terțul poprit. Dacă creditorul cunoaște data de naștere a debitorului, instanța va obține datele de identitate ale terțului poprit de la Federația austriacă a organismelor de asigurare socială.

În vederea executării, creditorul poate să urmărească silit și următoarele bunuri: creanțe, altele decât cele de natură salarială, acțiunile debitorului deținute într-o societate cu răspundere limitată (GmbH); în cazul unui bun imobil al debitorului, creditorul are la dispoziție măsura executării silite imobiliare, sechestrul asigurător sau vinderea prin licitație publică.

Secțiunea «Limitele în materie de executare» prezintă bunurile din patrimoniul debitorului care nu formează obiectul procedurii de executare.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Efectele măsurilor de executare depind de metodele de executare:

Urmărirea silită a bunurilor mobile:

Executorul judecătoresc instituie un drept de gaj asupra bunurilor urmărite silit, care sunt licitate public.

Poprirea creanțelor, în special poprirea salariului:

Un drept de gaj este instituit pe creanță. Debitorului îi este interzis să dispună de creanța sa, mai ales să o încaseze. Atâta timp cât aceasta nu este poprită, creanța este transferată creditorului.

Executarea silită imobiliară:

Un drept de gaj este instituit pe proprietățile imobiliare. Din momentul înscrierii în cartea funciară a începerii procedurii de vânzare prin licitație publică, actele juridice ale debitorului care vizează proprietățile imobiliare, precum și bunurile lor accesorii și care nu au caracterul unei administrări ordinare a proprietății, nu sunt opozabile creditorilor și cumpărătorului. Dacă debitorul vinde proprietățile imobiliare, vânzarea la licitații autorizate este efectuată împotriva achizitorului bunului.

Un debitor este pasibil de o pedeapsă penală dacă ascunde un element din patrimoniul său, îl face dispărut, îl vinde sau îl deteriorează, pretinde sau recunoaște un angajament care nu există, sau reduce în orice alt mod patrimoniul său, în mod real sau aparent, cu consecința reducerii sau îndepărtării interesului unui creditor în cadrul procedurilor de executare silită sau al celor în curs de executare. Debitorul poate fi pus sub învinuire și dacă distruge, deteriorează, desface, face imposibilă folosirea sau retrage, în tot sau un parte, un bun gajat sau urmărit silit.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Executarea este aplicată până la îndeplinirea ei cu succes sau până la suspendarea sa, de exemplu, prin plata datoriei de către debitor în contul creditorului, în timpul procedurii de executare. Cu titlu de excepție, executarea poate fi invocată și anticipat, de exemplu, dacă creditorul recurge la măsura popririi salariului și debitorul își schimbă locul de muncă.

De asemenea, EO prevede un raport al procedurii de executare. Aceasta poate fi obținută mai ales dacă a fost introdusă o acțiune în contestare sau în anulare a titlului executoriu, dacă s-a cerut suspendarea executării, dacă a fost formulată o acțiune în contestație (a se vedea punctul 4), dacă este atacată cu recurs încheierea instanței de încuviințare a executării (Rekurs), dacă a fost introdusă o cerere de contestare la executare sau dacă este cerută anularea sau modificarea încheierii executorii cu putere de lucru judecat.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Acțiunea judiciară a recursului (Rekurs) reprezintă un mijloc procesual de contestare a deciziei de aprobare a executării. Recursul (Rekurs) trebuie înaintat unei instanțe de apel (Landgericht, tribunal regional de al doilea grad de jurisdicție), dar trebuie depusă în primă instanță (Bezirksgericht, tribunal cantonal sau districtual). Termenul de depunere a recursului este de 14 zile. În principiu, reprezentarea prin avocat este obligatorie. Procedura de recurs este o procedură întemeiată doar pe piesele existente deja la dosar, prin care este interzisă depunerea unor elemente probatorii noi.

Dacă, între timp, debitorul a plătit creanța de executat, acesta poate invoca acest fapt printr-o acțiune în contestație (și nu prin recurs împotriva deciziei de aprobare a executării). Acțiunea trebuie intentată în fața instanței care a încuviințat executarea. Aceasta poate fi însoțită de o cerere de raportare a executării. Dacă acțiunea este admisă de drept, executarea trebuie suspendată din oficiu.

Atunci când executarea a fost admisă în cadrul unei proceduri simplificate, acesta fapt se datorează exclusiv în baza informațiilor furnizate de partea care a inițiat procedura. În acest caz, debitorul se poate opune, invocând inexistența titlului executoriu de aplicare a executării însoțită de o confirmare a caracterului executoriu, sau faptul că titlul executoriu nu este în concordanță cu informațiile conținute în cererea de executare. Procedura în contestație trebuie adresată instanței care a încuviințat executarea în primă instanță. În timpul analizei temeiurilor legale de admitere a contestației, instanța examinează existența unui titlu executoriu care acoperă creanța de executat. Termenul legal de introducere a contestației este de paisprezece zile.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Limitele executării

În general, limita cel mai des invocată se referă la câmpul de admitere al executării, care nu poate depăși măsurile necesare realizării pretențiilor descrise în încheierea de încuviințare a executării.

Legea prevede anumite limite ale executării în beneficiul anumitor persoane sau asociații de persoane:

măsurile de executare care sunt de natură să împiedice desfășurarea serviciilor de transport public și care vizează proprietatea unui organism aflat sub control administrativ de stat și care asigură servicii de transport public nu pot fi aplicate decât cu acordul unei autorități de supraveghere;

înainte de punerea în aplicare a unei decizii de executare dispusă împotriva unei persoane aflate în serviciul armatei federale sau al poliției federale, decizia de încuviințare a executării trebuie prezentată ofițerilor ierarhici superiori ai acestei persoane;

într-o cazarmă militară, punerea în aplicare a unei decizii de executare trebuie notificată în prealabil comandantului de cazarmă și trebuie să se facă în prezența unui membru al armatei desemnat de comandant;

decizia de executare pornită împotriva persoanelor protejate în Austria printr-un regim al imunității reglementat conform normelor de drept internațional și care vizează imobilul în care locuiesc aceste persoane nu poate fi aplicată decât prin intermediul Ministerului federal de justiție și cu acordul Ministerului federal al Europei, al integrării și al afacerilor externe.

executarea care are drept obiect o creanță pecuniară și care este pornită împotriva unei comune sau a unui organism public sau de utilitate publică nu poate fi aprobată decât dacă aceasta se referă la elemente de patrimoniu care pot fi folosite în scopul satisfacerii pretențiilor creditorului și fără să se aducă atingere intereselor publice care trebuie protejate de comună sau de organismul în cauză. Dacă executarea constă în aplicarea unui drept de gaj contractual, această limitare nu se aplică.

Totuși, cu scopul protejării debitorului, anumite obiecte de patrimoniu sunt excluse din oficiu de la executare, cum ar fi:

Poprirea bunurilor mobile:

bunurile care permit asigurarea unui trai decent, cele de uz personal sau de uz casnic;

bunurile necesare pregătirii profesionale și exercitării unei profesii, precum și echipamentele de învățare destinate uzului didactic;

alimentele și combustibilii de încălzire, într-o cantitate care acoperă nevoile debitorului și ale familiei sale, care locuiește împreună cu el, pentru o perioadă de patru săptămâni;

animalele domestice;

fotografiile de familie, scrisorile și alte înscrisuri, precum și verigheta de căsătorie a debitorului;

aparatele paramedicale necesare unei persoane cu dizabilități și medicamentele debitorului sau ale membrilor familiei sale care locuiesc împreună cu el, precum și medicamentele și aparatele necesare în cadrul unui tratament medical;

obiectele destinate practicării unui cult religios;

sumele de bani lichizi în valoare egală cu suma exceptată de la poprire până la data următoare de plată a salariului după poprire, cu condiția ca veniturile debitorului să nu poată fi legal poprite sau să fie poprite doar cu respectarea unor restricții.

Executorul judecătoresc poate renunța la poprirea obiectelor cu valoare redusă dacă se dovedește că încuviințarea sau punerea în aplicare a executării nu va aduce venituri suplimentare la cheltuielile de executare.

Poprirea privind o creanță pecuniară (poprirea pe salariu):

despăgubiri, dacă acestea acoperă cheltuieli suplimentare care rezultă din exercitarea activităților profesionale;

ajutoare legale acordate în cadrul acoperirii cheltuielilor suplimentare legate de o dizabilitate sau de îngrijiri necesare, de exemplu, alocația de îngrijire;

ajutoare legale la plata chiriei sau la acoperirea altor cheltuieli legate de cazare;

indemnizația pentru cheltuielile de familie;

alte alocații legale acordate cu ocazia nașterii unui copil, în special alocația forfetară de luare în întreținere a unui copil;

anumite ajutoare acordate de serviciul de angajare;

rambursarea cheltuielilor cu asigurarea socială legală.

De asemenea, nu pot fi poprite în special:

prestațiile materiale acordate cu titlu de legi privind protecția socială;

dreptul la împărțirea bunurilor matrimoniale și ale economiilor matrimoniale, dacă nu a fost recunoscut prin contract sau acord sau invocat în justiție.

Venitul din muncă, pensiile pentru limită de vârstă și veniturile legale de compensare a șomajului temporar sau o reducere a capacității profesionale pot fi poprite în mod limitat. Suma din partea care nu poate fi poprită („minimul vital”) depinde de suma venitului și de numărul de obligații alimentare ale debitorului. Sumele care nu pot fi poprite, care sunt revizuite anual în sens crescător, figurează în baremele disponibile pe site-ul Ministerului Federal de Justiție (<http://www.justiz.gv.at/web2013/html/default/2c9484852308c2a60123ec387738064b.de.html>). Legea ține cont de la caz la caz de nevoile speciale ale debitorului sau ale creditorilor acestuia, întrucât permite, în anumite circumstanțe, mărirea sau diminuarea sumei exonerate care nu întrunește condițiile de poprire. În cazul unei executări motivate de un drept legal la prestațiile pentru produsele alimentare, suma exonerată care nu întrunește condițiile de poprire este redusă în general cu 25 %.

În cazul unui titlu de executare care prevede evicțiunea într-o locuință aflată sub incidența dispozițiilor din legea de reglementare a dreptului de închiriere (Mietrechtsgesetz, MRG), aceasta din urmă prevede în plus, în scopul protecției debitorului, ca evicțiunea să fie reportată dacă locatarul riscă să rămână fără domiciliu fix.

Termenele executării silite

Nu sunt prevăzute termene în care trebuie prezentate cererile de executare – cu excepția cazurilor particulare (executare care are drept obiect o evicțiune în sensul articolului 575 din Codul de procedură civilă). Totuși, debitorul poate face contestație la executare pe motiv de începere a prescripției. Termenul de prescripție pentru creanțele vizate de un titlu de executare cu autoritate de lucru judecat (rezultat în urma unei decizii judiciare) este, în general, de 30 de ani

Începând cu momentul obținerii autorității de lucru judecat. Dacă titlul de executare este fundamentat pe drepturile persoanelor juridice de drept public sau de drept privat, acest termen de prescripție ajunge la 40 de ani. Există totuși o excepție privind prestațiile care vor fi executorii doar pe viitor, deoarece pentru acestea este prevăzut un termen de prescripție mai scurt, în conformitate cu prevederile generale privind prescripția.

Prescripția este întreruptă de orice decizie de executare cu autoritate de lucru judecat și începe să curgă în momentul ultimei etape sau al termenului acestei executări.

În anumite cazuri, sunt prevăzute interdicții temporare de prezentare a unei noi cereri de executare sau de continuare a procedurii de executare:

Dacă în timpul urmăririi silite a bunurilor mobile nu a fost găsit niciun obiect urmărit silit, trebuie autorizată cererea unui alt creditor care vizează autorizarea urmăririi silite a bunurilor mobile sau reiterarea executării, însă aceasta trebuie pusă în aplicare numai după șase luni de la ultima tentativă nereușită de executare, dacă nicio tentativă de executare nu pare să poată fi pusă în aplicare înainte de acest termen.

O poprire pe salariu privind creanțele față de un debitor terț necunoscut poate fi solicitată după urmărirea silită a bunurilor mobile de către creditorul care trebuie să efectueze procedura, numai într-un termen de un an de la emiterea deciziei de autorizare; acest termen de interdicție nu se aplică dacă creditorul demonstrează că a aflat numai după înaintarea cererii sale de autorizare că debitorul are dreptul la creanțe salariale care pot fi poprite. Debitorul este obligat să prezinte un nou inventar al patrimoniului său numai dacă creditorul demonstrează că debitorul a achiziționat elemente de patrimoniu sau că prezentarea inventarului patrimoniului este mai veche de un an de zile.

De asemenea, EO prevede termene care permit asigurarea unei executări rapide. Executorul judecătoresc trebuie să pună în aplicare măsura de executare în termen de patru săptămâni și să îi transmită creditorului un raport privind evoluția procedurii sau obstacolele întâlnite cel târziu în termen de patru luni.

Dreptul de gaj executiv acordat creditorului – în cadrul unei executări silite imobiliare – asupra bunurilor materiale ale debitorului se stinge după doi ani, dacă procedura de vânzare nu a fost efectuată în mod corect.

Ultima actualizare: 22/08/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Polonia

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Executarea hotărârilor în materie civilă, inclusiv în materie comercială, este guvernată de Codul de procedură civilă.

Executarea este punerea în aplicare, de către autoritățile competente, a măsurilor coercitive prevăzute de lege în vederea obținerii, în baza unui titlu executoriu, a plății sumelor datorate creditorului. Procedura de executare începe în momentul depunerii cererii de încuviințare a procedurii de executare. Executarea se efectuează în baza unui titlu executoriu. În principiu, titlul executoriu este un act învestit cu formula executorie (articolul 776 din Codul de procedură civilă). Formula executorie nu este necesară pentru anumite hotărâri ale instanțelor Statelor membre ale Uniunii Europene, precum și pentru tranzacții judiciare și acte autentice emise de aceste State, vizate de articolul 115314 din Codul de procedură civilă. Dacă aceste hotărâri, tranzacții judiciare și acte autentice sunt conforme cu condițiile prevăzute de articolul sus-menționat, acestea constituie titluri executorii care pot fi prezentate de creditor direct autorității de executare.

Două tipuri de autorități intervin în procedura de executare:

autoritățile de procedură – în procedura aplicării formulei executorii pe un titlu executoriu (președinte, tribunal de mare instanță, tribunal regional și curte de apel),

autoritățile de executare – în procedura de executare, autoritățile de executare sunt tribunalele de mare instanță și executorii judecătorești (articolul 758 din Codul de procedură civilă).

Părțile care iau parte la procedură sunt creditorul și debitorul, atât în cadrul procedurii aplicării formulei executorii, cât și în cel al procedurii de executare înseși.

Dreptul polon cunoaște trei tipuri de executare:

Executarea creanțelor pecuniare care vizează:

- bunurile mobile,
- remunerarea muncii,
- conturile bancare,
- alte creanțe,
- alte drepturi de proprietate,
- bunurile imobile,
- nave.

Executarea creanțelor non-pecuniare:

- prin administrarea judiciară,
- prin vânzarea unui fond de comerț sau al unei exploatare agricole,
- pensii alimentare. Titlul executoriu care fixează pensia alimentară este învestit cu formulă executorie aplicată din oficiu de către judecător. Un astfel de titlu executoriu este comunicat debitorului din oficiu. În procedurile de stabilire a pensiei alimentare, executarea poate fi admisă din oficiu la cererea tribunalului de primă instanță care a fost sesizat în această chestiune. O astfel de cerere trebuie depusă la autoritatea de executare competentă. Executorul judecătoresc efectuează din oficiu o anchetă care vizează identificarea veniturilor și a bunurilor aparținând debitorului, precum și locul unde se află reședința acestuia. Dacă aceste măsuri se dovedesc ineficiente, acesta poate face apel la poliție pentru identificarea locului de reședință sau de muncă al debitorului. Ancheta vizată de paragraful 1 trebuie efectuată în mod periodic, cel puțin o dată la 6 luni. Dacă aceasta nu permite identificarea veniturilor și a bunurilor debitorului, executorul judecătoresc depune la tribunal o cerere prin care se solicită debitorului să facă o declarație de patrimoniu. Dacă întârzierile de plată depășesc 6 luni, executorul judecătoresc trebuie să depună la Registrul judiciar național o cerere de înscriere a debitorului în registrul debitorilor insolabili. O executare silită nereușită nu constituie un motiv suficient privind lipsa necesității de pronunțare asupra fondului.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

În temeiul articolului 758 din Codul de procedură civilă, executarea silită judiciară este de competența tribunalelor districtuale și a executorilor judecătorești cu atribuții în jurisdicția acestor tribunale.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

În temeiul articolului 803 din Codul de procedură civilă, un titlu executoriu conferă dreptul de executare a tuturor creanțelor menționate, ținând cont de toate bunurile care formează patrimoniul debitorului, cu excepția unor dispoziții contrare evidențiate în conținutul titlului. Autoritatea de executare nu deține competența de examinare a valabilității și a exigibilității obligației urmărite silit prin titlul executoriu.

În principiu, titlul executoriu este un act investit cu formula executorie.

În temeiul articolului 777 din Codul de procedură civilă, sunt titluri executorii:

hotărârile judecătorești finale sau executorii cu efect imediat, precum și acceptarea unei înțelegeri între părți încheiată în fața unei instanțe de arbitraj; deciziile finale sau deciziile executorii cu efect imediat pronunțate de un înalt funcționar judiciar (*referendarz sądowy*);

alte hotărâri, înțelegeri între părți și acte care, în temeiul legilor în vigoare, sunt executorii prin intermediul unei proceduri de executare silită;

actele notariale prin care debitorul consimte la procedura de executare silită și prin care se stipulează obligația de plată a unei sume de bani, de a livra bunuri generice, în cantitățile descrise în acte, sau chiar bunuri individual determinate, dacă termenul de executare a obligației sau condițiile în care aceasta trebuie realizată sunt stipulate în act;

actele notariale prin care debitorul încuviințează la executare și prin care se stipulează obligația de plată a unei sume fixe de bani prin intermediul actului sau printr-o clauză de indexare, dacă prin acest act se enumeră condițiile prin care această obligație poate fi îndeplinită și perioada în care creditorul poate intra în posesia unui act investit cu formulă executorie;

actul notarial, prevăzut la punctul 4 sau 5, prin care un proprietar - care nu este un debitor personal și ale cărui bunuri, creanțe sau drepturi sunt grevate de o ipotecă sau de un gaj - este de acord cu măsurile de executare, pe proprietatea grevată, în vederea rambursării debitelor către creditorul gajist.

Declarația prin care debitorul încuviințează măsurile executorii poate fi și ea stipulată într-un alt act notarial.

Sunt considerate titluri executorii doar hotărârile judecătorești valabile care au dobândit autoritate de lucru judecat sau care sunt investite imediat cu formulă executorie (executarea imediată se pronunță fie din oficiu, fie la cererea oricărei părți la procedură). Actul notarial este investit deplin drept cu formulă executorie dacă respectă condițiile de formă prevăzute de dispozițiile Codului de procedură civilă și a Legii cu privire la organizarea activității notarilor.

Alte titluri executorii cuprind mai ales un extras al listei de creanțe recunoscute prin declararea de încetare a plății, un acord bancar definitiv, un plan de împărțire a sumei obținute ca urmare a executării unui bun imobil, un titlu executoriu bancar, prevăzut de legea bancară, dar numai după aplicarea formulei executorii de către judecător, a hotărârilor instanțelor străine, precum și a înțelegerilor între părți acceptate de aceste instanțe, după investirea lor cu formulă executorie de către judecătorul polonez. Hotărârile instanțelor străine în materie civilă susceptibile de a fi investite cu formulă executorie prin intermediul unei proceduri de executare devin titluri executorii după investirea lor cu formulă executorie de către judecătorul polonez. O hotărâre este considerată executorie dacă poate fi executată cu respectarea normelor de drept ale Statului unde aceasta a fost pronunțată și dacă nu intervine niciunul dintre obstacolele vizate de [articolul 1146 paragrafele 1 și 2](#) din Codul de procedură civilă.

3.1 Procedura

Executarea se încuviințează în baza unui titlu executoriu. Pentru titlul executoriu emis de o instanță, formula executorie este aplicată de tribunalul de primă instanță sesizat cu privire la această chestiune (articolul 781 paragraful 1 din Codul de procedură civilă).

Cererea de investire cu formulă executorie este analizată fără întârziere, cel mai târziu în termen de trei zile de la data depunerii sale pe lângă jurisdicția competentă (articolul 7811 din Codul de procedură civilă). Pentru un titlu executoriu emis în cadrul unei proceduri care a fost sau care putea fi introdusă din oficiu, formula executorie este aplicată de judecător din oficiu. Pentru o somație de plată emisă în cadrul unei somații de plată dematerializate, investirea cu formulă executorie se realizează imediat după ce aceasta capătă autoritate de lucru judecat (articolul 782 din Codul de procedură civilă).

În principiu, o procedură de executare poate fi introdusă la cerere. În procedurile care pot fi inițiate din oficiu, executarea poate fi lansată la cererea tribunalului de primă instanță sesizat în privința acestei chestiuni, depusă la instanța sau la executorul judecătoresc competent (articolul 796 paragraful 1 din Codul de procedură civilă).

O cerere de deschidere a unei proceduri de executare poate fi înaintată de creditor tribunalului de mare instanță competent sau executorului judecătoresc sub controlul acestui tribunal. De asemenea, aceasta poate fi formulată de către o autoritate competentă (instanță sau minister public în chestiunile privind executarea amenzilor, sancțiunile pecuniare, taxele și cheltuielile datorate Trezoreriei publice).

În principiu, o cerere de deschidere a unei proceduri de executare este depusă în scris. Aceasta trebuie să fie însoțită de titlul executoriu original.

Modalitățile de încasare și cuantumul onorariilor sunt reglementate de Legea din 20 august 1967 privind executorii judecătorești și executarea. În temeiul articolului 43 al legii sus-menționate, executorul judecătoresc trebuie să factureze onorariile pentru aplicarea măsurilor de executare și pentru exercitarea altor activități, enumerate de lege.

Onorariile de executare se stabilesc după cum urmează:

pentru executarea unei ordonanțe conservatorii privind o creanță pecuniară, executorul judecătoresc este autorizat să încaseze onorarii reprezentând 2 % din valoarea creanței încasabile, fără a putea fi mai mici de 3 % din salariul lunar mediu național și fără a putea fi mai mari de cinci ori salariul. Aceste onorarii sunt plătibile de către creditor cu ocazia prezentării cererii de executare a ordonanței conservatorii; dacă nu au fost plătite cu această ocazie, executorul judecătoresc îl obligă pe debitor să le plătească în termen de 7 zile. Executorul judecătoresc nu execută ordonanța conservatorie atâta timp cât onorariile nu au fost plătite (articolul 45 din lege);

pentru executarea creanțelor pecuniare, executorul judecătoresc îi facturează debitorului onorarii proporționale care reprezintă 15 % din valoarea creanței recuperate, fără a putea fi mai mici de 1/10 și mai mari cu treizeci de ori salariul lunar național de bază. Totuși, în caz de recuperare a creanțelor asupra conturilor bancare, salariu, alocații de securitate socială sau plăți efectuate în baza reglementărilor privind promovarea muncii și instituțiile pieței muncii, alocații de șomaj, prime stimulative, burse de studii și indemnizații de formare, executorul judecătoresc îi facturează debitorului onorarii proporționale care reprezintă 8 % din valoarea creanței recuperate, fără a putea fi mai mici de 1/20 și mai mari de zece ori salariul lunar național mediu (articolul 49 din lege); pentru executarea creanțelor pecuniare în cazul unei hotărâri privind lipsa necesității de pronunțare asupra executării în baza cererii creditorului și conform [articolului 823](#) din Codul de procedură civilă, executorul judecătoresc îi facturează debitorului onorarii proporționale care reprezintă 5 % din valoarea creanței recuperate, fără a putea fi mai mici de 1/10 și mai mari de zece ori salariul lunar național de bază. În cazul unei hotărâri privind lipsa necesității de pronunțare asupra executării în baza cererii creditorului, depusă înainte de comunicarea către debitor a unui aviz de inițiere a procedurii de executare, executorul judecătoresc îi facturează debitorului onorarii proporționale care reprezintă 1/10 din salariul lunar național de bază;

pentru revendicarea bunurilor mobile, executorului judecătoresc îi revine 50 % din salariul lunar mediu național (articolul 50 din lege).

Onorariile fixe corespund unui procent de 40 % din salariul lunar mediu național (articolul 51) pentru:

revendicarea proprietății unui bun imobil și ridicarea bunurilor mobile situate în acesta din urmă; în cazul activităților comerciale și industriale, onorariile sunt calculate pentru fiecare obiect care alcătuiește fondul de comerț;

desemnarea unui administrator al unui bun imobil sau al unui fond de comerț, desemnarea unui paznic însărcinat cu supravegherea bunului imobil;

ridicarea bunurilor și a persoanelor din spații, onorariile sunt percepute separat pentru fiecare obiect.

Ridicarea bunurilor din spațiile de cazare, cum ar fi intrarea, alcovul, culoarul, veranda, baia, camera, logia și altele, nu dau dreptul la încasarea unor onorarii separate.

3.2 Condițiile principale

Procedura de executare este introdusă la cererea unui creditor, însoțită de titlul executoriu original. Cererea trebuie să conțină numele debitorului și să indice măsurile de executare care trebuie luate, și anume să indice bunurile debitorului care vor fi urmărite silit. Pentru executarea unui bun imobil, este necesar, de asemenea, să se indice numărul cadastral al acestuia. Pentru executarea bunurilor mobile, nu este necesară descrierea precisă a bunurilor, o astfel de executare vizând, în principiu, toate bunurile mobile care alcătuiesc patrimoniul debitorului.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Măsurile de executare pot viza bunurile care alcătuiesc patrimoniul debitorului, și anume bunurile mobile, bunurile imobile, remunerarea muncii, conturile bancare, procentajul de bunuri imobile, nave, alte creanțe și drepturi de proprietate ale debitorului.

Articolele de la 829 la 831 din Codul de procedură civilă enumeră în mod limitativ bunurile care pot constitui obiectul măsurilor de executare. Conform acestei dispoziții, nu pot constitui obiectul măsurilor de executare: aparatele domestice, lenjeria și îmbrăcămintea indispensabile vieții de zi cu zi a debitorului și a membrilor familiei sale aflați în grija sa, precum și îmbrăcămintea indispensabilă exercitării unei funcții sau a unei activități profesionale; produsele alimentare și combustibilul necesar satisfacerii timp de o lună a necesităților debitorului și ale membrilor familiei sale care se află în grija sa; instrumentele și alte obiecte indispensabile debitorului pentru exercitarea activității sale profesionale, precum și materiile prime necesare producției timp de o săptămână, cu excepția vehiculelor motorizate.

În afara Codului de procedură civilă, alte legi care determină creanțele care nu pot fi urmărite silit sau în ce măsură acestea nu pot fi executate (de exemplu, prevederile din Codul muncii referitoare la stabilirea gradului de executare a unei remunerații plătită printr-un contract de muncă).

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Un titlu executoriu conferă dreptul de executare a tuturor creanțelor menționate, ținând cont de toate bunurile care formează patrimoniul debitorului, cu excepția unor dispoziții contrare evidențiate în conținutul titlului.

Debitorul își poate administra propriile bunuri, cu excepția cazului în care tribunalul îl privează de acest drept.

Cu ocazia unei executări care vizează **bunuri mobile**, executorul judecătoresc trece la urmărirea silită a bunurilor și întocmește un proces-verbal de urmărire. Cesiunea bunurilor care a intervenit după începerea urmăririi silită nu influențează derularea ulterioară a procedurii; procedura de executare privind un bun urmărit silit poate fi efectuată și împotriva achizitorului. Cu toate acestea, din motive importante, executorul judecătoresc poate, în orice etapă a procedurii, să plaseze bunul urmărit silit sub supravegherea unei alte persoane, inclusiv a creditorului.

Atunci când executarea vizează **bunuri imobile**, executorul judecătoresc îl obligă pe debitor să își plătească datoriile în termen de 2 săptămâni; în caz contrar, vor fi lansate proceduri de individualizare și de expertiză a bunurilor. Atunci când executarea vizează bunuri imobile, executorul judecătoresc îl obligă pe debitor să își plătească datoriile în termen de 2 săptămâni; în caz contrar, vor fi lansate proceduri de individualizare și de expertiză a bunurilor. Cesiunea bunului după începerea urmăririi silită nu influențează derularea ulterioară a procedurii. Achizitorul poate participa la procedură în calitate de debitor.

În cazul în care debitorul este obligat **să se abțină** de la o anumită acțiune sau să nu împiedice acțiunile creditorului, tribunalul poate, la cererea creditorului, să îi aplice o amendă debitorului, dacă acesta nu și-a respectat această obligație; neplata va fi sancționată cu pedeapsa închisorii. Prin urmare, debitorul poate fi încarcerat pentru neplata amenzii aplicate cu titlu de măsură coercitivă.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Codul de procedură civilă nu prevede nicio limită de timp pentru înaintarea unei cereri de executare. Totuși, dreptul polon prevede că toate creanțele recunoscute printr-o hotărâre definitivă pronunțată de o instanță sau un alt organism competent pentru cunoașterea afacerilor de acest gen, sau printr-o hotărâre pronunțată de o curte de arbitraj, precum și creanțele stabilite prin compromis în fața unei instanțe sau a unei curți de arbitraj, sau printr-un compromis rezultat din intervenția mediatorului și aprobat de o instanță, se prescriu în 10 ani, chiar dacă scadența acestor creanțe de acest tip intervine mai repede (articolul 125 paragraful 1 din Codul civil). Dacă o pretenție astfel stabilită acoperă prestații periodice, orice pretenție viitoare asupra acestor prestații se prescrie în 3 ani.

Cererea de executare este examinată de organul competent pentru a-i stabili respectarea condițiilor de formă, admisibilitatea și legitimitatea acesteia.

Nerespectarea condițiilor prevăzute poate duce la respingerea cererii sau constatarea lipsei necesității de pronunțare asupra executării.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Orice parte implicată în procedură poate formula recurs împotriva hotărârii judecătorești privind investirea cu formulă executorie.

În procedura de executare, căile de atac care pot fi înaintate sunt următoarele:

plângerea împotriva acțiunii unui executor judecătoresc (înaintată la un tribunal districtual, aceasta poate, de asemenea, face referire la omiterea acțiunii executorului; plângerea poate fi depusă de partea sau persoana ale cărei drepturi au fost încălcate sau sunt amenințate prin îndeplinirea sau prin omiterea unei acțiuni de către un executor. Termenul de depunere a plângerii este de o săptămână începând de la îndeplinirea acțiunii în cauză sau de la data la care partea sau persoana în cauză a luat cunoștință de omisiune),
reclamație împotriva hotărârii judecătorești privind investirea cu formulă executorie (articolul 795 din Codul de procedură civilă – pentru creditor, termenul de introducere a unei reclamații începe să curgă de la data emiterii titlului executoriu; pentru debitor, acest termen începe să curgă începând cu data comunicării avizului de deschidere a procedurii de executare),
reclamația împotriva hotărârii judecătorești vizând declararea forței executorii a somației de plată europene (articolul 7957 din Codul de procedură civilă),
reclamația împotriva hotărârii judecătorești în caz de pronunțare atât în materie de executare judiciară, cât și administrativă,
reclamația împotriva hotărârii judecătorești privind suspendarea procedurii sau pronunțarea asupra lipsei necesității de pronunțare asupra executării (articolul 828 din Codul de procedură civilă),
reclamație împotriva hotărârii judecătorești privind restricția executării (articolul 839 din Codul de procedură civilă),
hotărârea judecătorească privind restricția executării și reclamația împotriva acestei hotărâri (articolul 839 din Codul de procedură civilă),
contestarea la executarea formulată de debitor (articolele 840-843 din Codul de procedură civilă),
reclamația împotriva hotărârii judecătorești privind rambursarea cheltuielilor administratorului (articolul 859 din Codul de procedură civilă),
reclamația împotriva hotărârii judecătorești privind procedurile de individualizare și de expertiză cu ocazia urmăririi silită a bunurilor imobile,
plângere verbală privind acțiunile executorului judecătoresc, depusă cu ocazia unei scoateri la licitație la inițiativa organismului de supraveghere (articolul 986 din Codul de procedură civilă),
reclamația împotriva unei hotărâri judecătorești privind validarea ofertei (articolul 997 din Codul de procedură civilă),
mijloacele de partajare a sumelor poprite (într-un termen de două săptămâni începând de la data de notificare a organului de executare care a stabilit-o) (articolul 998 din Codul de procedură civilă),

reclamația împotriva unei hotărâri judecătorești privind mijloacele de partajare (articolul 1028 din Codul de procedură civilă), reclamația împotriva hotărârii judecătorești care îi ordonă debitorului să se achite de obligația sa, reclamația împotriva hotărârii judecătorești de excludere a bunurilor de la urmărirea într-o procedură de executare care implică Trezoreria publică (articolul 1061 paragraful 2 din Codul de procedură civilă).

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

În temeiul dispozițiilor articolului 829 din Codul de procedură civilă, următoarele bunuri nu pot fi urmărite silit:

- 1) aparatele de uz casnic, lenjeriile și îmbrăcămintea indispensabilă vieții de zi cu zi a debitorului și a membrilor familiei sale aflați în întreținerea sa, precum și îmbrăcămintea indispensabilă exercitării unei funcții sau unei activități profesionale;
- 2) alimentele și combustibilul necesare pentru ca debitorul să își poată satisface timp de o lună nevoile sale și pe cele ale membrilor familiei sale, pe care îi are în întreținere;
- 3) o vacă sau două capre sau trei oi, precum și o rezervă de furaje și de litieră care să îi permită debitorului și membrilor familiei acestuia, care se află în întreținerea sa, să reziste până la următoarea recoltă;
- 4) instrumentele și alte obiecte indispensabile debitorului pentru exercitarea activității sale profesionale, precum și materia primă necesară producției timp de o săptămână, cu excepția vehiculelor motorizate;
- 5) pentru debitorul care beneficiază de o remunerație periodică fixă – o sumă care să corespundă procentajului din remunerația sa care nu poate fi poprit pentru perioada rămasă până la următoarea plată; pentru debitorul care nu beneficiază de un salariu fix – o sumă necesară pentru a-și satisface timp de 2 săptămâni necesitățile sale și pe cele ale membrilor familiei sale, care se află în întreținerea sa;
- 6) obiectele necesare educației, documentele personale, decorațiunile, obiectele de cult și obiectele de uz cotidian care nu pot fi vândute decât la un preț net inferior valorii reale a acestora, însă care pentru debitor constituie o valoare reală de utilizare;
- 7) sumele depuse în contul bancar, menționate de articolul 36 alineatul 4a25 din Legea din 20 aprilie 2004 privind organizarea pieței laptelui și a produselor lactate [Dz. U. (Monitorul Oficial) din 2013, actele 50 și 1272];
- 8) medicamentele, în sensul prevederilor Legii din 6 septembrie 2001 – Dreptul asupra medicamentelor (Dz. U. din 2008, nr. 45, actul 271, cu modificările ulterioare 26) indispensabile funcționării unei instituții medicale în sensul prevederilor referitoare la activitățile de îngrijire pe o perioadă de trei luni, precum și dispozitivele medicale necesare funcționării acestora, în sensul prevederilor Legii din 20 mai 2010 privind dispozitivele medicale (Dz. U. nr. 107, actul 679 și din 2011, nr. 102, actul 586 și nr. 113, actul 657);
- 9) obiectele indispensabile ca urmare a dizabilității debitorului sau a membrilor familiei sale.

Conform articolului 831 paragraful 1, nu pot fi urmărite silit:

- 1) sumele și avantajele în natură destinate să compenseze cheltuielile sau costurile deplasărilor profesionale;
- 2) sumele acordate de Trezoreria publică în scopuri specifice (în special bursele de studiu, ajutoarele), cu excepția situației în care creanța executată nu rezultă din realizarea acestor scopuri sau dintr-o obligație alimentară;
- 3) fondurile care provin din programele finanțate de fondurile menționate la articolul 5 alineatul 1, punctele 2 și 3, din Legea din 27 august 2009 privind finanțele publice (Dz. U. din 2013, actele 885, 938 și 1646), cu excepția situației în care creanța poprită nu rezultă din realizarea proiectului pentru care au fost acordate aceste fonduri;
- 4) drepturile netransmisibile, cu excepția situației în care posibilitatea de a le transmite nu este exclusă prin contract și a celei în care obiectul prestației nu este urmărit silit sau realizarea dreptului nu cade în sarcina unei alte persoane;
- 5) indemnizațiile de asigurare generală în limitele prevăzute, în baza unui regulament, de către ministrii de finanțe și de justiție; acest lucru nu se aplică executării în vederea recuperării obligațiilor alimentare;
- 6) alocațiile de ajutor social, în sensul dispozițiilor Legii din 12 martie 2004 privind ajutorul social (Dz. U. din 2013, actul 182, cu modificările ulterioare);
- 7) creanțele plătibile debitorului din bugetul Statului sau din Fondul Național de Sănătate cu titlul de furnizare de asistență medicală, în sensul prevederilor Legii din 27 august 2004 privind furnizarea de asistență medicală finanțată din fondurile publice (Dz. U. din 2008, nr. 164, actul 1027, cu modificările ulterioare), înainte de terminarea furnizării acestor servicii de asistență medicală până la concurența sumei de 75 % din fiecare plată, cu excepția cazului în care este vorba de creanțele salariaților debitorului sau ale prestatorilor menționați la articolul 5, punctul 41, literele a și b din Legea din 27 august 2004 privind furnizarea de asistență medicală din fondurile publice.

În virtutea articolului 833 paragraful 1 din Codul de procedură civilă, procentajul remunerației urmărite silit în cadrul unei popriri pe salariu este definit de prevederile Codului muncii. Această dispoziție se aplică mutatis mutandis alocațiilor de șomaj, taxelor de stimulare, bursei de studii și indemnizațiilor de formare, plătite în baza reglementărilor privind promovarea muncii și instituțiile pieței muncii.

Conform articolului 871 paragraful 1 din Codul muncii, nu este urmărit silit procentajul din remunerație până la concurența:

- 1) salariului minim, stabilit în baza prevederilor distincte, datorat lucrătorilor angajați cu normă întreagă, după deducerea contribuțiilor sociale și a taxelor fiscale - în momentul reținerii sumelor de încasat în virtutea titlurilor executorii care vizează alte creanțe decât obligațiile alimentare;
- 2) a 75 % din salariul menționat la punctul 1 – cu ocazia reținerii avansurilor pecuniare acordate salariatului;
- 3) a 90 % din salariul menționat la punctul 1 – cu ocazia reținerii sancțiunilor pecuniare prevăzute la articolul 108.

Dacă salariatul lucrează cu jumătate de normă, sumele menționate în paragraful 1 sunt reduse proporțional cu timpul de lucru.

Ultima actualizare: 18/12/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - România

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Prevederile referitoare la executarea silită sunt cuprinse în Codul de procedură civilă, art. 622 – 913. Procedura executării silite reprezintă cea de-a doua etapă din cadrul procesului civil, având ca scop principal realizarea efectivă a dreptului recunoscut printr-o hotărâre judecătorească/alt titlu executoriu. Prin procedura executării silite creditorul, titular al unui drept care a fost recunoscut printr-o hotărâre judecătorească/titlu executoriu, constrânge pe debitorul care refuză să execute de bună voie obligațiile decurgând din titlu să le aducă la îndeplinire în mod silit.

Codul român de procedură civilă prevede o listă de măsuri executorii directe și indirecte.

Sunt forme de executare directă acelea care poartă asupra obiectului obligației stabilite prin titlul executoriu, adică predarea silită a bunurilor mobile – art. 892-894 din C.p.civ., predarea silită a bunurilor imobile - art. 895-901 din C.p.civ. și executarea silită a unei obligații de a (nu) face – art. 902 - 913 (inclusiv

cu dispoziții speciale privind executarea hotărârilor judecătorești referitoare la minori, art. 909-913) din C.p.civ. și art. 1527 și urm. din Codul civil. În cazul executării silită a obligațiilor de a face, legea distinge între obligația care poate fi adusă la îndeplinire și de o altă persoană decât debitorul și obligația *intuitu personae*.

Executarea indirectă se referă la mijloacele de obținere a sumei de bani ce face obiectul titlului executoriu prin vânzarea silită a bunurilor debitorului. Formele de executare silită indirectă sunt poprirea sumelor de bani sau urmărirea (urmată de vânzarea) bunurilor. O altă măsură este urmărirea veniturilor generale ale imobilelor.

Obligațiile susceptibile de executare silită sunt obligațiile bănești, predarea unui bun sau folosinței acestuia, desființarea unei construcții/plantații/lucrări, încredințarea minorului, stabilirea locuinței și vizitarea acestuia.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Hotărârile judecătorești și celelalte titluri executorii se execută de executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel unde se află imobilul, în cazul urmării silită a bunurilor imobile/fructelor prinse de rădăcini și al executării silită directe imobiliare. În cazul urmării silită a bunurilor mobile și al executării silită directe mobiliare, acestea se execută de executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel unde se află domiciliul/sediul debitorului sau unde se află bunurile; în cazul în care domiciliul/sediul debitorului se află în străinătate, este competent oricare executor judecătoresc.

Poprirea se înființează la cererea creditorului de către un executor judecătoresc al cărui birou se află în circumscripția curții de apel unde își are domiciliul /sediul debitorul ori terțul poprit. În cazul popririi pe conturile unei persoane fizice sau juridice, competența aparține executorului judecătoresc al cărui birou se află în circumscripția curții de apel de la domiciliul/sediul debitorului ori, după caz, de la sediul principal/sediile secundare ale instituției de credit unde debitorul și-a deschis contul. Dacă debitorul are mai multe conturi deschise, competența pentru înființarea popririi asupra tuturor conturilor aparține executorului judecătoresc de la oricare dintre locurile unde acestea au fost deschise. Instanța de executare este judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul/sediul debitorului. Dacă domiciliul/sediul debitorului nu se află în țară, este competentă judecătoria în a cărei circumscripție se află domiciliul/sediul creditorului, iar dacă acesta nu se află în țară, judecătoria în a cărei circumscripție se află sediul biroului executorului judecătoresc învestit de creditor.

Instanța de executare soluționează cererile de încuviințare a executării silită, contestațiile la executare, precum și orice alte incidente apărute în cursul executării silită, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organ.

Taxa de timbru pentru cereri pentru încuviințarea executării silită, pentru fiecare titlu executoriu, este de 20 lei (O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare).

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

3.1 Procedura

Executarea silită se poate efectua numai în temeiul unei hotărâri judecătorești (hotărârile definitive, hotărârile cu executare provizorie) ori al unui alt înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu (înscrisuri autentice notariale, titlurile de credit, hotărârile arbitrale etc.)

De îndată ce primește cererea de executare formulate de creditor, executorul judecătoresc va dispune înregistrarea acesteia. Executorul judecătoresc se pronunță asupra încuviințării executării silită, prin încheiere, fără citarea părților. Încuviințarea executării silită permite creditorului să ceară executorului judecătoresc competent să recurgă, simultan ori succesiv, la toate modalitățile de executare în vederea realizării drepturilor sale, inclusiv a cheltuielilor de executare. Încuviințarea executării silită produce efecte pe întreg teritoriul țării și se extinde și asupra titlurilor executorii care se vor emite de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare silită încuviințate.

Comunicarea actelor de procedură se poate face de către executorul judecătoresc fie personal, fie prin intermediul agentului său procedural, iar, dacă aceasta nu este posibilă, potrivit dispozițiilor legale privind citarea și comunicarea actelor de procedură.

De îndată ce primește cererea de executare, executorul judecătoresc, prin încheiere, va dispune înregistrarea acesteia și deschiderea dosarului de executare sau, după caz, va refuza motivat deschiderea procedurii de executare. Încheierea se comunică de îndată creditorului. În cazul în care executorul judecătoresc refuză deschiderea procedurii de executare, creditorul poate face plângere, în termen de 15 zile de la data comunicării, la instanța de executare."

În termen de maximum 3 zile de la înregistrarea cererii, executorul judecătoresc va solicita încuviințarea executării de către instanța de executare, căreia îi va înainta, în copie certificată de el pentru conformitate cu originalul, cererea creditorului, titlul executoriu, încheierea și dovada achitării taxei judiciare de timbru.

Cererea de încuviințare a executării silită se soluționează în termen de maximum 7 zile de la înregistrarea acesteia la instanță, prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 48 de ore, iar motivarea încheierii se face în cel mult 7 zile de la pronunțare.

Încuviințarea executării silită permite creditorului să ceară executorului judecătoresc care a solicitat încuviințarea să recurgă, simultan ori succesiv, la toate modalitățile de executare prevăzute de lege în vederea realizării drepturilor sale, inclusiv a cheltuielilor de executare. Încuviințarea executării silită produce efecte pe întreg teritoriul țării. De asemenea, încuviințarea executării silită se extinde și asupra titlurilor executorii care se vor emite de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare silită încuviințate.

Instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silită numai dacă: cererea de executare silită este de competența altui organ de executare decât cel sesizat; hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie titlu executoriu; înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întrunește toate condițiile de formă; creanța nu este certă, lichidă și exigibilă; debitorul se bucură de imunitate de executare; titlul cuprinde dispoziții care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; alte impedimente.

Încheierea prin care instanța admite cererea de încuviințare a executării silită nu este supusă niciunei căi de atac, însă poate fi cenzurată în cadrul contestației la executare silită. Încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silită poate fi atacată numai cu apel exclusiv de creditor, în termen de 15 zile de la comunicare.

În partea finală a încheierii de încuviințare a executării silită va fi adăugată formula executorie, cu următorul cuprins:

«Noi, Președintele României,

Dăm împuternicire și ordonăm executorilor judecătorești să pună în executare titlul (Aici urmează elementele de identificare a titlului executoriu.) pentru care s-a pronunțat prezenta încheiere de încuviințare a executării silită. Ordonăm agenților forței publice să sprijine îndeplinirea promptă și efectivă a tuturor actelor de executare silită, iar procurorilor să stăruie pentru ducerea la îndeplinire a titlului executoriu, în condițiile legii. (Urmează semnătura președintelui completului și a grefierului.)»"

Uniunea Națională a Executorilor Judecătorești stabilește și actualizează cu aprobarea ministrului Justiției, onorariile minimale pentru serviciile prestate de executorii judecătorești. Prin Ordinul 2550/2006 din 14/11/2006 al Ministrului Justiției, cu modificările și completările ulterioare, au fost stabilite următoarele onorarii minimale – maxime pentru activitățile prestate:

Notificarea și comunicarea actelor de procedură 20 - 400 lei

Execuții directe

evacuări: 150 - 2200 lei pentru debitor persoană fizică, 5200 lei pentru debitor persoană juridică

Încredințarea minorului sau stabilirea domiciliului minorului 50 – 1000 lei

vizitarea minorului 50 - 500 lei

puneri în posesie, grănițuri, servituți, predări de bunuri etc.: 60 - 2200 lei pentru debitor persoană fizică și 5200 lei pentru debitor persoană juridică

desființarea de lucrări sau construcții: 150 - 2200 lei pentru debitor persoană fizică și 5200 lei pentru debitor persoană juridică

Executări indirecte

onorariul minim	onorariul maxim
pentru creanțe sub 50000 lei, 10% din sumă și 75 lei plus un procent de 2% din suma care depășește 1000 lei	pentru creanțe până la 50000 lei, 10%
pentru creanțe sub 50000 lei, dar sub 80000 lei, 1175 lei plus un procent de 2% din suma care depășește 50000 lei	pentru creanțe între 50000 lei - 80000 lei, 5000 lei plus un procent de până la 3% din suma care depășește 50.000 lei
pentru creanțe între 80000 lei - 100000 lei , 1775 lei plus un procent de 1% din suma care depășește 80000 lei	pentru creanțe între 80000 lei - 100000 lei, 5900 lei plus un procent de până la 2% din suma care depășește 80000 lei
pentru creanțe peste 100000 lei, între 2500 lei plus un procent de 1% din suma care depășește 100000 lei și 5500 lei plus un procent de până la 0,5% din suma care depășește 400000 lei	pentru creanțe peste 100000 lei, 6300 lei plus un procent de până la 1% din suma care depășește 100000 lei.

Poprire

pentru creanțe sub 50000 lei, 10% din sumă și 75 lei plus un procent de 2% din suma care depășește 1000 lei	pentru creanțe până la 50.000 lei, 10%
pentru creanțe între 50000 lei - 80000 lei, 1175 lei plus un procent de 2% din suma care depășește 50000 lei	pentru creanțe între 50000 lei - 80.000 lei, 5000 lei plus un procent de până la 3% din suma care depășește 50000 lei
pentru creanțe între 80000 lei - 100000 lei, 1775 lei plus un procent de 1% din suma care depășește 80000 lei	pentru creanțe între 80000 lei -100000 lei, 5900 lei plus un procent de până la 2% din suma care depășește 80000 lei
pentru creanțe peste 100000 lei, 2500 lei plus un procent de 1% din suma care depășește 100000 lei și 5500 lei plus un procent de până la 0,5% din suma care depășește 400000 lei	pentru creanțe peste 100000 lei, 6300 lei plus un procent de până la 1% din suma care depășește 100000 lei

Protestul de neplată la cambie, bilet la ordin și cecuri 150 - 400 lei

Constatare situații de fapt și inventariere bunuri: 100 - 2200 lei pentru debitor persoană fizică, 5200 lei pentru debitor persoană juridică

Vânzare la licitație publică a bunului ce face obiectul împărțelii judiciare 150 – 2200 lei

Sechestrul asigurator: 100 - 1200 lei pentru debitor persoană fizică, 2200 lei pentru debitor persoană juridică

Sechestrul judiciar: 100 - 1200 lei pentru debitor persoană fizică, 2200 lei pentru debitor persoană juridică

Poprirea asiguratorie: 100 - 1200 lei pentru debitor persoană fizică, 2200 lei pentru debitor persoană juridică

Proces-verbal de ofertă reală 50 - 350 lei

Confiscări 10% din valoarea realizată (min) - 10% din valoarea realizată (max)

Consultații în legătură cu constituirea actelor execuționale: 20 - 200 lei

3.2 Condițiile principale

A se vedea răspunsul de la întrebarea 2.1.

Creditorul și debitorul pot conveni ca executarea silită să se efectueze, în total/parte, numai asupra veniturilor bănești ale debitorului, ca vânzarea bunurilor supuse urmăririi să se facă prin bună învoială sau ca plata obligației să se facă în alt mod admis de lege.

În cazul unei hotărâri pronunțate de către o instanță străină, este necesară, după caz, o procedură suplimentară și anume o hotărâre prin care să se recunoască și să se încuviințeze executarea (exequat)ur.

Veniturile și bunurile debitorului pot fi supuse executării silită dacă sunt urmăribile și numai în măsura necesară pentru realizarea drepturilor creditorilor.

Bunurile supuse unui regim special de circulație pot fi urmărite numai cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.

În ceea ce privește debitorul, există o condiție specială care prevede că orice procedură executorie nu trebuie inițiată decât dacă debitorul este citat corespunzător, pentru fiecare formă de executare. Există și alte prevederi specifice referitoare la debitor, cum ar fi cele referitoare la debitori minori sau majori sub interdicție, împotriva cărora nu poate fi pornită o acțiune executorie decât dacă există un tutore sau un curator.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Pot face obiectul executării veniturile debitorului, inclusiv veniturilor generale ale imobilelor, sumele din conturile bancare, bunurile mobile și imobile etc. A se vedea răspunsul de la întrebarea 1.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

După identificarea bunurilor mobile ale debitorului sau aflate în mâna terților se aplică sechestrul. Despre aplicarea sechestrului se va face mențiune, la cererea executorului judecătoresc, în registrul comerțului, în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, în registrul succesoral ținut de camera notarilor publici sau în alte registre de publicitate. Din momentul sechestrării bunurilor, debitorul nu mai poate dispune de ele pe timpul cât durează executarea, sub sancțiunea unei amenzi judiciare, dacă fapta nu constituie infracțiune. Dacă suma datorată nu este plătită, executorul judecătoresc va proceda la valorificarea bunurilor sechestrate prin vânzarea la licitație publică, vânzare directă sau alte modalități permise de lege (art. 730 și urm. din C.p.civ.,).

Sumele de bani, titlurile de valoare sau alte bunuri mobile incorporale urmăribile datorate debitorului ori deținute în numele său de o a treia persoană sau pe care aceasta din urmă îl le va datora în viitor, în temeiul unor raporturi juridice existente, sunt supuse popririi. Din momentul comunicării adresei de înființare a popririi către terțul poprit sunt indisponibilizate toate sumele și bunurile poprite. De la indisponibilizare și până la achitarea integrală a obligațiilor prevăzute în titlul executoriu, terțul poprit nu va face nicio altă plată sau altă operațiune care ar putea diminua bunurile indisponibilizate. Dacă terțul poprit nu își îndeplinește obligațiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc poate sesiza instanța de executare, în vederea validării popririi. Hotărârea de validare rămasă definitivă are efectul unei cesiuni de creanță și constituie titlu executoriu împotriva terțului poprit. După validarea popririi, terțul poprit va proceda la consemnarea sau plata în limita sumei determinate expres în hotărârea de validare. În caz de nerespectare a acestor obligații, executarea silită se va face împotriva terțului poprit, pe baza hotărârii de validare (art. 780 și urm. din C.p.civ.). În ceea ce privește executarea silită cu privire la bunurile imobile, dacă debitorul nu plătește datoria, executorul judecătoresc va începe procedura de vânzare, după comunicarea încheierii de încuviințare a executării și notarea în cartea funciară (art. 812 și urm. din C.p.civ.).

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Termenul de primare este de 6 luni (art. 696 și urm. din C.p.civ.) dacă creditorul a lăsat să treacă acest interval de la data îndeplinirii oricărui act de executare, fără să fi urmat alte acte de urmărire.

Termenul de prescripție este de 3 ani (art. 705 și urm. din C.p.civ.).

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Contestația la executare se poate formula împotriva actelor de executare propriu-zisă; împotriva titlului executoriu pentru a lămurii înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu. Dacă executarea silită se face în temeiul unei hotărâri judecătorești, debitorul nu va putea invoca pe cale de contestație motive de fapt/drept pe care le-ar fi putut opune în cursul judecății în primă instanță sau într-o cale de atac ce i-a fost deschisă. Nu se poate face o nouă contestație de către aceeași parte pentru motive care au existat la data primei contestații.

Instanța competentă este instanța de executare sau, pentru lămurirea înțelesului, întinderii/aplicării titlului executoriu, instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută.

Contestația se poate face în termen de 15 zile de la data când:

contestatorul a luat cunoștință de actul de executare;

cel interesat a primit comunicarea privind înființarea popririi;

debitorul a primit somația ori de la data când a luat cunoștință de primul act de executare.

Contestația privind lămurirea înțelesului, întinderea sau aplicarea titlului executoriu se poate face oricând înăuntrul termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită. Contestația prin care o terță persoană pretinde că are un drept de proprietate/alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă în termen de 15 zile de la efectuarea vânzării/data predării silite a bunului. Neintroducerea contestației în termenul menționat nu-l împiedică pe cel de-al treilea să-și realizeze dreptul pe calea unei cereri separate.

Dacă admite contestația la executare, instanța, după caz, anulează actul de executare contestat sau dispune îndreptarea acestuia, anularea ori încetarea executării înseși, anularea ori lămurirea titlului executoriu sau efectuarea actului de executare a cărui îndeplinire a fost refuzată. În cazul respingerii contestației, contestatorul poate fi obligat, la cerere, la despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării, iar când contestația a fost exercitată cu rea-credință, el va fi obligat și la plata unei amenzi.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Există anumite bunuri și proprietăți exceptate. În ceea ce privește bunurile mobile, acestea sunt: bunurile de uz personal sau casnic indispensabile traiului debitorului și familiei sale, obiectele de cult; obiectele indispensabile persoanelor cu handicap și cele destinate îngrijirii bolnavilor; alimentele necesare debitorului și familiei sale pe timp de 3 luni, iar, dacă debitorul se ocupă exclusiv cu agricultura, alimentele necesare până la noua recoltă, animalele destinate obținerii mijloacelor de subsistență și furajele necesare pentru aceste animale până la noua recoltă; combustibilul necesar debitorului și familiei sale pentru 3 luni de iarnă; scrisorile, fotografiile și tablourile personale sau de familie etc.

În plus, salariul/pensia debitorului pot fi urmărite numai până la ½ din salariul lunar net, pentru sumele datorate cu titlu de obligație de întreținere și până la 1/3 din salariul lunar net pentru alte tipuri de obligații.

Veniturile din muncă sau sumele plătite periodic debitorului, destinate asigurării mijloacelor de existență, în cazul în care sunt mai mici decât cuantumul salariului minim net pe economie, pot fi urmărite numai asupra părții ce depășește jumătate din acest cuantum.

Există o categorie de venituri care sunt excluse de la executare: alocațiile de stat și indemnizațiile pentru copii, ajutoarele pentru îngrijirea copilului bolnav, ajutoarele de maternitate, de deces, bursele de studii acordate de stat, diurnele etc.

A se vedea și răspunsul la întrebarea 4.3.

Linkuri relevante

<http://www.executori.ro/> / <http://www.just.ro/>

Ultima actualizare: 28/03/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Slovenia

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

În Republica Slovenia, executarea silită este reglementată unitar prin legea executării și a măsurilor conservatorii (*Zakon o izvršbi in zavarovanju* – ZIZ). Prin executare, se înțelege executarea judiciară silită a titlurilor executorii prin care se ordonă executarea unei creanțe (și anume obligația de a da, de a face, de a nu face sau de a nu interveni). Executarea care vizează recuperarea unei creanțe monetare este, de asemenea, autorizată în baza unui act autentic. Cu titlu excepțional, executarea în materia dreptului familiei poate, de asemenea, să se extindă la posesia de stat.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Tribunalele, și mai precis tribunalele cantonale (*okrajno sodišče*) sunt competente să autorizeze și să ordone executarea.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

Executarea este autorizată de un tribunal în baza unui titlu executoriu.

Titlurile executorii includ:

hotărârile judecătorești executorii (deciziile sau sentințele arbitrale, ordonanțele și ordinele de plată sau altele emise de o instanță sau de un tribunal arbitral) și tranzacțiile judiciare (încheiate în fața unui tribunal);

actele notariale executorii;

alte decizii sau documentele susceptibile de executare care sunt definite prin lege ca fiind titluri executorii, un tratat internațional ratificat și publicat sau un act juridic al Uniunii Europene direct aplicabil în Republica Slovenia.

Un titlu executoriu poate fi executat dacă acesta conține informații privind creditorul și debitorul, precum și obiectul, tipul, întârzierea și momentul executării obligației (articolul 21 primul alineat din ZIZ). Dacă titlul executoriu este o decizie care nu stabilește un termen pentru executarea voluntară a obligației, tribunalul stabilește acest termen în ordonanța sa de executare.

3.1 Procedura

Procedurile de executare și procedurile conservatorii sunt inițiate la cererea unui creditor. Cererea poate fi prezentată direct de către creditor, deoarece reprezentarea de către un avocat nu este obligatorie. În general, cererile de executare sunt formulate prin intermediul unui avocat care are cunoștințele juridice necesare. Tribunalele cantonale (*okrajno sodišče*) sunt competente în materie de executare. Fără a aduce atingere prevederilor referitoare la competența teritorială, cererile de executare întemeiate pe un act autentic sunt depuse la tribunalul cantonal din Ljubljana (*Okrajno sodišče v Ljubljani*). Acest tribunal este cel care se pronunță în privința cererilor. În ceea ce privește posibilitatea sau obligația, în procedurile de executare, de a depune o cerere pe cale electronică, vă rugăm să consultați rubrica „Procesare automată”.

În momentul depunerii unei cereri de executare, al formulării unei contestații și al unui apel, trebuie să se plătească cheltuieli de judecată. Cheltuielile de judecată trebuie plătite cel târziu în termen de opt zile de la notificarea ordinului de plată a cheltuielilor de judecată. Dacă aceste cheltuieli de judecată nu sunt plătite în termenul menționat la paragraful precedent, iar condițiile unei exonerări, unei plăți întârziate sau unei plăți eșalonate a cheltuielilor de judecată nu sunt îndeplinite, cererea este considerată retrasă.

Atunci când tribunalul primește o cerere de executare, acesta verifică dacă aceasta conține toate elementele necesare și emite o ordonanță de executare prin care autorizează executarea sau respinge cererea de executare ca fiind nefondată (din motive de fond) sau inadmisibilă (din motive procedurale). Tribunalul notifică creditorului și debitorului ordonanța de executare prin care autorizează executarea și îl notifică numai pe creditor cu privire la ordonanța de executare prin care respinge cererea de executare. Tribunalul îi notifică executorului judecătoresc ordonanța de executare prin care este desemnat executorul judecătoresc, și anume ordonanța de desemnare a executorului judecătoresc, cu copia tuturor documentelor necesare pentru inițierea executării. Tribunalul autorizează executarea privind rambursarea unei creanțe monetare prin mijloacele și asupra obiectelor care sunt menționate în cererea de executare. La cererea unui creditor, tribunalul poate, înainte de terminarea procedurii de executare, în afara mijloacelor și a obiectelor deja încuviințate, să autorizeze executarea prin mijloace suplimentare și asupra unor obiecte suplimentare sau să autorizeze executarea prin alte mijloace sau asupra unor alte obiecte decât cele care sunt deja autorizate.

La cererea debitorului, tribunalul poate determina un alt mijloc de executare în locul celui care a fost propus de creditor, dacă respectivul mijloc este suficient pentru rambursarea creanței. Ordonanța care respinge o cerere de executare nu poate fi atacată cu apel.

Executarea începe înainte ca ordonanța de executare să devină definitivă, cu excepția prevederilor care contravin legii de reglementare a măsurilor de executare speciale. Creditorul nu poate fi rambursat înainte ca ordonanța de executare să devină definitivă, cu excepția unei executări întemeiate pe un titlu executoriu, și anume atunci când executarea vizează sume de bani pe care debitorul le păstrează într-o instituție de plată (executare în baza unui titlu executoriu) cu condiția să anexeze titlul executoriu la cererea sa de executare.

În ordonanța sa care încuviințează o executare în cadrul căreia trebuie implementate măsuri directe de executare, tribunalul desemnează, de asemenea, un executor judecătoresc.

Executorii judecătorești

Executorii judecătorești sunt persoanele care aplică măsuri de executare și conservatorii directe (prin urmare, aceștia trec concret la executare – și anume efectuează popriri, stabilesc garanții etc.). Executorii judecătorești sunt numiți de către Ministerul de Justiție. Numărul executorilor judecătorești și jurisdicțiile lor de competență sunt stabilite de ministerul însărcinat cu înfăptuirea actului de justiție, astfel încât există cel puțin un executor judecătoresc în jurisdicția tribunalului regional (*okrožno sodišče*), iar numărul altor executori judecătorești din jurisdicția tribunalului regional este stabilit în funcție de numărul de cazuri de executări silit ordonate de tribunalele cantonale situate în jurisdicția tribunalului regional în cauză. Executorii judecătorești sunt însărcinați cu un dosar de executare prin ordonanța tribunalului, însă creditorul poate, de asemenea, să aleagă un anumit executor judecătoresc. În orice dosar de executare, executorul judecătoresc poate implementa măsuri pe întreg teritoriul Republicii Slovenia. Executorul judecătoresc îndeplinește o misiune de serviciu public în cadrul unei activități exercitate cu titlu independent.

Executorii judecătorești sunt responsabili pentru toate prejudiciile pe care le cauzează atunci când aplică măsuri executorii și conservatorii în baza comportamentului lor sau al neîndeplinirii obligațiilor care le revin în virtutea legii, a regulamentelor și a hotărârilor judecătorești.

În cazul încălcării grave a obligațiilor lor, executorii judecătorești pot fi demisi din funcție de către Ministrul Justiției.

Costuri de executare

Costurile de executare sunt plătite mai întâi de către creditor. Creditorul trebuie să plătească un avans pentru costurile măsurilor executorii, în conformitate cu normele specifice, pentru suma și în termenul fixat de tribunal. Dacă un creditor nu plătește avansul în termenul stabilit, tribunalul suspendă executarea. Debitorul trebuie să îi ramburseze creditorului, la cererea acestuia din urmă, costurile suportate în vederea executării, inclusiv costurile de cercetare a bunurilor debitorului, sau să ramburseze din oficiu cheltuielile. Tribunalul trebuie să se pronunțe cu privire la costuri în termen de opt zile de la primirea cererii. În vederea garantării plății lucrărilor efectuate și rambursării costurilor suportate, executorul judecătoresc îi poate solicita creditorului să plătească o garanție în termenul și pentru suma stabilite în barem. Executorul judecătoresc trebuie să îi predea personal creditorului o punere în întârziere de plată a garanției, însoțită de un avertisment privind consecințele intervenite dacă garanția nu este plătită în termenul stabilit și dacă o dovadă de plată nu îi este prezentată executorului judecătoresc, și include, de asemenea, un aviz care face dovada dreptului creditorului de a-i solicita tribunalului să se pronunțe în privința garanției.

Dacă un creditor nu este de acord cu modalitățile de plată, termenul sau suma garanției, acesta poate, în cele opt zile după recepția punerii în întârziere a executorului judecătoresc, să îi solicite executorului judecătoresc să se pronunțe în această privință. Executorul judecătoresc transmite imediat cererea către tribunal care trebuie să se pronunțe în această chestiune în termen de opt zile de la primirea cererii.

Dacă un creditor nu plătește garanția în modul indicat de către executorul judecătoresc sau de către tribunal și la termenul stabilit de către acestea din urmă sau dacă nu prezintă o dovadă de plată, executorul judecătoresc înștiințează tribunalul în acest sens, iar tribunalul suspendă executarea.

3.2 Condițiile principale

Prima condiție de autorizare a executării este **existența unui fundament al executării, care poate fi un titlu executoriu sau un act autentic**, conform reglementărilor.

Forța executorie a unei hotărâri judecătorești:

O hotărâre judecătorească este executorie dacă aceasta devine definitivă și dacă termenul fixat pentru executarea voluntară a obligațiilor debitorului a expirat. Termenul de executare voluntară a obligațiilor începe să curgă din ziua următoare a datei de notificare a deciziei către debitor. Executarea poate fi autorizată numai pentru o parte din decizie atunci când respectiva parte a devenit executorie.

Tribunalul autorizează, de asemenea, executarea în virtutea unei hotărâri judecătorești care nu este încă definitivă dacă legea dispune că recursul nu are efect suspensiv asupra executării.

Forța executorie a unei tranzacții judiciare:

O tranzacție judiciară este executorie atunci când creanța vizată de tranzacție a ajuns la scadență. Scadența creanței este demonstrată în baza procesului-verbal al tranzacției, al unui act public sau al unui act autentificat conform legii. Dacă scadența nu poate fi demonstrată în acest mod, aceasta este dovedită printr-o hotărâre definitivă emisă într-o procedură civilă prin care se decide scadența creanței.

Forța executorie a unui act notarial:

Un act notarial este executoriu dacă debitorul a acceptat, în actul notarial, forța sa executorie directă și dacă creanța care stă la baza actului notarial este scadentă. Scadența creanței este demonstrată în baza unui act notarial, al unui act public sau al unui act autentificat conform legii. Dacă scadența creanței nu depinde de expirarea termenului, ci de un alt fapt menționat în actul notarial, notarul avertizează părțile că, pentru a demonstra scadența creanței, este suficientă adresarea de către creditor debitorului a unei declarații scrise prin care să se indice scadența creanței și care să conțină data scadenței și dovada că declarația scrisă i-a fost notificată debitorului. Notarul avertizează părțile că, în loc să prezinte o dovadă a notificării declarației scrise indicând scadența creanței, creditorul poate mandata un notar pentru a-i comunica scadența debitorului. Declarația scrisă a creditorului sau mesajul notarului trebuie să fie notificate prin scrisoare recomandată.

Cea de-a doua condiție este formularea unei cereri de executare care trebuie să menționeze: creditorul și debitorul cu datele lor de identificare, un titlu executoriu sau un act autentic, obligația debitorului, mijloacele și obiectul executării, precum și celelalte date necesare executării (o cerere de executare întemeiată pe un act autentic trebuie să conțină și cererea adresată tribunalului pentru a-i ordona debitorului să plătească, în termen de opt zile de la notificarea deciziei sau de trei zile de la notificarea deciziei în litigiile legate de cambii și securi, creanța împreună cu costurile calculate). În cererea sa de executare, creditorul trebuie să desemneze în mod clar titlul executoriu în virtutea căruia solicită executarea și să indice eliberarea unui certificat de constatare a forței executorii.

Creanța trebuie să fie scadentă și termenul de execuție voluntară a obligației (perioada de grație) trebuie să fi expirat.

Debitorul trebuie să fie clar menționat și să figureze deja în titlul executoriu sau în actul autentic. În plus, debitorul trebuie să fie desemnat individual, cu adresa sa (sau sediul său) în cererea de executare. Cererea de executare trebuie să includă datele de identificare ale debitorului (precum și pe cele ale creditorului), aceste date fiind diferite dacă debitorul (sau creditorul) este o persoană fizică, o persoană juridică, un antreprenor sau un lucrător independent. Debitorul trebuie să fie o entitate existentă (nu trebuie să fie decedat sau radiat din Registrul Comerțului). Dacă cererea de executare este depusă împotriva unei entități inexistente, aceasta trebuie respinsă, iar dacă entitatea încetează să mai existe pe însăși perioada procedurii de executare, acesta constituie un motiv de suspendare de drept a procedurii (fără ca aceasta să necesite eliberarea unui anumit act).

În același mod, atât debitorul, cât și creditorul **trebuie să îndeplinească anumite condiții** (capacitatea juridică) care se aplică și în cadrul unei proceduri civile, conform prevederilor Codului de procedură civilă coroborat cu articolul 15 din Legea privind executarea și măsurile conservatorii (*Zakon o izvršbi in zavarovanju – ZIZ*).

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

Obiectivul măsurilor de executare este rambursarea creanțelor către creditori.

Mijloacele de executare a plății creanțelor monetare sunt: vânzarea bunurilor mobile ale debitorului, vânzarea bunurilor imobile, transferul creanțelor monetare ale debitorului, realizarea altor drepturi de proprietate sau drepturi materiale și titluri dematerializate ale debitorului, vânzarea acțiunilor și transferul bunurilor păstrate în instituțiile de plată (și anume bănci).

Mijloacele de executare a creanțelor non-monetare sunt: predarea și livrarea bunurilor mobile, evacuarea și predarea bunurilor imobile, servicii de înlocuire în sarcina debitorului, constrângere pentru dispunerea executării obligației de a face a debitorului, reintegrarea unui lucrător, partajul bunurilor, declarație de intenție și de retragere a copiilor.

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Mijloacele de executare enumerate anterior pot fi utilizate pentru a urmări silit toate bunurile care constituie obiectul unei executări (fiecare bun, drept de proprietate sau drept material al debitorului), cu condiția ca aceste bunuri să nu fie excluse de la executarea instituită prin efectul lege sau ca executarea al cărei obiect îl constituie să nu fie limitată de lege – articolul 32 din ZIZ.

Nu pot constitui obiectul unei executări:

bunurile necomerciale;

bogățiile minerale și alte bogății naturale;

instalațiile, aparatele și alte bunuri care sunt indispensabile pentru ca Statul sau colectivitățile locale să-și îndeplinească activitățile, precum și bunurile mobile și imobile destinate apărării Statului;

instalațiile, aparatele și alte bunuri care sunt indispensabile debitorului pentru asigurarea unei misiuni de serviciu public;

celelalte bunuri și drepturi prevăzute de lege (de exemplu, fondurile destinate întreținerii copiilor, bunurile strict personale, alocațiile de ajutor social, alocațiile parentale, alocațiile pentru copiii aflați în întreținere, alocațiile de invaliditate, hrană, combustibilii de încălzire, animalele de tracțiune și de reproducere, decorațiunile, medaliile, accesoriile persoanelor cu dizabilități, pământurile agricole și clădirile agricole ale agricultorilor, dacă aceștia din urmă au nevoie de acestea pentru a-și asigura propria subsistență etc.)

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Principalul efect și obiectiv al tuturor măsurilor de executare este rambursarea creanței creditorului. Efectele depind de tipul mijlocului de executare.

EXECUTARE PENTRU ÎNCASAREA UNEI CREANȚE MONETARE

Executarea care vizează bunurile mobile se produce prin poprirea și vânzarea bunurilor mobile. Creditorul obține un drept de gaj asupra bunurilor poprirea.

Executarea care vizează o creanță monetară a unui debitor are loc prin poprirea și transferul creanței monetare. Prin ordonanța care autorizează poprirea unei creanțe monetare (ordonanță de poprire), tribunalul îi interzice debitorului să îi ramburseze creanța debitorului și îi interzice debitorului să recupereze creanța, inclusiv considerând un gaj care a fost oferit drept garanție, și, de asemenea, de a se folosi de aceasta în orice alt mod. Poprirea este efectivă din ziua în care ordonanța de poprire este notificată debitorului. Creditorul dobândește un drept de gaj asupra creanței debitorului în urma poprirea creanței menționate, ordonată de tribunal la cererea creditorului.

Executarea care vizează fondurile debitorului păstrate în instituții de plată: prin ordonanța de executare care vizează fondurile deținute de debitor în instituții de plată, tribunalul le ordonă instituțiilor de plată să blocheze fondurile debitorului asupra tuturor conturilor acestuia din urmă până la concurența obligației

stabilite în ordonanța de executare și să îi plătească această sumă creditorului atunci când ordonanța devine definitivă. Ordonanța are efect de poprire și de transfer în vederea unei recuperări. Tribunalul informează instituția de plată cu privire la momentul când ordonanța de executare devine definitivă. Instituția de plată este obligată să informeze imediat tribunalul cu privire la executarea rambursării către creditor.

Executarea care vizează o creanță de remitere sau de livrare de bunuri mobile sau de remitere de bunuri imobile se produce prin urmărirea silită a acestei creanțe, prin transferul său în beneficiul creditorului și prin vânzarea bunului. Transferul creanței poprite a debitorului are ca efect transferul creanței monetare de recuperare a debitorului.

Executarea care vizează alte drepturi de proprietate sau alte drepturi materiale se realizează prin urmărirea silită a acestui drept și prin folosirea bunurilor mobile. Poprirea este efectivă din ziua în care ordonanța de executare este notificată debitorului. Prin ordonanța de executare care autorizează poprirea, tribunalul îi interzice debitorului să dispună de acest drept. Prin poprirea dreptului, creditorul dobândește un drept de gaj asupra respectivului drept.

Executarea care vizează titluri dematerializate: executarea care vizează titluri dematerializate cotate la bursă, în vederea încasării unei creanțe monetare se realizează prin poprirea și vânzarea titlurilor dematerializate și prin plata creditorului pornind de la suma provenită din vânzare. Poprirea este efectivă începând cu ziua în care ordonanța de executare este înscrisă în registrul central al titlurilor dematerializate.

Executarea care vizează cota parte a unui asociat se realizează prin înscrierea ordonanței de executare în Registrul Comerțului, prin vânzarea respectivei părți și prin plata creditorului pornind de la suma provenită din vânzare. Prin ordonanța de executare, tribunalul îi interzice asociatului să dispună de partea sa. Tribunalul notifică societății ordonanța de executare și o înscrie în Registrul Comerțului. Această înscriere îi conferă creditorului un drept de gaj asupra cotei-părți a asociatului care produce efecte și împotriva oricărei persoane care dobândește ulterior cota-parte în cauză.

Executarea care vizează bunurile imobile se realizează prin înscrierea ordonanței de executare în Registrul Funciar, prin stabilirea valorii bunurilor imobile în cauză, prin vânzarea bunurilor imobile și prin plata creditorului din suma provenită din vânzare. Tribunalul înscrie ordonanța de executare care vizează bunurile imobile în Registrul Funciar. Înscrierea ordonanței de executare îi conferă creditorului un drept de gaj asupra bunurilor imobile care produce, de asemenea, efecte împotriva oricărei persoane care dobândește ulterior un drept de proprietate asupra bunurilor imobile în cauză. Creditorul care a solicitat executarea, dar fără să fi obținut drept de gaj sau datorie funciară, dobândește, prin înscrierea ordonanței de executare în registru, dreptul de a fi plătit pornind de la bunurile imobile în cauză înaintea oricărei persoane care va obține ulterior un drept de gaj sau o datorie funciară asupra bunurilor menționate.

EXECUTARE PENTRU ÎNCASAREA UNEI CREANȚE NEMONETARE

Procedura de **remitere și de livrare a bunurilor mobile** este organizată în așa fel încât executorul judecătoresc ia aceste bunuri de la debitor și le predă creditorului în schimbul unei chitanțe.

Procedura de **evacuare și de livrare a bunurilor imobile** se desfășoară în așa fel încât executorul judecătoresc predă bunul imobil creditorului după ce a expulzat persoanele din acesta și după ce l-a golit de mobilă. Evacuarea și predarea bunului imobil sunt autorizate după expirarea unui termen de opt de zile de la data notificării ordonanței de executare către debitor.

Obligația de a acționa, de a interveni sau de a nu acționa poate fi executată în colaborare cu executorul judecătoresc în conformitate cu modalitățile stabilite de tribunal. În virtutea titlului executoriu care îi ordonă debitorului să facă un lucru pe care și un terț l-ar putea face, executarea are loc în așa fel încât tribunalul îl autorizează pe creditor să îi încredințeze această sarcină unui terț, pe cheltuiala debitorului, sau să efectueze el însuși această sarcină (**serviciu de substituție în sarcina debitorului**). Dacă titlul executoriu obligă debitorul să facă un lucru care nu poate fi efectuat de o altă persoană în locul său, tribunalul, printr-o ordonanță de executare, îi stabilește un termen adecvat pentru a-și executa obligația. Prin ordonanța de executare, tribunalul pronunță și o penalitate cu titlu cominatoriu pentru cazul în care debitorul nu și-ar executa obligația în termenul fixat (**penalitate cu titlu cominatoriu pentru executarea obligației de a face a debitorului**).

Reintegrarea unui lucrător este efectuată în așa fel încât tribunalul stabilește, printr-o ordonanță de executare, un termen adecvat pentru executarea obligației. Prin ordonanța de executare, tribunalul pronunță și o penalitate cu titlu cominatoriu pentru cazul în care debitorul nu și-ar executa obligația în termenul fixat.

Partajul bunurilor poate fi realizat prin partaj fizic, dacă acest partaj este prevăzut în titlul executoriu, sau prin vânzarea bunurilor.

Declarația de voință: obligația de a prezenta o declarație de voință funciară sau orice altă declarație de voință menționată într-o decizie care constituie un titlu executoriu este considerată satisfăcută atunci când respectiva decizie devine definitivă.

Executarea în dosarele de custodie și de vizită a copiilor și de contacte personale cu copiii este realizată în așa fel încât tribunalul enunță, în ordonanța de executare, că persoana cu care locuiește copilul este obligată să predea copilul. În plus, tribunalul fixează termenul în care copilul trebuie să fie predat sau indică faptul că acesta trebuie predat imediat. Obligația de a preda copilul este impusă prin ordonanța de executare emisă persoanei vizate de titlul executoriu, persoanei a cărei voință condiționează predarea copilului și persoanei la care se găsește copilul în momentul eliberării ordonanței menționate. În ordonanța de executare, tribunalul menționează faptul că obligația de a preda copilul produce efecte în privința oricărei alte persoane la care se găsește copilul în momentul efectuării executării.

Tribunalul de executare poate aplica o amendă debitorului care încalcă hotărârile, cum ar fi, de exemplu, disimulează, deteriorează sau distruge patrimoniul propriu, exercită activități care îi pot cauza creditorului un prejudiciu ireparabil sau dificil de reparat, se opune executorului judecătoresc atunci când acesta îndeplinește diferite acte de executare sau conservatorii, are un comportament contrar ordonanțelor măsurilor conservatorii, împiedică activitatea unui expert sau împiedică o instituție de plată, un angajator sau orice altă persoană însărcinată cu aplicarea ordonanței de executare să procedeze la executare ori împiedică sau nu autorizează vizita și estimarea unui bun imobil.

Dacă debitorul dispune de bunurile sale prin încălcarea hotărârii tribunalului de executare, tranzacția încheiată în acest cadru este valabilă numai dacă aceasta a fost efectuată cu titlu oneros și dacă cealaltă parte a acționat cu bună credință (nu știa și nu putea să știe că debitorul nu avea dreptul să dispună de bunurile sale) în momentul în care bunurile au fost transferate sau grevate.

Debitorul care, cu ocazia executării silită, distruge, deteriorează, cesionează sau disimulează o parte din bunurile sale, cauzând astfel prejudicii creditorului în vederea împiedicării plății creditorului, este, de asemenea, responsabil din punct de vedere penal și, în această poziție, i se poate aplica o amendă sau o pedeapsă cu închisoarea cu durata de până la un an.

La solicitarea tribunalului, o bancă este obligată să furnizeze toate explicațiile și toate documentele care permit stabilirea modului în care aceasta a aplicat ordonanța de executare a tribunalului și modalitatea în care a respectat ierarhia stabilită de lege pentru plata creanțelor. Aceasta este, de asemenea, obligată să transmită creditorilor și tribunalului informații privind conturile bancare ale debitorului. În virtutea ordonanței de executare, banca este obligată să blocheze sumele de bani pe care un debitor și le păstrează la această bancă, până la concurența unei sume stabilite în ordonanța de executare, și să îi plătească suma blocată creditorului.

La cererea unui creditor, tribunalul poate ordona unei bănci care, prin nerespectarea ordonanței pronunțate de același tribunal, nu procedează la efectuarea popririi, la transferul sau la plata sumelor scadente, de a plăti creditorului sumele menționate, în locul debitorului și cu propriile sale active. În acest caz, și banca este responsabilă față de creditor pentru prejudiciul pe care l-a cauzat prin lipsa sa de reacție și contrar prevederilor ordonanței de executare sau prin nerespectarea prevederilor legale privind obligația de declarare a informațiilor, de respectare a ierarhiei creditorilor și a sumelor de plată sau ale modalităților de plată ale obligațiilor care rezultă din ordonanța de executare.

În virtutea unei ordonanțe de executare, un angajator este obligat să îi plătească creditorului o sumă unică de bani sau să îi plătească în mod regulat sume de bani care în mod normal ar fi plătite debitorului cu titlu de salariu. În acest caz, debitorului trebuie să îi rămână o sumă cel puțin egală cu 70 % din salariul minim stabilit pentru luna curentă. La cererea unui creditor, tribunalul poate ordona unui angajator care, prin nerespectarea unei ordonanțe pronunțate de același tribunal, nu procedează la prelevarea și la plata sumelor scadente de plată datorate creditorului, să procedeze la plata sumelor menționate în locul debitorului pornind de la propriile sale active. În acest caz, și angajatorul este responsabil față de creditor pentru prejudiciul cauzat, fără să respecte ordonanța de executare.

Un debitor al debitorului este obligat să declare dacă recunoaște o creanță poprită și pentru ce sumă și dacă obligația sa de a plăti creanța este subordonată în privința unei alte obligații eventuale. Dacă nu furnizează declarația în această privință sau dacă declarația sa nu este conformă cu adevărul, acesta este considerat responsabil pentru prejudiciul cauzat creditorului.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Durata valabilității unei măsuri de executare a unui tribunal depinde de tipul de măsură. Procedura de executare (și, de aici, efectele ordonanței care autorizează executarea) ia sfârșit, în general, atunci când creanțele creditorului sunt onorate. Dacă executarea nu este realizabilă din motive de drept și de fapt, aceasta trebuie încheiată prin încetarea executării, care conduce la anularea tuturor actelor de executare, cu excepția cazului în care această anulare afectează drepturile dobândite de terți (de exemplu, drepturile cumpărătorilor de bunuri mobile poprite). Un creditor poate solicita raportul unei proceduri de executare pentru un termen maxim de un an, menținând astfel valabilitatea ordonanței care autorizează executarea, chiar și în situațiile în care debitorul nu posedă niciun bun la momentul eliberării ordonanței menționate (și în care există deci obstacole de fapt care împiedică realizarea creanței creditorului). Dacă, în cadrul unei executări care vizează creanțele debitorului din bancă, nu există bani în conturile debitorului sau dacă debitorul nu poate să dispună de bani, banca este obligată să păstreze ordonanța de executare un an în plus în registrele sale și să efectueze plata creditorului atunci când banii sunt virajți în contul debitorului sau când debitorul obține dreptul de a dispune de acești bani. Până la respectivul moment, executarea nu trebuie să fie suspendată. Dacă executorul judecătoresc nu găsește, în cadrul popririi bunurilor mobile, bunuri care pot constitui obiectul executării sau dacă bunurile poprite nu sunt suficiente pentru a plăti creanța creditorului ori dacă executorul judecătoresc nu poate efectua poprirea deoarece debitorul nu este prezent sau nu dorește să deschidă o incintă, creditorul îi poate solicita executorului judecătoresc, de nenumărate ori într-un termen de trei luni de la ziua începerii urmăririi silite, să efectueze o nouă urmărire. Până la respectivul moment, executarea nu trebuie să fie suspendată.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Au dreptul de a exercita recurs ordinar în justiție împotriva hotărârii tribunalului de executare: debitorul, creditorul, orice terț cu drept asupra obiectului executării care împiedică executarea și orice cumpărător al unui bun în cadrul unei proceduri de vânzare.

Calea de recurs ordinar în justiție împotriva unei ordonanțe pronunțate în primă instanță este apelul. Ordonanța care autorizează executarea, împotriva căreia debitorul și orice terț care are drepturi asupra obiectului executării care împiedică executarea pot formula o contestație, constituie o excepție. Contestația trebuie să fie motivată. În contestație, debitorul trebuie să expună faptele pe care se bazează și să furnizeze dovezile necesare, în lipsa cărora contestația este considerată neîntemeiată (contestația debitorului). Creditorul are dreptul de a răspunde contestației în termen de opt zile. Ordonanța pronunțată asupra contestației poate fi atacată cu apel.

Orice persoană care demonstrează că dispune de un drept asupra obiectului executării care împiedică executarea poate formula o contestație împotriva ordonanței de executare și poate solicita ca tribunalul să respingă executarea împotriva acestui bun ca fiind inadmisibilă (opoziția terților). Contestația poate fi formulată până la sfârșitul procedurii de executare. Dacă creditorul nu răspunde la contestație în termenul stabilit sau declară că nu i se opune, tribunalul, în funcție de circumstanțele speței, anulează ordonanța de executare, în totalitate sau parțial, și suspendă executarea. Dacă un creditor declară, în termenul stabilit, că se opune contestației, tribunalul o respinge. Cel care a formulat o contestație poate, în termen de treizeci de zile de la data la care ordonanța a definit definitivă, să inițieze o acțiune pentru a stabili că executarea împotriva acestui bun nu este admisibilă.

Apelul și contestația sunt introduse în fața tribunalului care a emis ordonanța care constituie obiectul recursului. În principiu, același tribunal ca cel care a emis ordonanța de executare cunoaște contestația, iar un tribunal de a doua instanță care se pronunță asupra apelului. Hotărârea privind apelul este definitivă.

Contestația și apelul pot fi introduse în termen de opt zile de la notificarea ordonanței tribunalului de primă instanță. Cu titlu excepțional, este, de asemenea, posibilă formularea unei contestații după expirarea termenului sus-menționat și, până la sfârșitul procedurii de executare, dacă această contestație se întemeiază pe un fapt care privește singura creanță și care a apărut după ce decizia a devenit executorie și în măsura în care contestația nu a putut fi exercitată în termenul stabilit.

Apelul și contestația nu sunt supuse unui termen suspensiv în privința exercitării actelor de executare în procedura de executare, cu excepția etapei de plată. În principiu, creditorul nu trebuie să fie plătit înainte ca ordonanța de executare să fie definitivă. Un creditor poate fi rambursat înainte ca ordonanța de executare să devină definitivă, numai în cazul unei executări întemeiate pe un titlu executoriu, care vizează sume de bani pe care debitorul le păstrează într-o instituție de plată, cu condiția să anexeze titlul executoriu la cererea sa de executare, cu excepția afacerilor comerciale unde nu este necesară anexarea titlului executoriu.

Într-o procedură de executare, căile de recurs extraordinare sunt limitate.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Executarea care vizează încasarea creanțelor monetare și garanția acestor creanțe nu este autorizată asupra bunurilor și drepturilor de care nu se pot lipsi debitorul și persoanele pe care acesta din urmă este obligat să le întrețină în virtutea legii pentru a le satisface necesitățile vitale esențiale sau asupra bunurilor și drepturilor care îi sunt necesare debitorului pentru a-și exercita activitatea profesională, în timp ce, asupra anumitor bunuri și drepturi, executarea este posibilă doar într-o anumită limită.

Legături conexe

<http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/preciscenaBesedilaZakonov>

http://www.mp.gov.si/si/obrazci_evidence_mnenja_storitve/uporabni_seznam_imeniki_in_evidence/

<http://www.sodisce.si/>

<https://www.uradni-list.si/glasilo-uradni-list-rs>

<http://pisrs.si/>

Ultima actualizare: 30/08/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

În sensul articolului 232 alineatul (1) din Legea nr. 160/2015 Rec. privind Codul de procedură civilă în materie de contencios (*Civilný sporový poriadok*), forța executorie este proprietatea unei hotărâri judecătorești de a impune respectarea unei obligații, care include posibilitatea executării directe și imediate a hotărârii prin mijloace legale. Executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, cu excepția hotărârilor referitoare la minori, este reglementată de Legea nr. 233/1995 Rec. privind executorii judecătorești și activitățile de executare („Codul de executare”), de modificare și completare a altor legi, în temeiul căreia numai o hotărâre cu caracter executoriu constituie titlu executoriu. În conformitate cu Codul de executare, un titlu executoriu este o hotărâre judecătorească executorie dacă acesta conferă un drept, impune o obligație sau afectează anumite bunuri. Articolul 45 din Codul de executare menționează, de asemenea, alte titluri executorii pe baza cărora poate fi efectuată executarea, printre care titlurile executorii străine și actele notariale. Executarea deciziilor privind minorii face obiectul unui regim juridic distinct și nu intră sub incidența Codului de executare. Aceasta este reglementată de Legea nr. 161/2015 Rec. privind Codul de procedură civilă necontencioasă, la articolul 370 și următoarele. Legea respectivă se referă la executarea hotărârilor privind:

- încredințarea unui minor, dreptul de vizită sau o altă obligație decât obligația pecuniară în ceea ce privește un minor;
 - reînțorcerea unui minor într-o țară străină în cazul în care acesta a făcut obiectul unei deplasări ilicite sau a unei rețineri;
 - încredințarea unui minor, dreptul de vizită sau o altă obligație decât obligația pecuniară în ceea ce privește un minor, în cazul în care forța executorie a acordului sau a actului autentic rezultă dintr-o legislație specifică sau dintr-o convenție internațională la care Republica Slovacă este parte.
- Prin urmare, în continuare se va face distincția între executarea hotărârilor în temeiul Codului de executare și în temeiul Codului de procedură civilă necontencioasă.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Executarea în temeiul Codului de executare

Executarea se realizează de către un executor judecătoresc, care este persoana desemnată și autorizată de către stat pentru a realiza executarea silită a titlurilor executorii (denumită în continuare „activitate de executare”); exercitarea unei astfel de activități este o misiune de autoritate publică. Executarea este încredințată executorului de către instanță: aceasta din urmă repartizează cauzele diferitelor executorii într-un mod echitabil și pe o bază aleatorie, prin eliberarea de autorizații pentru efectuarea executărilor, utilizând mijloace tehnice și resurse programate aprobate de minister, astfel încât să fie exclusă orice posibilitate de a influența repartizarea cauzelor. Lista executorilor judecătorești este disponibilă pe următorul site internet: <http://www.ske.sk/>. Instanța districtuală (*Okresný súd*) din Banská Bystrica este instanța competentă în ceea ce privește procedura de executare, și anume numai această instanță are competența de a primi cererile de executare, indiferent de locul unde creditorul sau debitorul își are domiciliul sau reședința permanentă. Cu toate acestea, în principiu, instanța atribuie cauza unui executor numit pentru circumscripția teritorială a instanței regionale în care debitorul își are adresa.

Executarea în temeiul Codului de procedură civilă necontencioasă

În principiu, este autorizată să realizeze executarea hotărârilor referitoare la minori numai instanța competentă teritorial în zona în care minorul își are domiciliul, astfel cum este stabilit printr-un acord încheiat între părinți sau în orice alt mod legal. În cazul în care instanța competentă teritorial este necunoscută sau dacă aceasta nu poate acționa în timp util, instanța în raza căreia minorul își are reședința la data faptelor este cea care dispune executarea și o efectuează. În ceea ce privește executarea unei măsuri urgente, instanța care a dispus măsura este instanța competentă teritorial; în cazul în care măsura a fost dispusă în urgență de către instanța de apel, instanța competentă teritorial este tribunalul de primă instanță. În vederea executării hotărârii prin care se dispune reînțorcerea unui minor într-o țară străină în cazul în care acesta a făcut obiectul unei deplasări ilicite sau al unei rețineri, instanța sesizată în primă instanță are competența teritorială.

Prin urmare, judecătorul însuși este cel care realizează *de facto* executarea hotărârii, dar acesta poate încredința unui asistent judiciar sarcina de a recupera minorul. Pentru executarea deciziei, asistentul judiciar are aceleași competențe precum cele conferite de lege judecătorului.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

3.1 Procedura

Procedura în temeiul Codului de executare

În conformitate cu articolul 48 din Codul de executare, creditorul (și anume, creditorul conform titlului executoriu, căruia decizia executorie îi conferă dreptul la o prestație) poate depune o cerere de executare în cazul în care debitorul nu respectă în mod voluntar cerințele impuse prin hotărârea executorie. Prin urmare, procedura de executare este inițiată la cererea persoanei competente să solicite respectarea unui drept în temeiul unui titlu executoriu. Astfel cum s-a menționat anterior, cererea de executare trebuie depusă în format electronic la Okresný súd din Banská Bystrica, la adresa de e-mail funcțională a instanței, prin intermediul formularului electronic disponibil pe site-ul internet al ministerului. Cererea trebuie să fie autorizată, sub sancțiunea inadmisibilității. În cazul în care creditorul sau reprezentantul acestuia nu are o adresă electronică activă, acesta poate înainta o cerere de executare prin intermediul oricărui executor judecătoresc. În acest caz, executorul judecătoresc este reprezentantul creditorului în scopul comunicării sau notificării documentelor până la emiterea mandatului de executare și, în schimbul acestei activități, primește o remunerație și o rambursare a cheltuielilor, suma percepută și metoda de determinare a acestora fiind reglementate de o normă obligatorie cu aplicabilitate generală emisă de minister. Cererea de executare trebuie să conțină informațiile prevăzute de lege:

- a) denumirea instanței căreia îi este destinată;
- b) numele creditorului și al debitorului; dacă acesta este parte la procedură;
- c) numele reprezentantului creditorului și, în cazul în care cererea este depusă de mai mulți creditori, numele reprezentantului lor comun (obligația de a numi un reprezentant comun);
- d) numele executorului, în cazul în care cererea de executare este introdusă prin intermediul acestuia;
- e) desemnarea titlului executoriu pe care se întemeiază executarea, din care reiese autorizația de a introduce o cerere de executare împotriva debitorului; dacă este vorba despre o succesiune, descrierea faptelor aflate la originea acesteia,
- f) descrierea faptelor relevante și menționarea elementelor care dovedesc relația cu debitorul, dacă executarea trebuie să se efectueze pe baza unui titlu executoriu care a recunoscut un drept întemeiat pe o cambie efectuată împotriva debitorului, care este o persoană fizică; același lucru este valabil dacă autorizația de a introduce cererea de executare este determinată de o serie neîntreruptă de andosări;
- g) menționarea dreptului solicitat; în cazul unui drept la o prestație pecuniară, defalcarea datoriei principale, a accesoriului recurent, a accesoriului capitalizat, a penalității contractuale și a cheltuielilor suportate de creditor în vederea executării;
- h) menționarea contului bancar al creditorului, în care trebuie să îi fie plătită prestația recuperată;
- i) menționarea adresei electronice a creditorului în vederea comunicării cu executorul, în cazul unui creditor care nu are o adresă de e-mail activă;
- j) o declarație a creditorului privind îndeplinirea unei condiții sau a unei obligații reciproce, în cazul în care cerința impusă de titlu executoriu asupra debitorului este condiționată de îndeplinirea acestei condiții sau obligații reciproce, precum și menționarea dovezilor în acest sens;
- k) o declarație a creditorului conform căreia obligația descrisă în titlu executoriu nu a fost îndeplinită în mod voluntar; în cazul în care o parte a obligației nu a fost respectată, o declarație în care se menționează cărui element îi corespunde partea respectivă la data depunerii cererii de executare;

l) data depunerii cererii.

Cererea de executare trebuie să fie însoțită de

- a) o copie a titlului executoriu, însoțită de o declarație de constatare a forței sale executorii, dacă este cazul; nu este necesar să se anexeze somația de plată emisă în cadrul deciziei de somare;
- b) orice act prin care se instituie succesiunea; dacă succesiunea este instituită prin lege sau de registrul comerțului, o trimitere la acestea este suficientă;
- c) orice act din care reiese că a fost îndeplinită condiția sau obligația reciprocă rezultată din titlul executoriu;
- d) contractul în materie de consum și toate celelalte documente contractuale referitoare la contractul respectiv, inclusiv documentele la care se referă acesta, dacă executarea se întemeiază pe un titlu executoriu care recunoaște un drept întemeiat pe un contract în materie de consum; aceasta nu se aplică dacă titlul executoriu este o somație de plată emisă în cadrul deciziei de somare.

În cazul în care executarea este solicitată pe baza unui titlu executoriu străin, creditorul trebuie, de asemenea, să anexeze documentele corespunzătoare tipului de titlu executoriu în cauză [articolul 48 alineatul (5) din Codul de executare].

După comunicarea sau notificarea cererii de executare, instanța examinează cererea respectivă și, dacă sunt îndeplinite condițiile legale, aceasta emite un mandat și îl transmite executorului judecătoresc care asigură executarea acestuia.

Procedura în temeiul Codului de procedură civilă necontencioasă

Părțile la procedura de executare a unei decizii sunt minorul, partea îndreptățită și partea obligată în temeiul titlului executoriu. În cazul în care partea obligată nu respectă în mod voluntar ceea ce i se impune prin titlul executoriu, partea îndreptățită poate depune o cerere prin care să solicite dispunerea executării hotărârii. Codul de procedură civilă necontencioasă permite, cu toate acestea, inițierea din oficiu a unei proceduri, fără o cerere prealabilă.

Executarea hotărârii poate fi efectuată imediat ce ordinul de executare a fost pronunțat. De altfel, executarea efectivă a hotărârii nu este împiedicată de absența comunicării sau notificării ordinului de executare către părți. Executarea constă, pentru instanță, în a prelua minorul de la persoana lângă care acesta nu ar trebui să se regăsească în temeiul deciziei și a-l reda persoanei căreia acesta i-a fost încredințat în conformitate cu decizia, sau persoanei căreia decizia îi conferă un drept de vizită pentru o perioadă limitată de timp sau persoanei autorizate să primească minorul care a făcut obiectul unei deplasări ilicite sau al unei rețineri.

3.2 Condițiile principale

Modalitățile de desfășurare a procedurii de executare în temeiul Codului de executare

Procedura de executare în conformitate cu Codul de executare este condiționată de existența unui titlu executoriu, depunerea unei cereri de executare și plata unei taxe de grefă (16,50 EUR). Taxa de grefă este exigibilă la data depunerii cererii de executare și poate fi achitată numai prin mandat poștal sau prin transfer dintr-un cont deschis la o bancă din Slovacia sau la o bancă străină. Datele necesare pentru plata taxei de grefă datorate la momentul depunerii cererii de executare sunt transmise în mod automat. Instanța nu solicită plata taxei de grefă în cadrul procedurii. În cazul în care obligația de a plăti taxa de grefă care decurge din cererea de executare nu este îndeplinită integral în termen de 15 zile de la data depunerii cererii, cererea nu este luată în considerare; acest lucru nu se aplică în cazul unui creditor scutit de plata taxei de grefă. Instanța informează creditorul cu privire la acest aspect.

După începerea executării care are drept scop satisfacerea dreptului la o prestație nepecuniară, executorul poate solicita de la creditor un avans pentru cheltuielile inevitabile legate de procedură; acest lucru nu se aplică în cazul unui creditor scutit de plata taxei de grefă. În cazul în care creditorul nu plătește avansul solicitat de executor în termenul stabilit de acesta din urmă, care nu poate fi mai mic de 15 zile, executorul trebuie să notifice suspendarea executării. În conformitate cu Codul de executare, un titlu executoriu este o decizie judiciară executorie dacă acesta conferă un drept, impune o obligație sau afectează bunurile. Titlul executoriu poate fi, de asemenea,

- a) o decizie adoptată de o instituție, un organ sau un organism al Uniunii Europene,
- b) un titlu executoriu străin cu forță executorie pe teritoriul Republicii Slovacia,
- c) un act notarial care conține o obligație legală și menționează creditorul și debitorul, temeiul juridic, obiectul și scadența prestației, în cazul în care debitorul și-a dat acordul cu privire la forța executorie a actului notarial;
- d) o hotărâre executorie pronunțată în cadrul unei proceduri de arbitraj, inclusiv o procedură de conciliere convenită în cadrul acesteia,
- e) o hotărâre referitoare la o succesiune,
- f) o hotărâre care constituie un titlu executoriu al unui organ al administrației publice și al colectivităților teritoriale, inclusiv un proces-verbal cu privire la o amendă neplătită la fața locului,
- g) un aviz de plată, o mențiune privind taxele și impozitele, precum și o conciliere aprobată de un organ competent,
- h) o decizie executorie și o mențiune referitoare la securitatea socială, la o asigurare socială, la economii pentru pensia pentru limită de vârstă, sau o mențiune referitoare la un sistem public de asigurări de sănătate,
- i) o hotărâre executorie, o mențiune privind arieratele sau o conciliere aprobată, a căror executare este permisă de lege,
- j) un document eliberat în temeiul legislației aplicabile într-un alt stat membru al Uniunii Europene, în cazul în care este vorba despre o sumă recuperată în conformitate cu o legislație specifică,
- k) o notificare a suspendării executării și o invitație de a plăti costurile aferente executării;
- l) un titlu executoriu în temeiul unei legislații specifice.

Modalitățile de executare a hotărârii în temeiul Codului de procedură civilă necontencioasă

Executarea hotărârii face obiectul unui singur titlu executoriu, în măsura în care această procedură poate fi inițiată din oficiu. Instanța poate dispune executarea hotărârii în lipsa cererii, iar procedura de executare a unei măsuri urgente este întotdeauna dispusă din oficiu. Partea îndreptățită nu plătește nicio taxă de grefă legată de cerere, întrucât acest tip de procedură este scutit de această obligație.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Obiectul executării în conformitate cu Codul de executare

În cazul în care executarea se bazează pe un titlu executoriu care impune obligația de a plăti o sumă de bani, executarea poate consta în

- a) rețineri din salariu și alte venituri;
- b) punerea sub sechestru a unei creanțe,
- c) vânzarea de bunuri mobile,
- d) vânzarea de valori mobiliare,
- e) vânzarea de bunuri imobiliare,
- f) vânzarea unei întreprinderi,
- g) confiscarea unui permis de conducere.

În cazul unei executări care vizează recuperarea unei creanțe pecuniare care, fără accesorii, la data comunicării sau notificării cererii de executare, nu depășește 2 000 EUR (denumită în continuare „executare privind o creanță cu valoare redusă”), nu este posibil să se realizeze executarea vânzând un bun

imobiliari în care debitorul a declarat că își are reședința permanentă sau temporară; aceasta nu aduce atingere dreptului de a înscrie un drept de gaj executoriu asupra respectivului bun imobiliar. Executarea care vizează recuperarea unei creanțe de întreținere nu este considerată o executare privind o creanță cu valoare redusă.

Executarea care constă în vânzarea unui bun imobiliar în care debitorul a declarat că își are reședința permanentă sau temporară poate avea loc, în mod excepțional, cu condiția autorizării de către o instanță judecătorească, în cazul în care împotriva debitorului se desfășoară mai multe executări, vizând recuperarea unor creanțe care depășesc 2 000 EUR în total, iar executorul judecătoresc dovedește faptul că respectivele creanțe pecuniare nu pot fi recuperate prin alte mijloace. Cererea de autorizare a vânzării unui bun imobiliar în sensul tezei precedente poate fi introdusă de către executorul judecătoresc care a înscris primul un drept de gaj executoriu asupra bunului imobiliar sau, cu acordul scris al acestuia, de un alt executor judecătoresc al cărui drept de gaj executoriu a fost înscris ulterior.

În cazul în care executarea se bazează pe un titlu executoriu care impune o obligație, alta decât plata unei sume de bani, modul de executare depinde de natura obligației impuse. Executarea poate consta în

- a) evicțiune,
- b) confiscarea sau distrugerea unor bunuri, pe cheltuiala debitorului,
- c) împărțirea bunurilor comune,
- d) realizarea de lucrări și servicii.

Executarea nu poate afecta bunuri sau drepturi care, în conformitate cu Codul de executare sau cu unele reglementări specifice, nu pot fi supuse executării, sunt excluse de la aceasta sau nu sunt eligibile pentru executare. Prin urmare, executarea care se referă la un gaj nu poate fi realizată decât dacă creditorul este gajist sau dacă creditorul gajist este de acord cu executarea. Executarea nu poate fi efectuată decât până la concurența creanței menționate în autorizația de executare și a cheltuielilor de executare; aceasta nu se aplică în cazul în care executarea constă în vânzarea unui bun mobil care nu poate fi separat sau în vânzarea unui bun imobiliar, în contextul în care debitorul nu are suficiente alte active pentru a satisface creanța.

Nu fac obiectul executării

- a) bunurile imobiliare aparținând statului, administrate de un administrator în conformitate cu o reglementare specială, cu excepția bunurilor imobiliare cu titlu provizoriu administrate în conformitate cu o reglementare specifică,
- b) veniturile la bugetul de stat, fondurile din contul curent al unei organizații finanțate de către stat și creanțele care alimentează aceste venituri, întemeiate pe legături juridice,
- c) valorile mobiliare care aparțin statului și participațiile publice în persoane juridice,
- d) fondurile destinate să acopere deficitul bugetului de stat și datoria publică,
- e) alte active ale statului, în conformitate cu dispozițiile unei legi speciale.

Alte active ale statului și cele ale Băncii de Export-Import a Republicii Slovace nu sunt supuse executării atunci când acestea au fost excluse de la executare pe baza faptului că sunt absolut necesare pentru îndeplinirea misiunilor statului sau a unui obiectiv de interes public, sau că activele Băncii de Export-Import sunt indispensabile pentru exercitarea activităților sale și îndeplinirea misiunilor acesteia. În acest caz, cererea de excludere a anumitor bunuri poate fi depusă în termen de 60 de zile de la comunicarea sau notificarea avizului de deschidere a procedurii de executare. O executare privind bunuri ale statului poate fi efectuată numai asupra bunurilor administrate de administratorul ale cărui activități sunt la originea creanței.

Obiectul executării hotărârii în temeiul Codului de procedură civilă necontencioasă

Instanța preia minorul de la persoana în preajma căreia acesta nu ar trebui să se găsească în temeiul hotărârii și îl predă persoanei căreia i-a fost încredințat în temeiul hotărârii sau persoanei căreia hotărârea îi conferă un drept de vizită pentru o perioadă limitată de timp sau persoanei autorizate să primească minorul care a făcut obiectul unei deplasări ilicite sau al unei rețineri. Judecătorul poate numi un executor judecătoresc pentru a recupera minorul. Pentru executarea deciziei, asistentul judiciar are aceleași competențe precum cele conferite de lege judecătorului.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

După deschiderea procedurii de executare, executorul informează creditorul și debitorul cu privire la inițierea executării și la modalitățile de punere în aplicare a acesteia, în cazul în care acestea din urmă pot fi determinate (înainte de eliberarea mandatului de executare), și invită debitorul să satisfacă creanța. Avizul de deschidere a procedurii de executare menționează valoarea costurilor care vor fi datorate în caz de îndeplinire a obligației în termen de 15 zile de la comunicarea sau notificarea acestuia, precum și valoarea costurilor exigibile în caz de neîndeplinire a obligației de către debitor înainte de expirarea termenului de 15 zile.

Efectele avizului de deschidere a procedurii de executare

Acte juridice curente

După primirea avizului de deschidere a procedurii de executare, debitorul trebuie să își limiteze activitățile la întocmirea actelor juridice curente, în măsura în care acest lucru îi poate fi solicitat în mod rezonabil, având în vedere valoarea și importanța creanței care trebuie recuperată. Prin „acte juridice curente” ale persoanei juridice sau ale antreprenorului se înțelege actele juridice care sunt absolut necesare pentru buna derulare a activităților care fac obiectul meseriei sau întreprinderii sale. Actele juridice curente ale persoanei fizice sunt cele necesare pentru a acoperi nevoile vieții sale cotidiene, precum și nevoile obișnuite ale persoanelor față de care respectiva persoană fizică are o obligație de întreținere.

Nu sunt considerate acte juridice curente, în special,

- a) înființarea unei societăți comerciale, a unei cooperative sau a unei alte persoane juridice,
- b) achiziționarea sau cesiunea unei participații într-o societate comercială, o cooperativă sau o altă persoană juridică,
- c) cesiunea sau închirierea de bunuri imobiliare și, dacă este necesar, supunerea acestora dreptului unui terț,
- d) realizarea unui act juridic fără o remunerație adecvată.

Disponerea de bunurile care fac obiectul executării

De îndată ce s-a efectuat comunicarea sau notificarea avizului de deschidere a procedurii de executare, nu mai este posibil să se dispună de bunurile supuse executării fără acordul prealabil, în scris, al executorului judecătoresc, cu excepția realizării actelor juridice curente. Disponerea de bunuri prin încălcarea acestei interdicții nu aduce atingere valabilității unui act juridic curent. Cu toate acestea, un astfel de act nu are niciun efect în ceea ce privește creditorul, iar creanța poate fi satisfăcută în cadrul executării unor bunuri care nu au fost afectate de astfel de acte, fără ca respectivul act juridic să trebuiască să fie contestat, în cazul dispunerii de bunuri în beneficiul persoanelor vizate la [articolul 42a alineatele \(3\) și \(4\) din Codul civil](#) (*Občiansky zákonník*), care aveau cunoștință de executarea în curs sau care ar fi trebuit, în mod rezonabil, să fi avut cunoștință de aceasta.

Compensarea creanței

După deschiderea procedurii de executare, compensarea unilaterală a unei creanțe a debitorului față de creditor nu este luată în considerare, cu excepția cazului în care aceasta nu este autorizată de un titlu executoriu pe baza căruia debitorul ar fi putut efectua o executare.

Efectele satisfacerii creanței

După comunicarea sau notificarea avizului de inițiere a procedurii de executare către debitor, efectele satisfacerii creanței nu apar decât dacă executorul primește prestația datorată. În cazul în care prestația în ceea ce privește creanța solicitată a fost efectuată înainte de comunicarea sau notificarea avizului de deschidere a procedurii de executare către debitor, creditorul trebuie să informeze, fără întârziere, executorul cu privire la acest lucru.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Validitatea acestor măsuri nu este limitată în timp.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Amânarea executării și suspendarea executării în temeiul Codului de executare

Debitorul poate suspenda derularea executării, executorul judecătoresc solicitând o amânare a executării (executorul emite ulterior un aviz de amânare a executării), în special pentru următoarele motive în ceea ce privește debitorul:

- a) o cerere de separare a fost introdusă sau o procedură este în curs de desfășurare în privința stabilirii unor drepturi de proprietate în ceea ce privește bunurile care trebuie să facă obiectul executării;
- b) debitorul, care este o persoană fizică, a introdus o cerere de autorizare a unor plăți eșalonate, care este în curs de examinare;
- c) debitorul, care este o persoană fizică, a introdus o cerere de amânare a executării și a declarat că se află temporar, fără ca acest lucru să-i poată fi imputat, într-o astfel de situație încât o executare imediată ar putea avea, pentru sine sau pentru membrii familiei sale, consecințe deosebit de grave;
- d) în cadrul executării în vederea recuperării unei creanțe de întreținere, debitorul a plătit întreținerea datorată, inclusiv costurile creditorului și ale executorului judecătoresc, a solicitat o amânare a executării și a declarat că va continua să plătească în mod voluntar întreținerea obișnuită, prin intermediul executorului;
- e) debitorul, care a formulat o cerere de suspendare a executării, a constituit o garanție de o valoare corespunzătoare creanței care trebuie recuperată într-un cont special al executorului deschis în acest scop.

Debitorul poate solicita instanței să suspende executarea, din următoarele motive:

- a) după întocmirea titlului executoriu, au survenit anumite fapte care au condus la stingerea creanței care trebuia recuperată;
- b) titlul executoriu a fost anulat;
- c) există un motiv, în temeiul unei legislații specifice, pentru care recunoașterea sau executarea unui titlu executoriu străin nu este permisă, cu excepția cazului în care acesta putea să fie invocat anterior în cadrul procedurii;
- d) există și alte elemente care împiedică executarea titlului executoriu.

Debitorul are posibilitatea de a introduce o astfel de cerere, care are un efect suspensiv, pe lângă executorul judecătoresc doar în termenul de 15 zile de la comunicarea sau notificarea avizului de deschidere a procedurii de executare. În cererile prezentate ulterior în scopul suspendării executării (care nu mai au efect suspensiv), debitorul nu poate invoca decât fapte survenite după expirarea acestui termen. În cererile ulterioare de suspendare a executării, debitorul nu poate decât să invoce fapte survenite după depunerea cererii anterioare de suspendare a executării. Restricțiile la care se face referire în prima și cea de a doua teză nu se aplică dacă este vorba, de asemenea, despre elemente pe care debitorul, independent de voința sa, nu a fost în măsură să le invoce înainte. În cazul în care creditorul își dă acordul cu privire la suspendarea executării, executorul emite un aviz de suspendare a executării, pe care îl comunică sau notifică părților la procedură și instanței. În caz contrar, în termen de cinci zile lucrătoare de la data expirării termenului stabilit pentru creditor pentru a formula observații în această privință, executorul trebuie să depună o cerere de suspendare a executării, însoțită, dacă este cazul, de observațiile sale și de eventualele observații ale creditorului, la instanța care va decide cu privire la cerere.

Deciziile ulterioare adoptate de executor și de instanță în cadrul procedurii de executare nu pot, în principiu, să facă obiectul unei căi de atac, în afara excepțiilor prevăzute în Codul de executare.

Executarea în temeiul Codului de procedură civilă necontencioasă

Ordinul de executare și decizia de respingere a unei cereri de executare pot face obiectul unei căi de atac. O cale de atac împotriva executării unei hotărâri nu poate fi justificată decât de faptul că titlul executoriu este lipsit de forță executorie sau că anumite circumstanțe, survenite după întocmirea titlului executoriu, au condus la stingerea obligației impuse. O cale de atac împotriva unui ordin de executare a unei hotărâri nu împiedică instanța de fond să realizeze executarea hotărârii.

Instanța poate amâna executarea hotărârii, inclusiv din oficiu, în cazul în care acest lucru ar pune în pericol viața, sănătatea sau buna dezvoltare a minorului. La cerere, instanța poate amâna executarea unei hotărâri străine în cazul în care aceasta face obiectul unei căi de atac în statul în care a fost pronunțată, până în momentul în care instanța se pronunță asupra căii de atac. De asemenea, instanța amână executarea hotărârii atunci când acest lucru este prevăzut de o reglementare specifică.

Instanța suspendă prin ordin, inclusiv din oficiu, procedura de executare dacă:

- a) titlul executoriu nu are încă forță executorie;
- b) titlul executoriu a fost anulat după ce s-a dispus executarea hotărârii; în cazul în care titlul executoriu a fost modificat, instanța poate continua executarea în temeiul titlului executoriu modificat;
- (c) executarea hotărârii a fost declarată inadmisibilă de către instanță deoarece există un alt motiv pentru care hotărârea nu poate să fie executată;
- d) fapte survenite după întocmirea titlului executoriu au avut ca efect stingerea obligației impuse;
- e) obligația a fost îndeplinită;
- f) hotărârea a fost executată.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

A se vedea punctele 4 și 5. Executorul trebuie să stabilească modalitățile de punere în aplicare a executării, astfel încât acestea să fie proporționale cu obligația care trebuie îndeplinită, iar valoarea bunurilor debitorului puse sub sechestru să corespundă valorii acestei obligații. Executarea nu poate fi efectuată decât până la concurența creanței menționate în autorizația de executare și a cheltuielilor de executare; aceasta nu se aplică în cazul în care executarea constă în vânzarea unui bun mobil care nu poate fi separat sau în vânzarea unui bun imobiliar, în contextul în care debitorul nu are suficiente alte active pentru a satisface creanța.

Instanța trebuie, de asemenea, să refuze o cerere de executare dacă:

- a) se constată o contradicție între cererea respectivă sau titlul executoriu și legea;
- b) există motive pentru care executarea ar fi trebuit să fie suspendată;
- c) creditorul sau debitorul nu este succesorul legal al persoanei menționate în titlul executoriu;
- d) executarea este solicitată pe baza unui titlu executoriu emis în cadrul unei proceduri în care un drept întemeiat pe o cambie a fost invocat și în care s-a dovedit că dreptul invocat a apărut în cadrul unui contract în materie de consum în privința căruia nu s-a ținut cont de existența unor clauze abuzive, de restricția sau inadmisibilitatea utilizării cambiei sau de o atingere a bunelor moravuri, iar acest fapt are implicații asupra creanței;
- e) titlul executoriu a fost eliberat în cadrul unei proceduri în care nu a fost posibil să se conteste sau să se revizuiască o clauză contractuală abuzivă, iar existența clauzei abuzive afectează creanța care a apărut în contextul unui contract în materie de consum;

f) executarea trebuie să fie efectuată pe baza unei sentințe arbitrale pronunțate într-un litigiu în materie de consum și

1. convenția de arbitraj nu îndeplinește condițiile prevăzute într-o reglementare specială,
 2. sentința arbitrală care soluționează un litigiu în materie de consum nu a fost pronunțată de un arbitru care, la momentul procedurii de arbitraj, figura pe lista arbitrilor autorizați pentru a soluționa un litigiu în materie de consum,
 3. sentința arbitrală pronunțată într-un litigiu în materie de consum nu a fost pronunțată de o curte permanentă de arbitraj care, la momentul procedurii de arbitraj, era autorizată pentru a soluționa un litigiu în materie de consum,
 4. sentința arbitrală nu îndeplinește condițiile prevăzute într-o reglementare specială sau nu este executorie;
- g) cererea invocă un drept la un accesoriu recurent al creanței și este introdusă la trei ani după ce titlul executoriu a dobândit forță executorie, fără ca debitorul să fi fost solicitat să satisfacă creanța în ultimele trei luni anterioare depunerii cererii de executare sau fără a se fi încheiat un acord cu debitorul privind o satisfacere progresivă a creanței recunoscute prin titlul executoriu în termen de trei ani după ce titlul executoriu a dobândit forță executorie; sau
- h) executarea este solicitată pe baza unui titlu executoriu care constă într-un act notarial care nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege sau care prevede obligații care contravin legii sau bunelor moravuri.

În timpul executării, instanța are, de asemenea, dreptul de a solicita de la executorul judecătoresc explicații sau un raport cu privire la situația fiecărui dosar de executare care i-a fost încredințat, executorul fiind obligat să i le furnizeze într-un termen specificat. Instanța înlocuiește executorul, inclusiv din oficiu, dacă acesta din urmă a încălcat în mod repetat sau grav obligațiile prevăzute prin lege sau printr-o hotărâre judecătorească. Înainte de a decide înlocuirea executorului judecătoresc, instanța ia în considerare observațiile acestuia și cele ale părților la procedură.

În cazul în care executarea constă în rețineri din salariu, aceasta nu poate priva debitorul de o sumă de bază din salariul său lunar sau din alte venituri; modul de calcul al acestei sume este stabilit printr-un decret al guvernului Republicii Slovace. În cazul unei pensii de întreținere pentru un copil minor, suma de bază care nu poate fi reținută din salariul lunar al debitorului corespunde unui procent de 70 % din suma de bază stabilită în temeiul primei teze. În cazul unei persoane care își desfășoară activitatea în străinătate și al cărei salariu sau a cărei remunerație este calculată în acest scop utilizând un coeficient salarial sau într-un alt mod, metoda de calcul a cuantumului de bază este stabilită în același mod și în aceleași proporții ca în cazul salariului sau remunerației.

În cazul în care executarea constă în poprirea unei creanțe pe un cont bancar, sunt excluse suma de 165 EUR și resursele care, în conformitate cu o declarație explicită a debitorului, sunt necesare pentru plata salariilor personalului său. În cazul în care debitorul deține mai multe conturi, suma de 165 EUR nu face obiectul executării numai pe unul dintre conturile respective.

Dintre bunurile care sunt deținute de către debitor, executarea nu le poate include pe cele care îi sunt indispensabile acestuia pentru a face față necesităților sale materiale și celor ale familiei sale sau pentru îndeplinirea îndatoririlor sale profesionale sau în scopul desfășurării activității sale, nici alte bunuri a căror vânzare ar fi contrară bunelor moravuri.

Sunt excluse de la executare

- a) articolele de îmbrăcăminte, lenjeria de corp și încălțăminte de uz curent;
- b) bunurile de uz casnic esențiale, și anume patul debitorului și al membrilor familiei acestuia, o masă, scaune în funcție de numărul de membri ai familiei acestuia, un frigider, un aragaz, o sobă de încălzit, o instalație de încălzire, combustibilul, o mașină de spălat rufe, pături, lenjeria de pat, articolele casnice de uz curent, un aparat de radio,
- c) animalele de companie, cu excepția celor care servesc la activitățile întreprinderii,
- d) bunurile debitorului care sunt legate de exercitarea îndatoririlor sale profesionale sau de activitățile întreprinderii sale, în limita a 331,94 EUR,
- e) materialele medicale și alte bunuri de care debitorul are nevoie din cauza unei boli sau a unei deficiențe fizice,
- f) bunurile pentru care au fost plătite alocații de subzistență și indemnizații, în conformitate cu o reglementare specială, alocațiile plătite cu titlu de compensație pentru un handicap grav în conformitate cu o reglementare specială și cu anumite măsuri de protecție socio-juridică a copilului și de curatelă socială de natură financiară în conformitate cu o reglementare specială,
- g) un automobil de uz privat de care debitorul, care este o persoană fizică, are nevoie pentru deplasările sale personale și pentru a satisface nevoile unei persoane cu handicap grav sau nevoile familiei sau ale membrilor gospodăriei sale;
- h) un inel de logodnă sau o verighetă,
- i) o sumă în numerar de până la 165 EUR,
- j) manualele școlare și jucăriile.

De asemenea, sunt excluse de la executare bunurile situate pe terenurile unui agricultor a căror punere sub sechestru ar periclita buna gestionare a terenurilor agricole sau menținerea producției vegetale și animale în conformitate cu o reglementare specială, precum și îngrijirea animalelor de fermă, și anume vacile de lapte și junincile, taurii, scroafele, vierii și berbecii reproducători, precum și oile.

Nu fac obiectul executării partea deținută de un depunător într-un fond de pensii, participarea unui contribuabil la un fond de pensii suplimentar cu o valoare corespunzătoare contribuțiilor plătite de angajator pentru respectivul contribuabil și veniturile provenite din investițiile acestora.

În vigoare începând cu **1 aprilie 2017**

Ultima actualizare: 18/02/2019

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Suedia

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Chestiuni privind executarea în cadrul codului de executare silită (*utsökningsbalken*)

Executarea este situația în care o autoritate executorie aplică prin constrângere o obligație stabilită de o instanță sau de orice altă autoritate judiciară.

Executarea vizează în general o obligație de plată a unei sume de bani sau evacuarea unei locuințe. Un alt tip de executare vizează punerea sub sechestru sau alte măsuri de siguranță.

Executarea unei obligații de plată este realizată prin urmărirea silită a bunurilor debitorului. În cazul obligației de evacuare a unei locuințe, de exemplu, executarea se efectuează pe calea expulzării. Aceasta poate, de asemenea, lua forma unei ordonanțe, adoptate de o autoritate executorie, care obligă persoana pentru care a fost solicitată executarea să acționeze sau să se conformeze unui ordin de executare sau unei alte decizii. Autoritatea executorie poate aplica o amendă.

Chestiuni privind executarea în cadrul Codului familiei (*föräldrabalken*)

În cadrul Codului familiei, executarea vizează măsuri destinate să aplice concret o măsură care decurge dintr-o decizie sau dintr-un acord privind custodia, domiciliul, vizitarea sau reunirea copiilor cu unul dintre părinți. Instanța care încuviințează executarea poate aplica o amendă sau poate ordona recuperarea de către poliție. Aceleași reguli se aplică executării deciziilor străine conform Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului (Regulamentul Bruxelles II) dacă executarea vizează persoana copilului. În schimb, dacă executarea vizează bunurile copilului sau cheltuielile de judecată, se aplică codul de procedură referitor la recuperare.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Executarea este efectuată de către autoritatea însărcinată cu recuperarea silită (*Kronofogdemyndigheten*). Prin urmare, aplicarea urmăririi silite este de competența acesteia din urmă. Un înalt oficial cu atribuții de execuție are răspundere juridică generală privind executarea, însă executarea propriu-zisă este în general încredințată altor funcționari (administratori executanți).

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

3.1 Procedura

Chestiuni privind executarea în cadrul codului executării silite

Pentru efectuarea unei executări, trebuie să fi fost pronunțată o hotărâre judecătorească sau trebuie să fi fost eliberat orice alt titlu executoriu.

Următoarele titluri executorii pot servi drept bază pentru executare:

- o sentință, un verdict sau hotărârea unei instanțe;
- o tranzacție confirmată de o instanță sau un acord de mediere declarat executoriu de către o instanță;
- o ordonanță penală aprobată, un ordin de plată aprobat sau o ordonanță aprobată de plată a unei amenzi pentru o infracțiune;
- o decizie arbitrală;
- o obligație scrisă, certificată de două persoane, referitoare la o pensie alimentară prevăzută de codul matrimonial (*äktenskapsbalken*) și de codul familiei (*föräldrabalken*);
- o hotărâre pronunțată de o autoritate administrativă care trebuie executată în temeiul unei prevederi specifice;
- un document executoriu în temeiul unei prevederi specifice;
- un verdict sau o hotărâre pronunțată de autoritatea însărcinată cu recuperarea silită cu privire la o ordonanță de plată sau de asistență la executare sau un ordin european de plată cu titlu executoriu admis de serviciul de recuperare silită.

Odată emis titlul executoriu, nu este necesar ca o instanță sau o altă autoritate să pronunțe o hotărâre suplimentară pentru ca acesta să fie implementat. Activitatea serviciului de recuperare silită constă în mare măsură în obținerea de informații privind activele debitorului. Debitorul este obligat să furnizeze informații privind activele sale și să confirme, într-o declarație sau atunci când este audiat, că informațiile furnizate sunt exacte, sub sancțiunea urmăririi penale. Autoritatea poate, de asemenea, să îi ordone debitorului să furnizeze aceste informații sub sancțiunea amenzii; aceasta este aplicată de tribunalul de primă instanță la cererea serviciului de recuperare silită.

Cererea de executare poate fi prezentată sub formă scrisă sau orală. O solicitare verbală presupune ca solicitantul (persoana care solicită executarea) să compare în fața serviciului de recuperare silită. O solicitare scrisă trebuie să fie semnată de către solicitant sau de către reprezentantul acestuia.

Costurile suportate de Stat într-un dosar în materie de executare (costuri administrative) sunt acoperite de taxe (cheltuieli de executare). Dacă acest lucru se dovedește posibil, costurile administrative sunt în general solicitate părâtului (contrapartida solicitantului) cu ocazia executării. Totuși, solicitantul are, în general, obligația de a suporta aceste costuri. Regula răspunderii solicitantului poate fi supusă anumitor excepții, de exemplu pentru majoritatea cererilor de pensii alimentare.

Ca regulă generală, o taxă principală este plătită din fiecare titlu executoriu pentru care se solicită executarea. Într-un dosar de executare care vizează o reclamație reglementată de dreptul privat, taxa de bază se ridică la 600 SEK.

Celelalte taxe susceptibile de a fi aplicate sunt taxa de pregătire, taxa de vânzare și taxele speciale.

Chestiuni privind executarea în cadrul codului familiei

Executarea se poate efectua în baza unei sentințe pronunțate de o instanță ordinară în privința custodiei, domiciliului, vizitei sau reunirii unui copil cu părintele său. Aceasta se poate baza, de asemenea, pe un acord în privința custodiei, domiciliului sau vizitei, încheiat de părinți și aprobat de comisia pentru afaceri sociale. În Suedia pot fi executate și hotărâri străine, în special hotărârile executabile în virtutea Regulamentului Bruxelles II.

Deciziile în materie de executare sunt pronunțate de tribunalele de primă instanță. Cererile de executare sunt prezentate în general tribunalului de primă instanță din jurisdicția locului unde trăiește copilul. În situația în care copilul nu este rezident în Suedia, cererea trebuie prezentată tribunalului de primă instanță din Stockholm (*Stockholms tingsrätt*).

Cererea poate fi formulată, de exemplu, de un părinte cu care copilul trebuie să locuiască sau să ia legătura.

Hotărând în privința dosarului, tribunalul poate însărcina în mod specific un responsabil al serviciilor sociale să încerce să convingă persoana care deține custodia copilului să accepte în mod voluntar dispozitivul hotărârii sau al acordului. În caz de urgență, tribunalul sau autoritatea de poliție poate decide asupra necesității imediate de a acorda asistență copilului. În acest caz, tribunalul poate aplica o amendă sau poate ordona intervenția poliției pentru a solicita aplicarea hotărârii de executare.

Nu se solicită nicio taxă pentru cererile de executare prezentate în aplicarea codului familiei. Totuși, una dintre părți se poate afla în situația de a i se ordona să plătească cheltuielile celeilalte părți din dosar. Orice parte care atrage cheltuieli de intervenție sau acordarea de îngrijire a copilului se poate afla în situația de a i se ordona să ramburseze aceste cheltuieli Statului.

3.2 Condițiile principale

Chestiuni privind executarea în cadrul codului executării silite

În anumite cazuri, executarea poate fi refuzată. Acest lucru este în special valabil atunci când titlul executoriu este atât de vag formulat încât nu constituie o bază legală de executare.

De asemenea, este posibil ca o persoană care a primit ordinul de a efectua o acțiune în temeiul unei sentințe să se fi achitat între timp de obligația sa în baza acestei sentințe, de exemplu, să plătească o anumită sumă.

De asemenea, este posibil ca persoana care a primit ordinul de a efectua o obligație de a face să prezinte o cerere reconvențională împotriva solicitantului, și anume să o conteste prin intermediul unei excepții de compensații. Compensația constituie un motiv de împiedicare a executării dacă autoritatea însărcinată cu recuperare silită constată că cererea reconvențională a fost aprobată printr-un titlu executoriu valabil sau că are la bază o dovadă de creanță scrisă.

Dacă debitorul susține că o altă chestiune intervenită între părți împiedică executarea și că această obiecție nu poate fi respinsă de la bun început, executarea nu mai poate avea loc. Un caz ar fi, de exemplu, obiecțiile împotriva unui termen de prescripție.

Dacă un titlu executoriu este anulat de o instanță, executarea trebuie să fie suspendată imediat.

În anumite cazuri, instanța poate ordona și încetarea unei proceduri de executare în curs de desfășurare.

Chestiuni privind executarea în cadrul codului familiei

Se consideră că dispozitivul unei hotărâri sau al unui acord corespunde interesului superior al copilului. Instanța nu poate reexamina hotărârea sau acordul atunci când i se solicită să se pronunțe cu privire la executarea acestora, iar principala soluție de substituție este implementarea voluntară. Atunci când este necesară o măsură de constrângere, impunerea unei amenzi este opțiunea cea mai probabilă. Recuperarea fizică poate fi folosită doar în ultimă instanță.

Executarea poate fi refuzată în anumite cazuri, de exemplu, în situația în care copilul este bolnav.

În cazul în care copilul împlinește vârsta majoratului, astfel încât dorințele sale trebuie luate în considerare, executarea nu poate fi efectuată împotriva voinței sale, cu excepția cazului în care instanța consideră că acest lucru este necesar pentru binele copilului. De asemenea, instanța refuză executarea dacă se demonstrează clar că aceasta ar fi contrară interesului superior al copilului.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Chestiuni privind executarea în cadrul codului executării silit

Pentru ca un bun să poată fi urmărit silit, trebuie să fie îndeplinite anumite condiții. Bunul trebuie:

să aparțină debitorului;

să fie cesionabil;

să aibă o valoare monetară.

Urmărirea silită poate fi utilizată pentru a revendica orice tip de proprietate. Regulile privind uzufructul nu se aplică în general decât persoanelor fizice. Pot fi urmărite silit atât bunurile mobile, cât și bunurile imobile.

Bunurile mobile sunt nu numai posesiile personale (de exemplu, mașinile, navele și alte bunuri), ci și activele (de exemplu, conturile bancare) și drepturile de diferite tipuri (de exemplu, drepturile de utilizare sau părțile unei succesiuni).

Remunerațiile de muncă, pensiile etc. pot, de asemenea, constitui obiectul unei popriri.

Anumite bunuri nu pot fi urmărite silit. Este cazul, de exemplu, bunurilor uzufructuare. Regulile din această materie nu se aplică în general decât persoanelor fizice. Acestea includ în special:

hainele și alte obiecte de uz personal ale debitorului, până la concurența unei valori rezonabile;

mobilele, aparatele de uz casnic și alte echipamente necesare uzului casnic și întreținerii;

instrumentele de lucru și diversele echipamente necesare activității profesionale sau formării debitorului;

bunurile personale, distincțiile onorifice și premiile sportive de exemplu, care au o valoare sentimentală pentru debitor astfel încât nu ar fi justificată poprirea acestora.

Anumite bunuri nu pot fi urmărite silit, conform dispozițiilor anumitor regulamente. Acest lucru poate fi valabil, de exemplu, în cazul indemnizațiilor.

Poprirea remunerațiilor de lucru nu vizează decât sumele mai mari decât cele de care debitorul și familia sa au nevoie pentru a trăi.

În această privință, anumite pretenții prevalează asupra altora. Cererile privind pensiile alimentare prevalează asupra celorlalte cereri.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Chestiuni privind executarea în cadrul codului executării silit

După poprirea bunurilor, debitorul nu mai exercită asupra acestora același control ca înainte. Debitorul nu poate utiliza bunurile sale în detrimentul solicitantului, prin cesiune sau în orice alt mod, dacă serviciul de recuperare silită nu a autorizat acest lucru, din motive excepționale și după consultarea solicitantului.

Orice persoană care utilizează în mod ilegal bunurile urmărite silit este pasibil de aplicarea unei sancțiuni penale.

O decizie de urmărire silită conferă drepturi prioritare asupra bunurilor.

Într-un dosar de executare, terții au obligația de a comunica informațiile privind creanțele deținute de debitor în legătură cu acestea sau orice tranzacție care poate contribui la determinarea faptului dacă debitorul posedă bunuri care pot fi urmărite silit. Datoria de informare îi revine, de asemenea, oricărui terț care se află în posesia bunurilor debitorului, cum ar fi, de exemplu, în cazul instituirii unui în gaj sau al unei depuneri în cont. O bancă este obligată, de exemplu, să comunice informațiile privind conturile bancare, seifurile sau alte bunuri ale debitorului pe care le păstrează. Apropiatii și prietenii debitorului au, de asemenea, obligația de informare.

Informațiile pot fi solicitate terților în scris sau oral. După caz, terții pot fi audiați. Dacă un terț nu respectă această obligație, acesta poate fi condamnat la o amendă sau la pedeapsa cu închisoarea.

Serviciul de recuperare silită poate decide vânzarea silită imediată a bunurilor urmărite. Vânzările silită au loc, în general, în cadrul licitațiilor publice, însă pot fi adesea organizate în privat.

Sumele primite în cadrul unei proceduri de executare trebuie să fie notificate și plătite solicitantului în cel mai scurt timp cu putință.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Chestiuni privind executarea în cadrul codului executării silit

O hotărâre de urmărire silită nu face obiectul niciunei date limite de valabilitate. Totuși, legislația pleacă de la principiul că proprietatea urmărită silit trebuie vândută fără întârziere; a se vedea punctul 3.2.

Dacă este posibil, expulzarea trebuie să se producă în cele patru săptămâni de la transmiterea documentelor solicitate către autoritatea de executare.

Chestiuni privind executarea în cadrul codului familiei

O hotărâre de executare produce imediat efecte, cu excepția dispozițiilor contrare. Aceasta rămâne în vigoare până la noi ordine. Ordonanța de plată a unei amenzi indică în general faptul că o acțiune trebuie efectuată într-un anumit termen, de exemplu, atunci când copilul trebuie să se reunească cu unul dintre părinți. Hotărârile de executare în ceea ce privește programul de vizită indică de obicei momentul în care se pot produce contactele și sunt aplicabile în general pentru lunile care urmează.

O hotărâre privind un dosar de executare nu împiedică examinarea unei noi cereri.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Chestiuni privind executarea în cadrul codului executării silit

Hotărârile autorității de executare pot fi contestate în general în apel. Recursurile în fața tribunalelor de primă instanță trebuie să fie prezentate autorității de executare.

Persoana vizată de hotărârea autorității de executare poate formula apel dacă aceasta nu îi este favorabilă. Hotărârile privind poprirea remunerațiilor de lucru pot constitui obiectul unui recurs care nu este afectat de un termen de prescripție. Hotărârile privind urmărirea silită a altor bunuri pot constitui obiectul unui recurs în cele trei săptămâni de la notificarea acestora. Introducerea apelului împotriva urmăririi silită de către un terț nu este supus unui termen de prescripție.

Tribunalul de primă instanță poate decide să nu ia măsuri de executare deocamdată sau, dacă își poate motiva alegerea, să anuleze o măsură deja luată.

Chestiuni privind executarea în cadrul codului familiei

Hotărârile tribunalului de primă instanță în privința executării pot constitui obiectul unui recurs în fața Curții de Apel. Recursurile trebuie formulate în scris și prezentate tribunalului de primă instanță. Termenul de recurs este de trei săptămâni.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Codul executării silite conține prevederi care limitează posibilitățile de executare, de exemplu, pentru a proteja debitorul. Într-o anumită măsură, debitorul poate împiedica executarea unei hotărâri, opunându-se acesteia, invocând de exemplu prescripția. Exemplele cele mai frecvente de limitări ale executării sunt excluderea de la poprire a anumitor bunuri și a anumitor active, având în vedere necesitățile debitorului. Urmărirea silită a bunurilor materiale poate, de exemplu, exclude ceea ce numim *beneficium* („bunuri care nu pot fi urmărite silit”), de exemplu, un apartament unde debitorul locuiește permanent sau banii de care debitorul are nevoie pentru a trăi pe termen scurt. Cu ocazia popririi remunerațiilor de lucru, vom exclude o „sumă de rezervă” destinată să acopere cheltuielile de subzistență ordinare și costurile de cazare ale debitorului.

Ultima actualizare: 15/12/2017

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.